ΑΒΑΒΑΤΑΡ ΑΡΒΗΡΟΡ

ΠΑΣ

ΠΗΡΓΙΥΧΗΣ ΑΡΒΗΡΟΡΕ ΣΙ ΦΙΙΤΕΤΗ
ΙΥ
ΝΔ' ΕΙΑΔΗ

ΠΙΡΚΗΡΩΑΡΗ ΕΔΕ ΠΑΡΝΔΡΕΚΥΡΗ

ΜΕ ΓΗΨΜΑ ΤΗ ΡΑ ΧΕΡ' ΕΠΑΡΗ ΝΔ' ΕΙΑΔΗ

ΞΤΥΠΗΞΚΡΩΑΡΗ

ΠΡΕΙ

Α. Ι. ΚΩΛΩΡΙΟΤΙ.

Ν' ιμιρ' Αβαθαταρ ιστη κερεξβιχαι ι' γλυκηση.

Ν' ΑΘΗΝΗ,

Πρει Ξτυσηοκρωαιμα, «Ζηρ' ι' Αρβηριστη».

1882.

BKSH

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΟΝ ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΙΔΙΩΜΑ
ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΘΕΝ ΚΑΙ ΒΕΛΤΙΩΘΕΝ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΝΕΩΝ ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΚΔΟΘΕΝ

ΥΠΟ

Α. Ι. ΚΟΥΛΟΥΡΙΩΤΟΥ

Εν καλὸν Ἀλφαβητάριον εἶναι ἡ κριπὶς τῆς γλώσσης.

Τιμᾶται δραχμῆς.

☞ Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἀλβανολόγοι νὰ μοὶ στείλωσι πᾶσαν ἀλβανικὴν ἐπινόησιν, λέξιν, φράσιν, ἰδίωμα, ἄσμα, μῦθον, παροιμίαν, ἢ οἱανδήποτε ἀποχρῶσαν κρίσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ποννματίου αἰτιολογημένην.

1882.

ΑΒΑΒΑΤΑΡ ΑΡΒΗΡΟΡ

ΠΑΣ

ΠΗΡΓΛΥΧΗΣ ΑΡΒΗΡΟΡΕ ΣΙ ΦΛΙΤΕΤΗ

ΝΔ' ΕΛΑΔΗ

ΕΠΗΡΚΗΡΥΑΡ' ΕΔ' ΕΠΗΡΝΔΡΕΚΥΡΗ

ΙΔΙΧΜΗΣ ΠΡΙΝΤΒΕΤ ΕΔΕ ΔΟΡΗΜΒΑΙΤΩΡΗ

ΔΙΕΛΜΒΕΤ ΑΡΒΗΡΟΡΒΕΤ.

Ι' ιμιρ' Αβαβαταρ ιοτη κερεξβιχαι ι' γλυκηση.

Ν' ΑΘΗΝΗ.

Πρει Ξτυσησκρωαιμα « Ζηρ' 'ι Αρβηριση. »

1882.

BKSH

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Πᾶσι τοῖς Ἀλβανοῖς καὶ φιλαλβανοῖς χαίρειν

Ἔζη ποτὲ ἐν Ἀθήναις ἄνθρωπός τις, ὅστις εἰργάσθη πολὺ προθύμως καὶ εἰλικρινῶς ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς ἀναμορφώσεως τῶν συμπατριωτῶν του. Ἀλλ' οἱ συμπατριῶταί του πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν μεγάλων αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν κατηγόρησαν αὐτὸν ἐπὶ ἀσεβείᾳ καὶ νεωτερισμῷ· ῥίψαντες δ' αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν ἐθανάτωσαν δώσαντες αὐτῷ νὰ πίῃ κώνειον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος θνήσκων ἄφησε λόγιόν τι ὅπερ πρέπει ἤδη νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἐνθύμημα ἁπάσης τῆς ἀνθρωπότητος· ὅτι δηλ. αὕτη, «Δύναται νὰ διέλθῃ ὅλον τὸν βίον αὐτῆς κοιμωμένη ἀμερίμνως εἰμὴ ὁ Θεὸς πέμψῃ ἱεροφάντας τινάς, κηδόμενος αὐτῆς, ὅπως τὴν ἐξυπνίσωσιν.»

Ἡ ἀμάθεια, τῷ ὄντι, εἶναι τὸ μεγαλείτερον δυστύχημα καὶ ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν τῶν καταμα-

στιζόντων τὴν τάλαιναν ἀνθρωπότητα. Ἀνάγκη, λοιπὸν, νὰ ἐκριζωθῇ αὐτη, ὅπως ἐκ τοῦ ἀγροῦ αἱ ἄκανθαι, ἵνα εὐδοκιμήσῃ ὁ ἀγρός.

Πολὺν χρόνον ἐκοιμήθημεν ἡμεῖς οἱ Ἀλβανοὶ ὕπνον λήθαργον καὶ βαρὺν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν σωματικῶν ἡμῶν δυνάμεων· ἀνάγκη τώρα νὰ ἐξυπνήσωμεν διὰ νὰ καλλιεργήσωμεν καὶ τὰς πνευματικὰς ἡμῶν δυνάμεις. Καθυστερήσαμεν, ὡς ἔθνος, εἰς τὴν πνευματικὴν σταδιοδρομίαν τῆς ἀνθρωπότητος· ἀνάγκη ἤδη νὰ παρασκευασθῶμεν καὶ νὰ ἐπείγωμεν εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν ἡμῶν διὰ τῆς γραμματοποιήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἡμετέρας γλώσσης. Μόνον διὰ τῶν γραμμάτων δύνανται σήμερον τὰ ἔθνη νὰ προαχθῶσι καὶ νὰ εὐδοκιμήσωσι.

Πρὸ 3,400 ἐτῶν φυγάς τις ἡγεμὼν ἐκ Φοινίκης ἀποικίσας ἐν Ἑλλάδι εἰσήγαγε τὰ γράμ-

τὴν ἐπικοινωνίαν ἐξευγενίζων τὰ αἰσθήματά του καὶ ἀποκτῶν περισσοτέρας γνώσεις, καλλιεργῶν τὴν γλῶσσάν του καὶ μορφώνων τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά του.

Τὰς διαφόρους φωνὰς τῶν τε φωνηέντων καὶ συμφώνων τὰς συγχέει ἀναμιξ καὶ δὲν διευκρινίζει αὐτὰς εὐχερῶς. Ἐκφέρει δηλαδὴ φωνὰς καὶ ἤχους βα, πα, φα, βο, πο, φο, κτ. σχεδὸν ὡς τὰ ζῶα ἀπροσδιορίστως καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ τὴν μίαν συλλαβὴν ἀπὸ τὴν ἄλλην, διότι καὶ φυσικῶς ἡ κρίσις ἐπέρχεται μετὰ τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν τριβήν. Οὕτω διὰ πολλοὺς αἰῶνας ὁ ἄγριος ἄνθρωπος διετέλει ἐν νηπιότητι.

Ὅπως δὲ διακριθῶσιν αἱ φωναὶ αὗται παρῆλθον πολλαὶ γενεαί, καὶ πάλιν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακριθῶσι καὶ διευκρινηθῶσιν αὗται ἐντελῶς, διότι ἄλλοι μὲν ἐλάλουν οὕτως ἄλλοι δὲ ἄλλως κατὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν συνήθειαν.

Ἐν ἀρχῇ ὅτε ἐπενοήθησαν τὰ γράμματα, ἐπενοήθησαν ταῦτα τυχαίως πως καὶ οἱονεὶ αὐτομάτως. Τὰ γράμματα ἦσαν κατ' ἀρχὰς τσέτουλαί τινες, καὶ ἐκ τοῦ τσηρ, τσιρ, ἢ γηρ, γηρ, ἔγεινε τὸ γηφμοχ, γηφμη, γηφβιστ, γηφβισμη, γράφω, γρῖφος, γλύφω, γλύμμα gravo, gravere, graver, grave groove ground κλ. πάντα ταῦτα σημαίνοντα τὸ γράφω ἢ χαράττω τσέτουλας οὕτω πως, ||||||||||, ἢ ἐζωγράφιζον τὰ πράγματα, ζῶα, πτηνά, ἑρπετά, νηκτά, δένδρα καὶ φυτὰ ὡς τὰ ἱερογλυφικά. Ἐκ τῆς περικεφαλαίας λ. χ. τοῦ ἀν-

Ορώπου ἔγεινε τὸ Λ, ἐκ δύο σκηνῶν ἡνωμένων ⩍ ἔγεινε τὸ Β ὄρθιον, ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῆς καμήλου ἡ γαμήλου ἔγεινε τὸ Γ. κ.τ.λ.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπενοήθησαν γράμματά τινα ἀτελῆ, εἶτα προσετέθησαν καὶ ἄλλα· καὶ πρῶτον ἔγραφον μόνον τὰ σύμφωνα διότι αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῶν φωνῶν. Εἰς τὰ γρ, γρ, γρ, σχεδὸν δὲν ἀκούεται τὸ φωνῆεν. Οὕτω γρφ. λγ, τργ σημαίνουσι γράφω, λέγω, τρώγω. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τούτου προέκυπτε διτορία καὶ διφωνία ἢ χασμωδία, διότι οἱ μὲν ἔλεγον τὸ λγ, λάγω, ἄλλοι δὲ λέγω, λήγω, λόγω κλ. διὰ τοῦτο ἐπενοήθησαν καὶ τὰ φωνήεντα ἅτινα εἰς τὴν ἀρχαίαν φοινικικὴν καὶ τὴν ἑβραϊκὴν ὑπεγράφοντο ἢ ἐπεγράφοντο, δηλ. ἐγράφοντο ἄνωθεν ἢ κάτωθεν τῶν λέξεων.

Εἶτα ἐπενοήθησαν αὐτὰ τὰ φωνήεντα καὶ ἐγράφοντο παραπλεύρως τῶν συμφώνων, ἀλλὰ καὶ μολονότι οἱ πρῶτοι γραμματικοὶ ὡς ὁ Σιμωνίδης καὶ ἄλλοι (περὶ τὰ 500 π. Χ.) καὶ ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος (403 π. Χ. ἤτοι 127 ἔτη ὕστερον) ἐπροσπάθησαν,—ὡς ἄλλη τις Γαλλικὴ Ἀκαδημία,—νὰ ὁρίσωσι καὶ διευκρινήσωσι τὴν προφορὰν τῶν συμφώνων καὶ τῶν φωνηέντων καὶ μάλιστα προσέθεσαν καί τινα ἄλλα γράμματα διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τοῦτότε ἀλφαβήτου, δὲν κατώρθωσαν ὅμως διὰ τὴν προϋπάρχουσαν ἕξιν καὶ σύγχυσιν καὶ ἣτις ἐπεκράτει καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὑπὸ τοῦ

Ὁ Ἀριστοφάνης πολλαχοῦ ἀπομιμεῖται τὴν φωνὴν ταύτην οἷον μὴ, μὴ, μὴ, ὡς φωνὴν τραυλιζόντων καὶ «ἤ, ἤ, σιώπα, καὶ «ἤ, ἤ, τὰν δᾷδα μή μοι προόφερε.»

Τὸ Ι.

Διατηροῦντες τὸ στόμα εἰς τὴν αὐτὴν ἡμιάνοικτον ὡς ἄνω εἴρηται θέσιν, καὶ διαστέλλοντες ὀλίγον τὰ χείλη καὶ ἐκτείνοντες τὸν αὐχένα ἐκφέροντες φωνὴν ἔτι ὑψηλοτέραν προφέρομεν τὸ ⊢ πλαγίως ὅπερ ὀρθιαζοντες αὐτὸ σχηματίζομεν τὸ Ι, ὅπερ καὶ φωνὴ τοῦ οὐρανίσκου καλεῖται, ἀπεικονίζον καὶ αὐτὸ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἡμίκλειστον παράστασιν τοῦ στόματος. Καὶ τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται ὁμοιοτρόπως ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Συνδυάζοντες δὲ τὴν φωνὴν τοῦ Ι μετὰ τῶν συρικτοφώνων γραμμάτων ϛ, ϛ, σ, ϙ, προφέρομεν τὰ συρικτόφωνα ϛι, ϛι, ϙι, ϙι, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν ὀνομασίαν τῶν συμφώνων τούτων.

Συνήθως οἱ ἀετοὶ καὶ οἱ ἱέρακες ἐκφέρουσι τὴν συριστικὴν καὶ διαπεραστικὴν φωνὴν ταύτην ἐμποιοῦντες τὴν ἀγρίαν καὶ ἀπαισίαν φωνὴν φιωω, φιωω. Καὶ ὁ σπουργίτης ἢ τὸ στρουθίον μιμεῖται τὴν φωνὴν ταύτην διὰ τοῦ τϙιω, τϙιω· καὶ ὁ ἵππος, ἢ ἡ φορβὰς χρεμετίζει διὰ τῆς κικικικικι καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ζώων ἀπομιμοῦνται τὴν φωνὴν ταύτην.

Τὸ Υ.

Μεταβάλλοντες τὸν προηγούμενον σχηματισμὸν τοῦ στόματος ἡμῶν καὶ συγκλείοντες ἢ συστέλλοντες ὀλίγον τὰ ἄκρα τῶν χειλέων εἰς εἶδος ἡμικυκλίου ἀπομιμούμεθα αὐτὸ τοῦτο τὸ Υ ὅπερ ἀπεικονίζει αὐτότατα τὸν σχηματισμὸν τοῦ στόματος ἡμῶν προφέροντες αὐτὸ μυ. μυ, μυ. ὡς τὰ κλαίοντα καὶ ὑπορινίζοντα τέκνα· ὅθεν καὶ φωνὴ τῆς ῥινὸς λέγεται.

Συνδυάζοντες δὲ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τῶν ῥινοφώνων μ, ν, κ, καὶ τῶν δύο δασέων χ, κ, προφέρομεν αὐτὰ μυ, νυ, κυ, χυ, κυ, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ τὴν ὀνομασίαν τῶν γραμμάτων τούτων.

Τὸ γράμμα τοῦτο ἐπροφέρετο καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ὅπως οἱ Γάλλοι σήμερον προφέρουσι τὸ γαλλικὸν u, εἰς τὰς λέξεις mu, tu, = τὺ, σὺ, καὶ εἰς τὰς σημερινὰς λέξεις ἄχυρα πίτυρα, Κυμη κλ. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἐχάθη τελείως ἡ προφορὰ αὐτὴ μεταξὺ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, καὶ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἐπανεκτᾶτο πάλιν. Οἱ Δωριεῖς ἐνετρύφων εἰς αὐτὸ κατὰ κόρον καὶ εἰς τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου ἐκφέρεται τόσον χαριέντως ὡς εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις:

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἀπίτυς, ἀδύδε καὶ τύ Συρίσδες.

Ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τοὺς Ἀχαρνεῖς ποιεῖ οἰκέτας τινὰς νὰ κλαίουσιν ἢ νὰ μινυρίζουσιν διὰ τῆς ἐπιφωνήσεως μυ, μυ, μυ· ὅπερ καὶ μινυρισμὸς ἐλέγετο.

ριττὸν καὶ ἄνευ ἀνάγκης. Πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἐνστάσεως ταύτης λέγομεν, ὅτι ζῶσιν ἐν Ἑλλάδι πολλαὶ χιλιάδες ἀλβανογλώσσων πολιτῶν, οἵτινες καθυστεροῦσιν ἐν τῇ διανοητικῇ ἀναπτύξει καὶ μορφώσει δι' ἔλλειψιν, ὡς ἡμεῖς φρονοῦμεν, συστήματός τινος εὐλήπτου πρὸς γραφὴν τῆς ἀλβανικῆς γλώσσης καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐλλειψιν καὶ διδακτικῶν βιβλίων πρὸς ἐκμάθησιν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν γλώσσῃ. Ἡ αὐτὴ ἀδράνεια θὰ συνέβαινεν εἰς οἱονδήποτε ἄνθρωπον προσπαθοῦντα νὰ ἐκπαιδευθῇ εἰς γλῶσσαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοεῖ ἐκ τοῦ προχείρου. Ὅθεν δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν τὸ ἀλφαβητάριον τοῦτο εἶναι πολὺ πρόσφορον καὶ ἀναγκαῖον, ἂν ὄχι καὶ δι' ἐκμελέτησιν μιᾶς παναρχαίας γλώσσης καὶ ἐθνικότητος ἥτις ζῇ ὡς ἄγνωστος καὶ παρεπίδημος ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας χωρὶς κἂν ν' ἀφήσῃ οὔτε ἴχνη τινὰ τῆς διαπορεύσεως αὐτῆς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, λέγομεν, ὡς καὶ διὰ τὴν νεωτέραν γλωσσομάθειαν ἥτις διαφωτίζει καὶ διαλεπαίνει τὴν ὁσημέραι προοδεύουσαν γλωσσολογίαν καὶ ἐθνολογίαν, τὸ τοιοῦτον ἔργον πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθῇ καὶ ἐμψυχωθῇ ὑφ' ἁπάντων.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ παρορῶμεν, ἢ μᾶλλον νὰ ὑπερορῶμεν ἐθνικότητα, ἥτις τὰ μάλα συνετέλεσεν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα, θέλου

σαν μάλιστα ν' ἀποδυθῇ καὶ εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς αὐτῆς ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως ἀγῶνα. Ἀπεναντίας πρέπει νὰ ἐμψυχώσωμεν καὶ ὑποβοηθήσωμεν αὐτὴν ἀνοίγοντες μάλιστα σχολεῖα ἰδιωτικὰ διὰ τοὺς Ἀλβανοὺς ἔνθα νὰ διδάσκωνται ἀμφότεραι αἱ γλῶσσαι, ἂν ἡ Κυβέρνησις ἀποποιεῖται νὰ πράξῃ τοῦτο, ὡς γίνεται εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ἔνθα ὑπάρχουσι μικταὶ κοινότητες. Ἤδη δὲ μάλιστα καθ' ἣν ἐποχὴν ᾄδεται ὅτι ἡ ἑλλην. Κυβέρνησις μέλλει ν' ἀνεγείρῃ καὶ τεμένη ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ ἐκκλησιάζωνται οἱ προσαρτηθέντες Μωαμεθανοί, ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι θ' ἀνοίξῃ καὶ ἀλβανικὰ σχολία διὰ τοὺς ἀλβανόπαιδας τῆς Πλάκας ἅτε καὶ δικαιούμενα περισσότερον εἰς τὴν μέριμναν ταύτην ἕνεκα τῶν ἐκδουλεύσεων τῶν πατέρων αὐτῶν.

Ἴσως ὅμως νομίζουσί τινες ὅτι οὕτω πράττοντες διαιροῦμεν καὶ διχάζομεν τὸ κράτος. Ἀπεναντίας μάλιστα ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι παρέχοντες πλήρεις ἐλευθερίας καὶ ἐνεργείας πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς εἰς πάντας, παγιοῦμεν καὶ ἰσχυροποιοῦμεν τὸ κράτος, ἂν καὶ ἡ ἀλβανικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ ἀρχαία πελασγικὴ καὶ προμήτωρ τῆς ἑλληνικῆς· οἱ δὲ Ἀλβανοὶ ὁ κορμὸς ἐξ οὗ ἔθαλον πάλαι ποτὲ τὰ στελέχη τῶν Αἰολέων καὶ Δωριέων καὶ Ἰώνων, πλὴν οὔτε οἱ Αἰολεῖς οὔτε οἱ Δωριεῖς οὔτε οἱ Ἰω-

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ

ΕΛΛΑΔΙ

ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΟΝ ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΙΔΙΩΜΑ

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΘΕΝ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΘΕΝ

ΒΟΗΘΗΜΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΙΚΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Ἓν καλὸν Ἀλφαβητάριον εἶναι ἡ κρηπὶς
τῆς γλώσσης.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Ἡ Φωνὴ τῆς Ἀλβανίας»

1 8 8 2.

ВКSH

ὄχλου, διότι ἔλλειπε τότε τύπος καὶ κοινὴ ἢ γενικὴ παίδευσις· ἀλλὰ καὶ πάλιν προέκυψαν ἄλλαι συγχύσεις καὶ διφορίαι ὥστε ποτὲ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διευκρινήσωσι τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς γενικῆς προσδιορίσεως δηλονότι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφορᾶς αὐτῶν, ἀλλ' οὔτε ἠδυνήθησαν νὰ κατατάξωσι τὸ ἀλφάβητον κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ σειρὰν καὶ συνέπειαν, ἀλλὰ φύρδην μίγδην διετυπώθη αὐτὸ διότι ἐξ ὑπαρχῆς παρεισήχθη ἡ σύγχυσις τὴν ὁποίαν ἐπηύξησαν ἔκτοτε οἱ διάφοροι ἰδιοτισμοὶ καινοτομίαι καὶ διάλεκτοι.

Ἀλλ' ἐὰν ἅπαξ ὁρισθῇ ἡ δύναμις τῶν φωνηέντων τῶν διφθόγγων καὶ τῶν συμφώνων καὶ ἐξεικασθῶσι ταῦτα παραπλησίως μετὰ τῆς φωνῆς τῆς φύσεως, ὡς τοῦτο γίνεται ἤδη εἰς τὴν ἐγγραμμάτισιν καὶ γραφὴν τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης, δὲν θὰ ἦναι πλέον δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ σύγχυσις ἢ διφορία. Διότι ἐὰν ἐξομοιώσωμεν τὰ ἑπτὰ φωνήεντα μετὰ τῶν ἑπτὰ χρωμάτων τῆς Ἴριδος, ἢ μετὰ τῶν 7 ἤχων τῆς μουσικῆς διατονίας δὲν θὰ δυνηθῶμεν ποτὲ νὰ συγχέωμεν τὸ μέλαν μετὰ τοῦ λευκοῦ, ἢ τὴν ἀνιοῦσαν φωνὴν μετὰ τῆς κατιούσης. Οὕτω πως καὶ τὰ σύμφωνα ἐὰν τὰ κατατάξωμεν, ὅπως ἐπράξαμεν, εἰς οἰκογενειακὰς, σωρείας χειλεοφώνων, λαρυγγοφώνων, ὀδοντοφώνων, κατὰ τὴν σειρὰν καὶ τὴν συγγένειαν τῆς φωνῆς αὐτῶν δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκλάβωμεν τὸ β, ἀντὶ τοῦ θ, ἢ τὸ γ ἀντὶ τοῦ η ἢ τὸ ὁ ἀντὶ τοῦ ὀ κλ. ὅπως δὲν ἐκλαμβάνομεν τὸ λευκὸν

ἀντὶ τοῦ μέλανος, ἢ τὸν τράγον ἀντὶ τοῦ κριοῦ, διότι αὐτὴ αὕτη ἡ φύσις τὰ παρήλλαξε καὶ τὰ διευκρίνησε σαφῶς καὶ καθαρῶς. Ἡ σύγχυσις καὶ ἡ χασμωδία λοιπὸν προέρχεται ἐκ τῆς μὴ θετικῆς καὶ καθαρᾶς διευκρινήσεως, ὡς καὶ ἡ μὴ διάκρισις καὶ σύγχυσις τῶν χρωμάτων καὶ πραγμάτων προέρχεται ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς ὁράσεως.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

Τὰ φωνήεντα.

Τὸ Ο.

Διὰ νὰ παραστήσωμεν καταλλήλως τὴν προφορὰν τῶν ἀλβανικῶν φωνηέντων πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν ἐκ τῆς προφορᾶς τοῦ Ο, ὡς καταλληλοτέρου καὶ προσφορωτέρου στοιχείου, διότι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θέτει εἰς κατάλληλον θέσιν ἐξ ὑπαρχῆς τὸ στόμα ἡμῶν ἐξ ἧς δυνάμεθα νὰ τροποποιήσωμεν αὐτὸ διαφοροτρόπως καὶ νὰ περιγράψωμεν ἀκολούθως προσφυέστερον τὴν προφορὰν καὶ τῶν ἄλλων φωνηέντων. Ὅπως δὲ παραστήσωμεν,

τρόπον τινά, εὐκρινέστερον καὶ ποιήσωμεν σαφεστέραν καὶ μονιμωτέραν τὴν προφορὰν τῶν γραμμάτων ἐν γένει,— διότι κατὰ δυστυχίαν ὁ χρόνος τὰ πάντα μετατρέπει καὶ μεταβάλλει,— ἐκρίναμεν εὔλογον νὰ ἐξομοιώσωμεν τὴν προφορὰν αὐτῶν διὰ σταθερῶν τινων καὶ ὅσον οἷόν τε ἀμετατρέπτων φωνῶν, οἷαι εἰσὶν αἱ τῆς φύσεως.

Προτείνοντες τὰ χείλη καὶ σχηματίζοντες τὸ στόμα ἡμῶν εἰς σχῆμα κρίκου καὶ ἐκφέροντες μετὰ ἤχου φωνὴν προφέρομεν αὐτὸ τὸ Ο ὅπερ καὶ φωνὴ τοῦ στήθους ἐστὶ καὶ παριστάνει ἀκριβέστατα αὐτὸν τὸν σχηματισμὸν τοῦ στόματος ἡμῶν. Ἡ προφορὰ λοιπὸν αὕτη εἶν' ἀφ' ἑαυτῆς ὅηλος. Ὅοο εἶναι αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου βοῶντος ἀναμὶξ ἔκ τε θλίψεως καὶ χαρᾶς, ἔκ τε λύπης καὶ εὐθυμίας. Οοο εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ πάσχοντος ἀσθενοῦς καὶ οοο εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ εὐθυμοῦντος καὶ κωμάζοντος. Εἶναι ἡ κατιοῦσα φωνὴ τοῦ ὀγκάζοντος ὄνου γοοο, οὔσης τῆς ἀνιούσης γααα. Εἶναι ἡ διφθογγόφωνος φωνὴ τοῦ ἐξηγριωμένου ταύρου βοῶντος τὸ βοου, οου, βαδίζοντος καὶ κινοῦντος σὺν τῷ βήματι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ οἱονεὶ προκαλοῦντες τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ εἰς μάχην καὶ ἀπειλοῦντος μένεα κατ' αὐτοῦ.

Προφέρεται δὲ ὁμοιοτρόπως ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν· ἀλβανιστὶ δὲ προφέρεται ὁμοιοτρόπως καὶ ὁμοιοειδῶς εἴτε ὡς ο μακρὸν ἢ ὡς ο βραχύ.

Συνδυάζοντες δὲ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τῶν ὑγροφώνων λ, λ, ρ, ϱ, προφέρομεν αὐτὰ ταῦτα τὰ ὑγρόφωνα λο, λο, ρο, ϱο, ἅτις εἶναι καὶ ἡ ὀνομασία τῶν γραμμάτων τούτων.

Τὸ γράμμα τοῦτο ἐπροφέρετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τὸ σημερινὸν ου, ὡς φαίνεται δῆλον ἐκ πολλῶν ἐπιγραφῶν, οἷον **το αυτο λιθο**=τοῦ αὐτοῦ λίθου, καὶ τῷ ἐν τῷ Διπύλῳ ἀνορυχθέντι κενοταφίῳ τοῦ Ἱπποκράτου **Ιπποκρατο** γράφεται· καὶ **τος δεμος**=τοὺς δήμους κλ. Οἱ Λατῖνοι παρίστανον αὐτὸ διὰ τοῦ u. οἷον Ἐπίκορος=Epicurus, προφέροντες αὐτὸ κατὰ τὴν ἀρχαίαν προφοράν, ὅθεν καὶ οἱ Ἕλληνες τὸ u τῶν Λατίνων διὰ τοῦ ο ἑξέφερον, οἷον Marcus Mummius= Μάρκος Μόμμιος.

Τὸ Α.

Ἀνυψοῦντες ὀλίγον τὴν ὡς ἄνω ῥηθεῖσαν θέσιν τῶν χειλέων ἡμῶν καὶ ἀνοίγοντες ἀτέχνως καὶ ἐκτενέστερον τὸ στόμα ἡμῶν προφέρομεν τὸ Α, ὅπερ καὶ τοῦτο ἀπεικάζεται ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ στόματος ἡμῶν ἐπεκτεινομένου ὡς γίνεται δῆλον, καὶ ἡ φωνὴ αὕτη φωνὴ τοῦ στήθους ὀνομάζεται.

Συνδυάζοντες δὲ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τῶν γραμμάτων β, θ, σ, φ, ἀποτελοῦμεν τὴν ὀνομασίαν τῶν γραμμάτων βα, θα, σα, φα, ἅτινα καὶ χειλεόφωνα εἰσί.

Μιμοῦνται δὲ τὴν φωνὴν τοῦ Α, τινὰ τῶν ζώων ὅσον οἷόν τε παραπλησίως. Ὁ κόραξ διὰ τοῦ κρα, κρα, κρα, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «ἐκ στόματος κόρακος ἐξελεύσεται κρά.» Ὅθεν καὶ ἀλβανιστὶ ὁ κόραξ. κοακ—ω, καὶ κοακω κροκοισ, ὁ κόραξ κρώζει.

Καὶ ἡ ὄρνις προσομοιάζει τὴν φωνὴν ταύτην διὰ τῶν ἐκφωνήσεων κα, κα, κα, ὅθεν καὶ «σωλα κακαρισ», λέγεται ἀλβανιστί. Ἡ νῆσσα ἐπίσης φωνάζει πα, πα, πα, καὶ σασιεα σασαρισ λέγεται. Ὁ ὄνος ἐν ἀρχῇ τοῦ ὀγκάσματος διὰ τῆς φωνῆς γααα ἐκφέρει τὴν φωνὴν ταύτην· ὅθεν καὶ γαιδωρι γαρισ λέγεται, αὐτὸ τὸ γκαρίζειν ἢ ὀγκᾶν ἄλλως καὶ γομαρ λέγεται ἐκ τῆς ἐπῳδῶς αὐτοῦ γο ο ο κο κο κο.

Αὕτη εἶναι ἡ γνησία προφορὰ τοῦ Α, καὶ προφέρεται ὁμοιοτρόπως ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Ἀλβανιστὶ δὲ προφέρεται ὁμοιοτρόπως καὶ ὁμοιοειδῶς εἴτε ὡς ἀ ἢ ὡς ὰ.

Τὸ Ε.

Διατηροῦντες τὸ στόμα εἰς τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω εἴρηται θέσιν καὶ συστέλλοντες ὀλίγον τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τὰ χείλη εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκφαίνωνται οἱ ὀδόντες εἰς πρόσχημα γέλωτος καὶ προβάλλοντες ὀλίγον τὴν γλῶσσαν ὅπως εὐχερέστερον ἐκφέρηται ἡ φωνὴ προφέρομεν τὸ Ε ὅπερ καὶ φωνὴ τῆς κεραλῆς λέγεται.

Καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀπεικονίζει αὐτὴν τὴν θέσιν καὶ στάσιν τοῦ στόματος μετὰ τῶν ἐξεχόντων ὀδόντων.

Καὶ τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται ὁμοιοτρόπως ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Συνδιάζοντες τὸ Ε μετὰ τῶν γραμμάτων γ, ϳ, κ, ϰ, καὶ συμφοροῦντες τὴν γλῶσσαν ἡμῶν μετὰ τοῦ κάτω μέρους τοῦ λάρυγγος προφέρομεν τὰ λαρυγγόφωνα ἢ οὐρανισκόφωνα· γε, γε, κε, κε, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ αὐτὴν τὴ ὀνομασίαν αὐτῶν.

Διὰ τοῦ γράμματος τούτου οἱ ἀρχαῖοι παρίστανον τὴν βωβὴν φωνὴν τοῦ Η πρὶν προστεθῇ τοῦτο εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, οἷον τεν **βονλεν** ἀντὶ τοῦ τὴν βουλήν.

Αἱ χελιδόνες καὶ οἱ τέττιγες μιμοῦνται τὴν φωνὴν τοῦ Ε, τε, τε, τε ἄδοντες ὅθεν καὶ οἱ φλύαροι, λέγεται ὅτι τερερίζουσι ἢ τεττερίζουσι λαλιστέρως χελιδονος καὶ τέττιγος. Καὶ ἡ χελώνη ἐπίσης σχεδὸν μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ Ε ὅταν φοβηθεῖσα παρεισδύῃ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐντὸς τοῦ ὀστράκου ἐκφέρουσα τὴν φωνὴν χ ι ε ε ε. Καὶ ἡ γάττα σχεδὸν τὸ αὐτὸ ποιεῖ ὅταν βλέπῃ σκύλον ὁρμῶντα ἐπ' αὐτῆς· τότε ἀμέσως ἀνοίγει τὸ στόμα κυρτώνει τὸ σῶμα καὶ ἀνορθώνει τὴν ἀνατριχιάσασαν οὐράν της ἐκφέρει τὴν φωνὴν χ ι ε ε ε. Ἡ αἴξ ἐπίσης κράζει μεκεκεκε. Οἱ βάτραχοι κατ' Ἀριστοφάνην κράζουσι βρεκεκὲξ, ποιοῦντες τὴν στροφὴν κοὰξ, κοὰξ,

κοάξ, ἐν ᾧπερ προφέρουσι καθαρῶς τὴν προφορὰν τῶν δύο προηγουμένων στοιχείων ο καὶ α, διφθογγοφώνως.

Τὸ Η.

Τηροῦντες τὸ στόμα εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν θέσιν καὶ συστέλλοντες ὀλίγον τὰ ἡμιάνοικτα ἡμῶν χείλη καὶ μετὰ φωνῆς ἐξερχομένης ἐκ τῶν στέρνων ἐξωθούσης οὕτω καὶ τῆς κοιλίας προφέρομεν τὸ πλάγιον Π, ὅπερ καὶ οὕτω πως ἐγράφετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Φοινίκων, ἀπεικονίζον καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν παράστασιν τοῦ στόματος καὶ τὴν ἔκφανσιν τῆς φωνῆς. «Τὸ Η,» —λέγει ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Διονύσιος,— «κάτω περὶ τὴν βάσιν τῆς γλώσσης ἐρείδει τὸν ἦχον ἀκόλουθον ἀλλ' οὐκ ἄνω, καὶ μετρίως ἀνοιγομένου τοῦ στόματος.» Εἶτα ὀρθούμενον ἔγεινε τὸ Η, ὅπερ συνδυαζόμενον μετὰ τῶν δ, τ, β, θ, προφέρομεν τὰ ὀδοντόφωνα δη, τη, βη, θη, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ τὴν ὀνομασίαν τῶν συμφώνων τούτων.

Εἶναι τὸ ἀρχαῖον φοινικικὸν ἀντίστροφον Ǝ ἢ τὸ ἑβραϊκὸν Π τὸ ὁποῖον ἔκαμαν μεταθέσαντες τὸν ζυγὸν εἰς τὸ μέσον καὶ ποιήσαντες Η, ἢ γράψαντες αὐτὸ πρὸς τὰ κάτω καὶ ποιήσαντες τὸ χειρογραφόμενον ⊓=η.

Τὸ γράμμα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα εἰσαχθέντων εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀνεπληροῦτο δὲ πρότερον διὰ τοῦ Ε ἢ ΕΕ (προφερόμενον διττῶς καὶ

ὡς η, καὶ ὡς ε, δηλ. ὡς τὸ βωβὸν e γαλλικὸν εἰς τὰς μονοσυλλάβους λέξεις je me te, καὶ ὡς τὸ ἀνοικτὸν è, οἷον, mère, père). Ηε Βοῦλε, δεελος = ἡ Βουλή, δῆλος. Τὸ γράμμα τοῦτο δὲν ὑπάρχει παρὰ τοῖς Λατίνοις ὅπερ ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ E ἢ A, οἷον Hebe, Ἥβη, Heroe, Ἥρως, Latona, Λητὼ, Lethe Λήθη κ.τ. ὡς πράγματι ἡ προφορά του εἶναι μεταξὺ τοῦ α καὶ ε καὶ ποτὲ μὲν τὸ H ἐτρέπετο εἰς A ποτὲ δὲ τὸ A ἐτρέπετο εἰς H, κατὰ τὰς διαλεκτικὰς προφορὰς οἷον **Αθανα, μαχανα**=Ἀθήνη, μηχανή. Εἰς τὴν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν προφέρεται ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ σήμερον γαλλικὸν βωβὸν e οἷον fame, dame, lame, ἢ μᾶλλον ὡς εἰς τὰ μονοσύλλαβα je. me, de, le. κτ.

Κατ' ἀρχὰς ἐπροφέρετο ὡς δασύ, ὅπως διατηρεῖται εἰσέτι εἰς τὴν γαλλικήν, οἷον Hotel κτλ.

Ὑπὸ τῶν ζώων μιμεῖται ἀκριβέστατα ὑπὸ τῆς συὸς (γουρούνας) ἤ, ἤ, ἤ, βαρυφθογγούστης καὶ οἱονεὶ βαρυθυμούστης πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Καὶ ἡ χὴν ἐπίσης ὅταν ἀπειλῇ ἔφοδον κατὰ μικρῶν παιδίων παρενοχλούντων τοὺς νεοσσοὺς αὐτῆς ἐκτείνουσα τὸν λαιμὸν αὐτῆς ὡς εἰ ἔμελλε νὰ δράξῃ αὐτὰ ποιεῖ τὴν φωνὴν χηηη, ἢ θηηη, οἱονεὶ ἐκφοβίζουσα αὐτὰ, ὅπερ καὶ ἡ λέξις χὴν ὀνοματοποίησις εἶναι τῆς φωνῆς. Τὸ πρόβατον ἐπίσης βελάζον ἢ βηλάζον ἐκφέρει τὴν φωνὴν βηηη. Ὅθεν καὶ τὸ ἔμμετρον ἰαμβικόν.—

«Ὁ δ' ἠλίθος, ὥσπερ πρόβατον, βη βη λέγων βαδίζει.»

«Χαχοι, σι δελε ωλ κριετη, βη βη θηρετ ε σκοκ».

ἐμφαίνει τὴν προφορὰν ταύτην.

νες ἐδίχασάν ποτε τὸν Ἑλληνισμὸν γράφοντες τὴν Αἰολικὴν Δωρικὴν ἢ Ἰωνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μάλιστα διεδραμάτισαν καὶ τὰς ἱστορίας αὐτῶν ἐν τῇ διὰ τοῦ κόσμου τούτου διαπορεύσει αὐτῶν. Διὰ τοῦτο πρέπει καὶ οἱ Ἀλβανοὶ νὰ διαδραματίσωσι καὶ ἐν τοῖς γράμμασι τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, ὡς ἐπ' ἐσχάτων διετράνωσαν ἡρωικώτατα καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις δόξαν αὐτῶν. Διόπερ φρονοῦμεν ὅτι καὶ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων πρέπει ν' ἀντιπροσωπεύωνται καὶ αἱ Ἀλβανικαὶ κοινότητες ὡς αἱ διάφοροι ἄλλαι πολιτικαὶ ἀποχρώσεις, δι' Ἀλβανῶν Βουλευτῶν. Καὶ εἴμεθα γνώμης ὅτι πᾶς δῆμος πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύηται δι' ἰδίων βουλευτῶν καὶ οὐχὶ νὰ προμηθεύωνται τούτους ἐκ τῶν πρωτευουσῶν καὶ ἐξ ἀνθρώπων μὴ γνωριζόντων τὰς ἀνάγκας τῶν δήμων ἢ μὴ συμπαθούντων ὑπὲρ αὐτῶν. Οἱ δῆμοι πρέπει νὰ διοργανισθῶσιν οὕτω πως ὥστε νὰ πραγματοποιήσωσι τοῦτο διὰ πολιτικῶν συλλόγων.

Συντείνοντες, λέγομεν, εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν Ἀλβανῶν διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν γλώσσης, ἔτι περισσότερον συνταὐτίζομεν καὶ μονιμοποιοῦμεν τὰ συμφέροντα ὅλων ἡμῶν. Καθότι ἐν τῇ ἐπιγνώσει καὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ συμβοηθείᾳ καὶ συναρρωγῇ ἐνυπάρχει ἡ ἀσφάλεια καὶ εὐεξία ἑνὸς κρά-

τους καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τυφλῇ ὑποταγῇ καὶ οἱονεὶ καθυποδουλώσει αὐτοῦ.

Πρὸς τούτοις, τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος παρέχει πλήρη ἰσότητα καὶ ἐλευθερίαν εἰσόλους τοὺς πολίτας πάσης ἀποχρώσεως. Καθότι συνεισφέροντες πάντες εἰς τὰ βάρη τοῦ κράτους πάντες δικαιοῦνται καὶ εἰς τὰς παροχὰς αὐτοῦ. Ὅταν, λοιπὸν, τὸ πολίτευμα τοῦτο λειτουργῇ δικαίως καὶ ἀδυσωπήτως δὲν ὑπάρχει φόβος διχονοίας καὶ δυσαρεσκείας οὔτε μεταξὺ Μωαμεθανῶν καὶ Ἑβραίων, οὔτε μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν. Ὅταν ὅμως τὸ ἀντίθετον συμβῇ τότε καὶ αὐτὰ τὰ φίλτατα ἀποτροπιάζονται καὶ δυσανασχετοῦσιν. Ἐνταῦθα, λοιπὸν, ὑπάρχει ἡ μεγίστη περίνοια καὶ κυβερνητικὴ δεξιότης τῶν πολιτευτῶν δηλ. εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀδέκαστον διαχείρισιν τῆς διοικήσεως ἰσοβάρως καὶ ἰσομοίρως, καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν νόμων δικαίως καὶ ἀδεκάστως.

Ἡ ὀλιγωρία καὶ παραμέλησις τούτων βλάπτει τὰ καίρια τὴν ὁμόφρονα σύμπνοιαν καὶ ὄχι ἂν ὑπάρχουσι διάφοροι ἐθνικότητες καὶ διάφορα συμφέροντα εἰς ἓν κράτος· ἄλλως τε καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχουσιν ἀντίθετα καὶ πολλάκις συγκρουόμενα συμφέροντα καὶ ὅμως δὲν παρενοχλοῦνται εἰς τὴν ἐξάσκητιν τοῦ ἐπιτηδεύματος, ἢ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἀτομικῆς των εὐημερίας.

ΦΡΗΝΠΙΣΤΕ ΔΕ ΤΩΡΚΙΣΤΕ

ΓΗϤΜΑ ΙΝΠΙΑ

ΓηϤμα Αρβηρ.	Πηρφολ- τωριτη.	Γηρ- κιοτ.	ΓηϤμα Ιταλαχ.	Πηρφολ- τωριτη.	ΓηϤμα Τωρκ.
Α α	Αρη,	Ἀγρός.	Ital. a	Ara.	آ
Β βα	Βαρ,	Χόρτος.	» b	Balla.	ب
Я ϐα	Яαρ,	Τάφος.	» v	Vara.	و
Π ϖα	Παρη,	Πέραν.	» p	Para.	پ
Φ φα	Φαρη,	Σωρός.	» f	Fara.	ف
Ε ε	Ερη,	Ἀήρ.	» e	Ecco.	ا
Γ γε	Νγε,	Σχολή.	Ing. g	Get.	غ
Ϫ ϫε	Ϫεο,	Ζυμόω.	» gh	Gheg.	ك
Κ κε	Κεοη,	Εἶχον.	» c	Case·	ق
Ж жε	Жεο,	Γελῶ.	» k	Keen.	ک
Η η	Ημη,	Μήτηρ.	» e	Her.	*
Δ δη	Δημ,	Ζημία.	» d	Dumb.	د
Ⅾ ðη	Ⅾημβ,	Ὀδοῦς.	» th	Thus.	ذ
Θ θη	Θηχη,	Ρηθέν.	» th	Thug.	ث
Τ τη	Τηρη,	Ὅλος.	» t	Tut.	ت
Ι ι	Ιμ,	Ἐμός.	» i	Inn.	ا
Ζ ζι	Ζι,	Μέλας.	» z	Zero.	ز

Ƨ	ƨι	Ƨιμ,	Πολλοί.	Fra.	j	Jour.	ژ
Σ	σι	Σι,	Πῶς.	Ing.	s	See.	س
Ʒ	ʒι	Ʒι,	Βροχή.	«	sh	She.	ش
Ο	ο	Οκη,	Ο'κά.	«	o	Or.	*
ɹ	λο	ɹοτο,	Φωλεά.	«	l	Lord.	لل
L	λο	Lοση,	Ἡ βοῦς.	Spn.	ll	Lloro.	ل
Ρ	ρο	Ροση,	Χῆν.	«	r	Robo.	ر
Ꝙ	ꝙο	Ꝙοβη,	Χιτῶν.	«	rr	Tierra.	رر
Υ	υ	Υλ,	Ἄστρον.	Fra.	u	Une.	او
Μ	μυ	Μυλη,	Ἡμίονος.	«	m	Mue.	م
Ν	κυ	Νυσε,	Νύμφη.	«	n	Nu.	ن
И	κυ	И'υλ,	Ἐν ἄστρ.	Spn.	n	Nuno.	نی
Χ	χυ	Χιε	Σκιά.	Ted.	ch	China.	—
Χ	κυ	Χικ,	Ἐμβαίνω.	Fra.	h	Haine.	ھ
Ω	ω	Ωρ,	Δαυλός.	»	ou	Outre.	و

ΓΗϤΜΑ ΔΥΠΛΑ Α ΔΥΘΗΝΗΜΕΖΙΙΡΗΤΟΡΕ.

ΔΖ	δζω	Δζολ,	Βῶλος.	Ing.	dz	Adze.	دز
ΔƧ	δƨω	Δƨακ,	Γιελέκι.	«	j	Jam.	ج
ΤΣ	τσω	Τσα,	Ὀλίγον.	«	ts	Rats.	تس
ΤƷ	τοω	Τοωχ,	Παῖς.	«	ch	Chin.	چ

ΑΙ	αι	Μάιμ,	Παχύς.	Ing	ai	Aisle.
ΕΙ	ει	Δέιμ,	Μέθυσος.	»	ei	Veil.
ΗΙ	ηι	Βήι	Ποιῶ.	Fra.	eu	Deuil.
ΙΙ	ιι	Βίιχη,	Ἤρχοντο.	Ing.	ei	Being.
ΟΙ	οι	Ϙόιμη,	Ζῶμεν.	»	oi	Oil.
ΥΙ	υι	Τύιχη,	Τὸ σόν.	»	ui	Suing.
ΩΙ	ωι	Ώ'ιη,	Ὕδωρ.	»	ooi	Cooing.
ΙΑ	ια	Ιάμ,	Εἶμαι.	»	ya	Yard.
ΙΕ	ιε	Ιέ,	Εἶσαι.	»	ye	Yes.
ΙΗ	ιη	Τιήτρ,	Ἄλλος.	»	yea	Yearn.
ΙΙ	ιι	Ιίχι,	Ἐστέ.	»	yea	Yeast.
ΙΟ	ιο	Ιόχα,	Ἰδικός μας.	»	yo	York.
ΙΥ	ιυ	Ιύϑε,	Σεῖς.	»	u	Tune.
ΙΩ	ιω	Ιώαι,	Ἰδικός σας.	»	ou	You.

ΓΗΡΜΑΤΗ ΠΑΣ ΦΑΡΑΤ' ΕΤΥΡΕ

Ζηρητορε		Μεζηρητορε			
α		α			
Γοληχαϖθηχα.		Βωζημβιλθηκα.			
α	Βωζηθηχα	β	ϐ	ϖ	φ
ε	Γωρμαϖθηχα	ϝ	ϝ	κ	ϰ
η	Δημβηθηχα	δ	δ	θ	τ
ι	Φηρϖηλιμθηχα	ζ	ϛ	σ	ϖ
ο	Γοληκομθηχα	λ	ʎ	ρ	ϙ
υ	Χωχδηθηχα	μ	ϰ	ϰ χ	ϰ
ω	Δυϖʎα	δζ	δϛ	τϖ	τϖ

Γηϙμα Μαϐητορε

Α Β Β Π Φ Ε Γ Ϝ Κ Κ Η Δ Ⱡ Τ Θ Ι Ζ Ϛ Σ Ξ

Ο L Ⱶ Ρ Ϙ Υ Μ Ν Ϻ Χ Χ Ω.

Ω Χ Χ Ϻ Ν Μ Υ Ρ Ϙ Ⱶ L Ο Ξ Σ Ϛ Ζ Ι Θ Τ Ⱡ

Δ Η Κ Κ Ϝ Γ Ε Φ Π Β Β Α

ΑΩ, ΒΧ, ϐϻ, ΠΝ, ΦΜ, ΕΥ, ΓϘ ϜΡ, ΚL, ϰⱶ, ΗΟ,

ΔΞ, ⱡΣ, ΤϚ, ΘΖ, ΙΧ.

ΑΙ ΕΙ ΗΙ ΙΙ ΟΙ ΥΙ ΩΙ ΙΑ ΙΕ ΙΗ ΙΙ ΙΟ ΙΥ ΙΩ

Γηϙμα Βογηλτορε.

αβϐϖφεγϝκϰηδϐτθιζϛσϖολλρϙυμϰϰχϰω.

ωϰχϰϰμυϙρλλοτσϛζιθτϐδηϰκϝγεφϖϐβα

αω, βχ, ϐϰ, ϖϰ, φμ, ευ, γϙ, ϝϙ, κλ, ϰλ, ηο, ϐϖ,

ϐσ, τζ, θζ, ιϰ.

αι ει ηι ιι οι υι ωι ια ιε ιη ιι εο ιυ ιω.

Νωμεϙατη.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	0
I	II	III	IIII	Π	ΠI	ΠII	ΠIII	ΠIIII	Δ

1882.

Δεηρη 1.

βα	βε	βη	βι	βο	βυ	βω
ϐα	ϐε	ϐη	ϐι	ϐο	ϐυ	ϐω
ϖα	ϖε	ϖη	ϖι	ϖο	ϖυ	ϖω
φα	φε	φη	φι	φο	φυ	φω

Δεηρη 2.

⅁α	⅁ε	⅁η	⅁ι	⅁ο	—	⅁ω
⅂α	⅂ε	⅂η	⅂ι	⅂ο	⅂υ	—
κα	κε	κη	κι	κο	—	κω
ϗα	ϗε	ϗη	ϗι	ϗο	ϗυ	—

Δεηρη 3.

δα	δε	δη	δι	δο	δυ	δω
ȣα	ȣε	ȣη	ȣι	ȣο	ȣυ	ωȣ
τα	τε	τη	τι	το	τυ	τω
θα	θε	θη	θι	θο	θυ	θω

Δεηρη 4.

⅀α	⅀ε	⅀η	⅀ι	⅀ο	⅀υ	⅀ω
⅁α	⅁ε	⅁η	⅁ι	⅁ο	⅁υ	—
σα	σε	ση	σι	σο	συ	σω
ϖα	ϖε	ϖη	ϖι	ϖο	ϖυ	—

Δεηρη 5.

λα	λε	λη	λι	λο	—	λω
⅄α	⅄ε	⅄η	⅄ι	⅄ο	⅄υ	—
ρα	ρε	ρη	ρι	ρο	ρυ	ρω
ϙα	ϙε	ϙη	ϙι	ϙο	ϙυ	ϙω

Δεηρη 6.

μα	με	μη	μι	μο	μυ	μω
κα	κε	κη	κι	κο	—	κω
κα	κε	κη	κι	κο	κυ	—
χα	χε	χη	χι	χο	χυ	χω

Δεηρη 7.

αβ	εβ	ηβ	ιβ	οβ	υβ	ωβ
αθ	εθ	ηθ	ιθ	οθ	υθ	ωθ
αϖ	εϖ	ηϖ	ιϖ	οϖ	υϖ	ωϖ
αφ	εφ	ηφ	ιφ	οφ	υφ	ωφ

Δεηρη 8.

α⌋	ε⌋	η⌋	ι⌋	ο⌋	—	ω⌋
α⌊	ε⌊	η⌊	ι⌊	ο⌊	υ⌊	—
ακ	εκ	ηκ	ικ	οκ	—	ωκ
αϰ	εϰ	ηϰ	ιϰ	οϰ	υϰ	—

Δεηρη 9.

αδ	εδ	ηδ	ιδ	οδ	υδ	ωδ
αϑ	εϑ	ηϑ	ιϑ	οϑ	υϑ	ωϑ
ατ	ετ	ητ	ιτ	οτ	υτ	ωτ
α0	ε0	η0	ι0	ο0	υ0	ω0

Δεηρη 10.

αζ	εζ	ηζ	ιζ	οζ	υζ	ωζ
αϛ	εϛ	ηϛ	ιϛ	οϛ	υϛ	ωϛ
ασ	εσ	ησ	ισ	οσ	υσ	ωσ
αↄ	εↄ	ηↄ	ιↄ	οↄ	υↄ	ωↄ

Δζηρη 11.

αλ	ελ	ηλ	ιλ	ολ	υλ	ωλ
αʃ	εʃ	ηʃ	ιʃ	oʃ	υʃ	ωʃ
αρ	ερ	ηρ	ιρ	ορ	υρ	ωϙ
αϙ	εϙ	ηϙ	ιϙ	oϙ	υϙ	ωρ

Δζηρη 12.

αμ	εμ	ημ	ιμ	ομ	υμ	μω
αχ	εχ	ηχ	ιχ	oχ	υχ	ωχ
αϰ	εϰ	ηϰ	ιϰ	oϰ	υϰ	ωϰ
α⁒	ε⁒	η⁒	ι⁒	o⁒	—	ω⁒

ΔΨΑΣ' Ε ΔΥΖΗΡΗΤΟΡΕϐΕΤ

αα	αε	αη	αι	αο	αυ	αω
εα	εε	εη	ει	εο	ευ	εω
ηα	ηε	ηη	ηι	ηο	ηυ	ηω
ια	ιε	ιη	ιι	ιο	ιυ	ιω
οα	οε	οη	οι	οο	ου	οω
υα	υε	υη	υι	υο	υυ	υω
ωα	ωε	ωη	ωι	ωο	ωυ	ωω

Δζηρη 1.

Σι τη θα αι; Μη θα φι τη τη αω κη ξε, Σε τη θα τη τη αω κη ξε; Μη θα σε κα ξε. Ε σα ξε κα αι; Σα ξε κα, κα ὅε κε. Ε σα κε κα; Σα κε κα, κα ὅε ὅι. Ε σα ὅι κα; Σα ὅι κα, κα ὅε θι. Ε σα ωο κα; Σα ωο κα; Η. Λι κα δυ θι, δυ ὅι, δυ κε, ὅε δυ ξε. Ε σα κε κε τι; Ω; Δυ κε ὅε κη θι. Ιο, ωο αι κα κη ξε, κη κα, κη ὅι, ὅε κη θι ὅε τι κε δυ κε, δυ ὅι, ε κη θι· ὅε ω κη θι, ὅε δυ ξε.

Δζηρη 2.

Κα ιε τι; Ω, κα; Ιο, ωο κα κω ιε τι; Κα κι ὅε Χα τι θι; Ιο, ω σ' χα θι. Σε σ' ε χα, σε σ' ε ὅο Η, ωο. Χα τι θι; Ω κα ωο. Πε τι κη μι; Η, ωο. Κω ε ωε; Νη κη ξι. Χα τι μι; Ιο, ω σ' χα μι. Σε σ' χα μι, σε σ' ε ὅο; Η, ωο. Τι χα θι; Ιο, ω σ' χα ασ θι ασ μι. Χα τι γη; Ω χα ξε. Σα ξε χα τι; Ω χα κη ξε. Τι σα ξε χα; Ω χα δυ ξε. Ω φι με κη μι. Σ' τη χα αι; Αι σ' μη χα, ωο χα λι.

Δζηρη 3.

Σι τη θα ιτ ατ; Αι μη θα ικ. Ιο, σ' τη θα ικ, ωο τη θα φι τη τη αω κη ξε. Κω ὅι τι σε σι μη θα ιμ τ' ατ; Ω ὅι σε σι τη θα ιτ ατ. Ε σι ωο ὅι τι σε σι μη θα ιμ τ' ατ; Ν' ωκ τη θα φι, τη τη αω

Μάθημα 1.

Πῶς σοὶ εἶπεν αὐτός; Μοὶ εἶπε κάθισε νὰ σοὶ δώσω ἓν αὐγό. Διατί σοὶ εἶπε να σοὶ δώσω ἓν αὐγό; Μοὶ εἶπε διότι ἔχει αὐγά. Καὶ πόσα αὐγὰ ἔχει; Ὅσα αὐγὰ ἔχει, ἔχει καὶ βόας. Καὶ πόσους βόας ἔχει; Ὅσους βόας ἔχει, ἔχει καὶ αἴγας. Καὶ πόσας αἴγας ἔχει; Ὅσας αἴγας ἔχει, ἔχει καὶ χοίρους. Καὶ πόσους ἔχει; Πόσους ἔχει; Ναί. Ἔχει δύο χοίρους, δύο αἴγας, δύο βόας καὶ δύο αὐγά. Σὺ δὲ πόσους βόας ἔχεις; Ἐγώ: Δύο βόας καὶ ἕνα χοῖρον. Ὄχι, ἀλλ' αὐτὸς ἔχει ἓν αὐγὸ, ἕνα βοῦν, μίαν αἶγα καὶ ἕνα χοῖρον· σὺ δὲ δύο βόας, δύο αἴγας καὶ ἕνα χοῖρον, καὶ ἐγὼ ἕνα χοῖρον, καὶ δύο αὐγά.

Μάθημα 2.

Πόθεν εἶσαι σύ; Ἐγὼ, βοῦς; Ὄχι, δὲν ἐννοῶ τοῦτο, ἀλλ' ἐρωτῶ ἀπὸ ποῦ εἶσαι; Ἐκ τοῦ τόπου τούτου. Τρώγεις σὺ χοῖρον; Ὄχι, ἐγὼ δὲν τρώγω χοῖρον. Διατί δὲν τὸν τρώγεις, διότι δὲν σοι ἀρέσει; Ναί, Μάλιστα. Σὺ δὲ τρώγεις χοῖρον; Ἐγὼ μάλιστα τρώγω. Εἶδες σὺ ποντικόν; Ναί, μάλιστα, Ποῦ τὸν εἶδες; Εἰς μίαν ἀμβολήν. Τρώγεις σὺ ποντικόν; Ὄχι, ἐγὼ δὲν τρώγω ποντικόν. Διατί δὲν τον τρώγεις διότι δὲν σοι ἀρέσει; Ναί, μάλιστα. Σὺ δὲ τρώγεις χοῖρον; Ὄχι, ἐγὼ δὲν τρώγω οὔτε χοῖρον οὔτε ποντικόν. Τρώγεις τίποτε σύ; Ἐγὼ τρώγω αὐγά. Πόσα αὐγὰ τρώγεις; Ἐγὼ τρώγω ἕνα αὐγόν. Σὺ δὲ πόσα αὐγὰ τρώγεις; Ἐγὼ τρώγω δύο αὐγά. Ἐγὼ κάθημαι μὲ ποντικόν. Δέν σε τρώγει; Ὄχι, αὐτὸς δὲν με τρώγει, ἀλλὰ τρώγει λίνον.

Μάθημα. 3.

Πῶς σοι εἶπεν ὁ πατήρ σου; Μοὶ εἶπε φύγε. Ὄχι, δὲν σοι εἶπε φύγε, ἀλλὰ κάθησε, νὰ σοὶ δώσω ἓν

κη ξε; Ιο, τι ζ' δι σε σι μη θα ιμ τ' ατ. Κω δι τι σε σι μη θα ιμ τ' ατ; Αι σ' μη θα ρι σο ικ. Ιο, σο τη θα ρι, ιο ικ. Σ' τη θα ρι, τη τη αω κη ξε; Ιο, σ' μη θα ρι τη τη αω κη ξε, σο μη θα ικ σι ρε. Ε σ' τη δα τι κη ξε; Μη δα κη ξε, σο ω σ' χα ξε.

Να κη μι ι ζι. Ιο, σ' ιτ' ι ζι, σο ιτ ι ρι. Σε ι ρι ε ιο με αρ; Ικ δα σε τη χα. Ιο, αι σ' μη χα. Σε σ' τη χα; Σε σ' κα σι. Αι κα σι σο τι ζ' δι. Σε ζ' δι ω; Ω δι, σο τι ζ' δι. Να κη ιλ α υλ με κη ρε. Σ' ιτ κη ιλ με ρε, σο ιτ κη ρε με κ' ιλ. Πε τι ιλ; Η, σο. Κω ι σε; Νη κι-ιλ α κι-ελ.

Δεηρη 4

Να κη θι. Ε σε τι με σι; Ω ε σε, Κω ε σε; Νη κη ξι. Αι σ' ιτ θι σο ιτ δι. Ιο, σο μι! Η σο, ιτ δι. Ιο, σο ιτ θι. Ιο, σο ιτ δι. Δι, θι, α μι, ω ε σε. Μη κη λι, ρι κη μι ε χα χι ε σι τι. Σε σι τι; Ε σε τι; Ω ε σε με σι τ' ιμ. Αι σ' χα χι σο χα λι. Κε τι ετ; Η, σο. Πι τι. Κε τι ωι; Η, σο Χα χι. Ω σ' χα χι. Σε σ' χα χι; Σε σ' μη κα χιε. Ει! εα τι με κε. Σε σο μη δο; Τη τη αω κη λι, ε τη τη ξη κη γι. Ωα! σο μη δο τι ακ; Η, σο, ω τη δωα.

αὐγό. Ποῦ γνωρίζεις σὺ πῶς μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου; Ἐγὼ γνωρίζω πῶς σοι εἶπεν ὁ πατήρ σου. Καὶ πῶς γνωρίζεις σὺ πῶς μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου; Δέν σοι εἶπε κάθισε νὰ σοὶ δώσω ἓν αὐγόν; Ὄχι, Σὺ δὲν γνωρίζεις πῶς μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου. Ποῦ γνωρίζεις σὺ πῶς μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου. Αὐτὸς δέν μοι εἶπε κάθισε ἀλλὰ φύγε. Ὄχι, ἀλλὰ σοὶ εἶπε κάθισε ὄχι φύγε. Δέν σοι εἶπε κάθισε νὰ σοὶ δώσω ἓν αὐγόν; Ὄχι, δέν μοι εἶπε κάθισε νὰ σοὶ δώσω ἓν αὐγόν, ἀλλὰ φύγε ὡς σύννεφον. Καὶ δέν σοι ἔδωσεν ἓν αὐγόν; Μοὶ ἔδωσεν αὐγόν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τρώγω αὐγά.

Ἰδοὺ εἷς ποντικὸς μαῦρος. Ὄχι, δὲν ἦτο μαῦρος ἀλλὰ νέος. Διατί νέος καὶ ὄχι ξανθός; Φύγε, λοιπὸν διότι σὲ τρώγει. Ὄχι, αὐτὸς δέν με τρώγει. Διατί δέν σε τρώγει; Διότι δὲν ἔχει ὀφθαλμούς. Ἔχει ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ σὺ δὲν γνωρίζεις. Ἐγὼ γνωρίζω, ἀλλὰ σὺ δὲν γνωρίζεις. Ἰδοὺ ἓν ἄστρον μὲ ἓν σύννεφον. Δὲν ἦτο ἄστρον μὲ σύννεφον, ἀλλὰ ἦτο σύννεφον μὲ ἄστρον. Εἶδες σὺ ἄστρα; Ναὶ, μάλιστα. Ποῦ τὰ εἶδες; Εἰς τοῦτον τὸν ἔναστρον, ἢ οὐρανόν.

Μάθημα 4.

Ἰδοὺ εἷς ἀγριόχοιρος. Τὸν εἶδες σὺ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς; Τὸν εἶδον. Ποῦ τὸν εἶδες; Εἰς μίαν ἀμπολήν. Αὐτὸς δὲν ἦτο ἀγριόχοιρος, ἀλλ' ἦτο γίδι. Ὄχι μὴ ἦτο ποντικός! Μάλιστα ἦτο γίδι. Ὄχι, ἦτο ἀγριόχοιρος. Ὄχι, ἦτο γίδι. Γίδι ἀγριόχοιρος ἢ ποντικὸς, ἐγὼ τὸν εἶδον. Ἐπὶ ἑνὸς δένδρου κάθηται εἷς ποντικὸς, τρώγει στάχτην καὶ πίνει βροχήν. Πῶς πίνει βροχήν; Τὸν εἶδες σύ; Ἐγὼ τὸν εἶδον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Δὲν τρώγει στάχτην ἀλλὰ λίνον. Δειψᾶς σύ; Ναὶ μάλιστα. Πίνεβροχήν. Πινᾷς σύ; Ναὶ, μάλιστα. Φάγε στάχτην. Ἐγὼ δὲν τρώγω στάχτην.

Δεηρη 1.

βαχ	βακ	βαρ	θαλ	θαρ	ωακ
ωασ	ωατ	φατ	γατ	γακ	κακ
καλ	καλ	καμ	δαλ	δατ	σαλ
τατ	τακ	λαφ	λαγ	λακ	λαχ

Δεηρη 2.

βεφ	ξετ	φεφ	γετ	γεκ	κεκ
κεω	κεθ	κετ	κεμ	κεχ	δεφ
δετ	δελ	δελ	δεφ	δεμ	δεχ
τελ	θεκ	θεσ	θεφ	λεθ	λετ

Δεηρη 3.

βητ	βηχ	βηκ	ξηθ	ξητ	ωηρ
φηρ	γησ	γητ	κηω	κηω	κητ
κηχ	δημ	δημ	τημ	τηχ	τηρ
ζητ	ζηλ	ζηρ	ζημ	ζηχ	ζημ

Δεηρη 4.

βιλ	βιρ	ξικ	ξιτ	ωιτ	ωιμ
φικ	φικ	φιλ	γιθ	γιχ	διγ
διλ	τιρ	θιφ	ζικ	ζιμ	σιλ
λιγ	λικ	λικ	λιθ	λισ	μιτ

Δεηρη 5.

βοτ	ξοθ	ωορ	φολ	γολ	κοσ
δοφ	δοτ	θομ	θοκ	ζογ	ζοφ
ζοτ	ζοχ	ζορ	σοτ	τοκ	τοκ
τοτ	τοχ	λοτ	λοτ	λοθ	λορ

Δεηρη 6.

βυκ	βυτ	βυς	θυλ	ωυθ	ωυλ
ωυλ	φυσ	γυη	γυκ	γυμ	κυω
κυο	κυλ	κυχ	κυφ	δυτ	δυο

Δεηρη 7.

βωτ	βως	βωφ	θωλ	θωμ	θωχ
ωωθ	ωωσ	φωφ	γωρ	κωκ	κωτ
κωβ	κωο	κωρ	δωκ	ζωκ	ςωμ

Δεηρη 8.

δςα	δςε	δςη	δςι	δςο	δςω
τσα	τσε	τση	τοι	τοο	τοω
κσα	κσε	κση	κοι	κοο	κοω
ωσα	ωσε	ωση	ωοι	ωοο	ωοω

Δεηρη 9.

αιβ	ειθ	ηιω	ιιφ	οιγ	υιη
αικ	εικ	ηιδ	ιιβ	οιτ	ωιθ
βαι	θαι	θει	κει	τει	βηι
φοι	μοι	κυι	τυι	συι	χυι

Δεηρη 10.

ιαω	ιακ	ιαμ	ιαχ	ιεω	ιετ
ἴαχ	ἴεχ	ἴιχ	ἴημ	ἴοχ	ἴωμ
φια	δια	βια	τια	ςια	οια
θιο	ωιο	σιο	ριο	φιο	μιο

Δεηρη 1.

Καω κα βαρ, σασ σι ωιη ε βιε ε φλε. Δια κα φεφ ε κιω κδη μαλ. Θιω κα μισ, σι γακ ε σασ βιε ε φλε κδη συλ. Μιω κα λικ, βηκ δημ ε σασ κικ κδή κη δηρ'. Ω τοη σι θερ ε κευ βηκ μιρ Ιο, μοσ σιο θερ σε τη βηκ κεκ. Νδη τη βηκ ε σο κεσ σακ, σασ τη βηκ κεκ. Τι τση βηκ; Ω βηκ μιρ ε ροκ μιρ· κορ ελω, σρα σασ βιε ε φλε κωρ καμ γυμ. Μιρ' βηκ τι τοη κορ ελω ε σρα κωρ κε γυμ βιε ε φλε σσε τηγακ μιρ.

Δεηρη 2.

Ω καμ κη δηθ τοη θαρ κδη θευ. Τι κε κη ρεθ τοη θε κδη μεσ. Αι κα κη βωτ με θερ κηρ κδη φεθ Ω καμ κη λακ σηρ τη τη τοη. Τι κε κη δαυ τη βωτ' τση κα βαρ τηθατ'. Αι κα κη κεθ τη τι τοη σι σισ'. Κωυ κα κη κεκ τη μαθ τοη λεχ; Ω καμ κη τη κωκ τοη κα μιυ ε λεχ κωρ τεχ ωλκ.

Δεηρη 3.

Βηκ μιρ' ε μοσ κευ σε δο τη τη φαχ. Δο τ' ι α θομ τ' ιτ τ' ατ· Ικ σε δο τη τη θρασ' ιτ ατ. Τοη βηκ ω τοη δο τη μη θρασ' ιμ τ' ατ; Ζ' βηκ μιρ. Να διεκ ιτ τ' ατ. Μοσ μη φεχ τατ' ιμ σο φι τη

Μάθημα 1.

Ὁ βοῦς τρώγει χόρτον, ἔπειτα πίνει νερὸν καὶ κατακλίνεται καὶ κοιμᾶται. Ἡ γίδα τρώγει βάτον καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος. Ὁ χοῖρος τρώγει κρέας καὶ ἔπειτα κατακλίνεται καὶ κοιμᾶται εἰς τὸ δάσος. Ὁ ποντικὸς τρώγει ἐλαίας, κάμνει ζημίαν καὶ ἔπειτα εἰσέρχεται εἰς μίαν τρῦπαν. Ἐγὼ ὅπου πίνω κρασὶ καὶ γελῶ, κάμνω καλά; Ὄχι νὰ μὴ πίνῃς κρασὶ διότι σὲ βλάπτει· ἂν καὶ σὲ κάμνει καὶ γελᾷς ὀλίγον ὕστερον ὅμως σὲ κάμνει νὰ γείνῃς κακός. Σὺ δὲ τί κάμνεις; Ἐγὼ ζῶ καλῶς· θερίζω κριθὴν, ἔπειτα κατακλίνομαι καὶ κοιμῶμαι διότι νυστάζω. Καλῶς κάμεις σὺ ὅστις θερίζεις κριθὴν καὶ ἔπειτα ὅταν νυστάζῃς κατακλίνεσαι καὶ κοιμᾶσαι, διότι σοὶ ἐμπρέπει καλῶς.

Μάθημα 2.

Ἐγὼ ἔχω ἐνώτιον τὸ ὁποῖον χρεμῶ ἐκ τοῦ ὠτίου. Σὺ ἔχεις ἕνα κύκλον τὸν ὁποῖον θέτεις ἐπὶ τῆς ὀσφύος. Αὐτὸς ἔχει ἕνα βαρέλι μὲ κρασὶ μέχρι τῆς στεφάνης. Ἐγὼ ἔχω μίαν θηλίαν διὰ νὰ πιάνω πουλιά. Σὺ ἔχεις ἕνα κριὸν ἥμερον ὅστις τρώγει ξηρὸν χόρτον. Αὐτὸς ἔχει ἐρίφιον τὸ ὁποῖον πίνει βυζί. Ποιὸς ἔχει ἕνα μεγάλον σκύλον ὅστις ὑλακτεῖ; Ἐγὼ ἔχω ἕνα κόκκινον ὅστις τρώγει κρέας καὶ γαυγίζει ὅταν βλέπει λύκον.

Μάθημα 3.

Κάμνε φρόνιμα καὶ μὴ γελᾷς διότι θὰ σὲ δείρω. θὰ τὸ εἴπω τοῦ πατρός σου. Φύγε, διότι θὰ σὲ σκοτώσῃ ὁ πατήρ σου. Τί κάμνω ἐγὼ ὅπου θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ ὁ πατήρ μου; Δὲν κάμνεις φρόνιμα.

τη θομ κη λαφ. Νωκ δωα τη τη μβα θεο, σο κα, ε κα. Ο σο σο σο τα-τη-ξο! Ο σο σο σο τα-τη-ξο! Ικ, σσε κωκ δωα τη τη τοχ με σι, ιε διαλ ι κεκ. Ικ χγα μωα, μη βηκ τη ιεμ ιζι.

Δεκηρη 4.

Τοη κε τι τοη σο κεο τηρ' κη; Καμ γας σσε ερθ ιω βλα το' ιο κδη μαλ σηρ δρω ε σαυ κ' ωλκ τρη δαι τ' ε χαι. Ω θατ' τοη κεο σσε κε τωμ' δεκ ε δι: Ιο, ω σ' καμ μοσ δεκ μοσ δι. Πο τση κε; Ω καμ τσα σεκ. Ε τοη βηκ με σεκ; Ι εκδ. Δι ε εκδ τι; Δι, σο. Πο τι, τοη δι τη βηο; Ω δι τη ηεο βωκ' τ' ε βη κδη φως' ε τ' ε σιεκ. Αι τοη δι; Αι δι ε κεθ. Τοη κεθ αι; Αι κεθ δεκ ε βηκ λεο.

Δεκηρη 5.

Τοη κε τι με μωα, τ' ατ, τοη μη βηκ ε σο λοτ χγα' χερ' ε ζ' μη λε κδη χαλ τ' ιω; Τη βηκ ε λοτ σσε ξ' βηκ μιρ' τοη σι ξερ' με τοκ τ' ηκδ; Σ' ιακ' τοκ, σδ ιακ μικ. Μιρ', με μικ τοη κε. Πο τοη τη βηκ; Τη κασ κοσ ε τη σιο ωιη τοη τη βηκ μιρ. Σοτ δο κα τσα ζοη τοη καμ, σο ζ' δι τ' ι θερ ε τ' ι σιεκ. Ω θομ σε κεχ, σο τι σ' κεχ φαρ' γη. Ζηρ' ι ε σρε ι με θοκ. Ω ζ' δι τ' ι θερ δοτ, σο δο τ' ι' λη, ε δο τη χα μιο χγα βεφ.

Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ πατήρ σου. Μὴ μὲ δέρῃς, πάτερ μου, ἀλλὰ στάσου νἄ σοὶ εἴπω μίαν λέξιν. Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀκούσω, ἀλλ' ἰδοὺ, καὶ ἰδού. Ὦ πὸ πὸ πὸ πάτερ μου! Ὦ πὸ πὸ πὸ πάτερ μου! Φύγε, διότι δὲν θέλω νὰ σὲ ἴδω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἶσαι κακὸν τέκνον. Φύγε ἀπ' ἐμοῦ, διότι μὲ κάμνῃς νὰ ἤμαι δυστυχής.

Μάθημα 4.

Τί ἔχεις σὺ ὅπου γελᾷς διηνεκῶς; Γελῶ διότι ἦλθεν ὁ ἀδελφός μου ὅστις ἦτο εἰς τὸ ὄρος διὰ ξύλα καὶ εἶδε λύκον ὅστις ἔμελλε νὰ τὸν φάγῃ. Ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι γελᾷς διότι ἔχεις πολλὰ πρόβατα καὶ γίδια. Ὄχι δὲν ἔχω οὔτε πρόβατα οὔτε γίδια. Ἀλλὰ τί ἔχεις; Ἔχω κλωστάς. Καὶ τί κάμνεις μὲ τὰς κλωστάς; Τὰς ὑφαίνω. Ἠξεύρεις καὶ ὑφαίνεις; Μάλιστα ἠξεύρω. Σὺ δὲ τί ἠξεύρεις νὰ κάμῃς; Ἐγὼ ἠξεύρω νὰ ζυμώνω ἄρτον, νὰ τὸν βάλω εἰς τὸν φοῦρνον καὶ νὰ τὸν ψήσω. Αὐτὸς τί ἠξεύρει; Αὐτὸς ἠξεύρει καὶ κουρεύει. Τί κουρεύει; Κουρεύει πρόβατα καὶ κάμνει μαλλί.

Μάθημα 5.

Τί ἔχεις μετ' ἐμοῦ, πάτερ, ὅπου μὲ κάμνεις καὶ δακρύω πάντοτε καὶ δὲν μὲ ἀφίνεις εἰς τὴν δυστυχίαν μου; Σὲ κάμνω νὰ δακρύῃς διότι δὲν κάμνεις καλὰ πίνων κρασὶ μὲ τοὺς συντρόφους σου. Δὲν εἶναι σύντροφοι ἀλλ' εἶναι φίλοι. Καλὰ, μὲ τοὺς φίλους σου. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Νὰ φάγῃς γιαούρτι καὶ νὰ πίνῃς νερὸν τὸ ὁποῖον σοὶ κάμνει καλόν. Σήμερον θὰ φάγω μερικὰ πουλιὰ, τὰ ὁποῖα ἔχω, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω νὰ τὰ σφάζω καὶ νὰ τὰ ψήνω. Ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι γνωρίζεις, ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις τίποτε. Πιάσε τα καὶ κόψε τα μὲ τοὺς ὄνυχας. Δὲν ἠμπορῶ, ἀλλὰ θὰ τὰ ἀφήσω καὶ θὰ φάγω κρέας πρόβειον.

ΚΛΙΝΤ' ΕΠΑΡΗ

Εωαορισωρα εμηρορεια τη κησηρζιερμηθετ φιαλη-θετ τη ωαρηση κλίκτε ακη-σοκεκη κδη α, ε, η, ι, εὸ' εο-ρισωραεμηρορεια κδη α βε ια.

Φιαλα κησηρζίερμα ρω-ακηκη τοκ' ετυρε εβε κδη τη σηριερατη βιερα, σι θιεκ ωασοιε·

βε–ια βε–τη	ὅρκος
θα–ια θα–τη	πόρος
(ο)ξε–ια (ο)ξε–τη	αὐγόν
ξι–ια ξι–τη	ἀμβολή
ζι–ια ζι–τη	ᾠδή
ζρι–ια ζρι–τη	κλῆμα

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

Ἡ ἀόριστος ὀνομαστικὴ τῶν μονοσυλλάβων λέξεων τῆς πρώτης κλίσεως λήγει εἰς α, ε, η, ι, ἡ δὲ ὁριστικὴ ὀνο-μαστικὴ εἰς α καὶ ια.

Λέξεις μονοσύλλαβοι τη-ροῦσι τὸν τόνον αὐτῶν καὶ εἰς τὰς πλαγίους αὐτῶν πτώσεις ὡς ἀκολούθως·

λι–ια λι–τη	εὐλογία
ρε–ια ρε–τη	νέφος
ρα–ια ρα–τη	ταινία
χρε–ια χρε–τη	εὐκαιρία
χιε–ια χιε–τη	σκιά

ΚΛΙΝΤ' ΕΔΥΤΗ.

Εωαορισωρα εμηρορεια τη κησηρζιερμηθετ φια-λη-θετ τη δυτηση κλίκτε ακησοκεκη κδη κη μεζη-τορε, εὸ' εορισωρα εμηρορεια κδη ι, σι θιεκ ωασοιε·

ατ–ι ατε–τη	ἄτι, κέλης
ασ–ι ασε–τη	ἄσσος

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ

Ἡ ἀόριστος ὀνομαστικὴ τῶν μονοσυλλάβων λέξεων τῆς δευτέρας κλίσεως λή-γει εἰς σύμφωνον, ἡ δὲ ὁρι-στικὴ ὀνομαστικὴ εἰς ι, ὡς ἀκολούθως·

α(υ)ρ–ι α(υ)ρε–τη	χρυσός
βαστ–ι βαστε–τη	στοίχημα

βαλ-ι βαλε-τη μέτωπον
βαρ-ι βαρε-τη χόρτος
βεϱ-ι βεϱα-τη θῦμα
βιρ-ι βιρε-τη υἱός
βιοτ-ι βιοτε-τη οὐρά
βοοτ-ι βοοτε-τη ἄτρακτος
βϱωλ-ι βϱωλε-τη ἀγκών
βλιρ-ι βλιρε-τη πτελέα
βωτ-ι βωτε-τη βαρέλιον
βωφ-ι βωφα-τη ἀνὴρ
βωϱδ̂-ι βωϱδ̂ε-τη πύργος
ξαλ-ι ξαληρα-τη ἔλαιον
ξαφ-ι ξαφε-τη τάφος
ξετ-ι ξετε-τη ὠτίον
ξεκδ-ι ξεκδ̂ε-τη τόπος
ξηθ-ι ξηθε-τη ἐνώτιον
ξιτ-ι ξιτε-τη ἔτος
ξιτο-ι ξιτοε-τη μόσχος
ϖαο-ι ϖαοε-τη ὀργυῖα
ϖλαφ-ι ϖληφηκ-τη ἐφάπλ.
ϖϱαφ-ι ϖϱαφε-τη πρίνος
ϖλεοτ-ι ϖλεοτα-τη ψύλλα
ϖλεϖ-ι ϖλεϖε-τη λεύκη
ϖϱεδ-ι ϖϱεδε-τη πράσον
ϖϱιφτ-ι ϖϱιφτε-τη ἱερεύς
ϖϱικτ-ι ϖϱικτε-τη γονεύς
ϖϱο(χ)-ι ϖϱοκ-τη ῥεῦμα
ϖλυμβ-ι ϖλυμβε-τη μόλυβ.
ϖϱωο-ι ϖϱωοε-τη ἄνθρακ.
ϖωσ-ι ϖωσε-τη φρέαρ

φοατ-ι φοατε-τη χώρα
φεϱ-ι φεϱα-τη βάττος
φιλ-ι φιλ-τη κλωστή
φιλδ̂-ι φιλδ̂ε-τη ἐλέφας
φτο(χ)-ι φτοκ-τη κυδώνιον
φϱωθ-ι φϱωθε-τη ἴλερις
φωκδ̂-ι φωκδε-τη πυθμήν
ελϖ-ι ελϖε-τη κριθή
εοτ-ι εοτε-τη ὀστοῦν
γαχ-ι γαχε τη χαρά
γαϱθ-ι γαϱθε-τη κῆπος
γϱαχδ̂-ι γϱαχδε-τη φάτνη
γϱεϖ-ι γϱεϖε-τη ἄγκιστρον
γεκδ̂-ι γεκδ̂ε-τη γένος
γϱεθ-ι γϱεθε-τη σφήξ
γϱεωθ-ι γεωθε-τη μοχλός
γλιοτ-ι γλιοτε-τη δάκτυλ
γλύ(χ)-ι γλυκ-τη γόνυ
γωϱ-ι γωϱε-τη λίθος
γϱωοτ-ι γϱωοτε-τη δράξ
γαλμ-ι γαλμε-τη σπάος
γελ-ι γελε-τη ἀλεκτρυών
γηϱ-ι γηϱε-τη πρᾶγμα
γιϱ-ι γιϱε-τη κόλπος
γλιμβ-ι γλιμβα-τη ἄκανθα
γυο-ι γυοε-τη πρόπαππος
κατο-ι κατοε-τη ὑφαντής
καθ-ι καθε-τη ὀφθαλμία
κακδ̂-ι κακδε-τη χράσπεδον
κετσ-ι κετοε-τη ἐρίφιον

κηρω-ι κηρωε-τη χάνναβος
κρικ-ι κρικε-τη σταυρός
κριμβ-ι κριμβε-τη σκώληξ
κοσ-ι κοσε-τη γιαούρτι
κολ-ι κολε-τη περιπολία
κομβ-ι κομβε-τη ἔθνος
κωδ-ι κωδε-τη χύτρα
κωκ-ι κωκε-τη κόκκινος
κωρμ-ι κωρμε-τη σῶμα
κωλμ-ι κωλμε-τη ἀκμή
καρ-ι καρε-τη καθαρός
κελω-ι κελωε-τη πύον
κελκ-ι κελκε-τη ὕελος
κεχ-ι κεχ-τη κύων
κεκη-ι κεκηε-τη ἀμνός
κικδ-ι κικδε-τη ἑκατόν
κυω-ι κυωε-τη πίθος
κυλ-ι κυλε-τη χυλός
κυφ-ι κυφε-τη μύξα
ηι-ι ηιε-τη πρίξιμον
ηρ-ι ηρε-τη ἀήρ
ηκδ-ι ηκδε-τη σαΐτα
δατ-ι δετ-τη κριός
δεφ-ι δεφε-τη ντέφι
δετ-ι δετε-τη θάλασσα
δελ-ι δελ-τη νεῦρον
δεφ-ι δεφα-τη σῦς
δεμ-ι δεμα-τη ταῦρος
δειμ-ι δειμ-τη μέθυσος
δρεκ-ι δρεκ-τη ἔλαφος
διεω-ι διεωε-τη κοιτίς
δημ-ι δημε-τη ζημία
δρυ(χ(-ι δρυκ-τη ξύλον
δημβ-ι δημβε-τη ὁδούς
διαρ-ι διαρε-τη αἰγοπῶλος
δριμ-ι δριμε-τη ἀποφράς
θεσ-ι θεσε-τη σάκκος
θελω-ι θελωε-τη κουκοῦτσι
θερμ-ι θερμε-τη σφάχτης
θο(κ)-ι θοκ-τη ὄνυξ
θυρ-ι θυρε-τη περίβολος
τασ-ι τασε-τη κύαθος
τραω-ι τραωε-τη βόθρος
τραρ-ι τραρε-τη δοκός
τελ-ι τελε-τη τέλι
τερ-ι τερε-τη τέρι
τοεω-ι τοεωε-τη ράμφος
τριμ-ι τριμα-τη νεανίας
τσιαω-ι τσιεω-τη τράγος
τιερ-ι τιερε-τη ὑφάδι
τωλ-ι τωλε-τη ψύχα
τωρω-ι τωρωε-τη αἰδώς
τqω(ρ)-(ι) τqω-τη ἐγκέφαλ.
ιλ-ι ιλε-τη ἄστρον
ιχδ-ι ιχδε-τη στημόνι
ιρδ-ι ιρδε-τη ὑπόληψις
ζαρ-ι ζαρε-τη κύβος
ζιαρ-ι ζιαφε-τη πῦρ
ζιαρμ-ι ζιαρμε-τη πυρκαϊά
ζη(ρ)-ι ζηρε-τη φωνή

ζεκθ-ι ζεκθε-τη οἶστρος
ζοτ-ι ζοτε-τη κύριος
ʒαλ-ι ʒαλε-τη ζάλη
ʒιμ-ι ʒιμε-τη πλῆθος
σταω-ι σταωε-τη ράβδος
στραλ-ι στραλε-τη πυρόλιθ
στακ-ι στακε-τη μάνδρα
σοι-ϊ σοιε-τη γενεά
σκυτ-ι σκυτε-τη σκύτος
σατ-ι σατε-τη ἀξίνη
σκλαβ-ι σκλεβ-τη σκλάβος
στατ-ι στατε-τη ἀνάστημα
στρατ-ι στρατε-τη κλίνη
σεσ-ι σεσε-τη πεδιάς
σερ-ι σερε-τη ἔρις
στρεω-ι στρεωε-τη σκώληξ
στιεφ-ι στιεφα-τη σφαχτὸν
σκημβ-ι σκημβε-τη βράχος
σωιρτ-ι σωιρτε-τη ψυχή
σοσ-ι σοσε-τη κόσκινον
σορτ-ι σορτε-τη τύχη
σκοω-ι σκοωικ-τη βακτηρ.
σωλ-ι σωλε-τη δοκός
σωρ-ι σωρε-τη ἄμμος
οφσ ι οφσε-τη πυρά
οχτ ι οχτε-τη λύπη
λαφ-ι λαφε-τη ὁμηλία
λοτσ-ι λοτσε-τη λόχμη
λωκ-ι λωκε-τη διορυγή
λαφτ-ι λαφτε-τη δόξα

λεσ-ι λεσ-τη μαλλός
λεσ-ι λεσηρα-τη πτῶμα
λεβ-ι λεβε-τη τοῖχος
λημσ-ι λημσε-τη κουβάρι
λισ-ι λισε-τη βαλανιδιά
λι(χ)-ι λικ-τη λίνος
λοτ-ι λοτε-τη δάκρυον
λοζ ι λοζε-τη παιγνίδιον
λυκθ-ι λυκθε-τη αὔλαξ
λυμ-ι λυμε-τη ποταμός
λυμθ-ι λυμθε-τη ποτάμιον
ραφτ-ι ραφτε-τη ράφι
ρετ-ι ρετε-τη ἐξορία
ριζ-ι ριζε-τη ὁρίζιον
ριετ-ι ριετε-τη δύκτιον
ραω-ι ραωε-τη πλάτανος
ρεθ-ι ρεθε-τη στεφάνι
ρεμ-ι ρεμε-τη ψεῦδος
ρημβ-ι ρημβε-τη ἀκτίς
ριω-ι ριωε-τη λωρίον
ροβ-ι ροβε-τη κτῆμα
ρωσ-ι ρωσε-τη σταφυλή
υλ-ι υλε τη ἄστρον
μαλ-ι μαλε-τη πόθος
μαλ-ι μαλε-τη ὄρος
μελ-ι μελε-τη κέγχρος
μεντ ι μεντ-τη νοῦς
μεσ-ι μεσε-τη ὀσφύς
μ(β)ρετ-ι μ(β)ρετε-τη ἄναξ
μηζ-ι μηζε-μη πῶλος

μηκ-ι	μηκ-τη	μωρέα	κωρ-ι	κωρε-τη	κάλλος
μιϑ-ι	μιϑηρα-τη	κρέας	κωκ-ι	κωκε-τη	ἀνάδοχος
μιλ-ι	μιλε-τη	θήκη	κασσ-ι	κασσε-τη	εἱρκτή
μοτ-ι	μοτε-τη	ἔτος	καλ-ι	καλε-τη	κατάστασις
μοϙ-ι	μοϙα-τη	ψεῖρα	κακ-ι	κακε-τη	πανδοχεῖον
μωτ-ι	μωτε-τη	σκῶρ	κελ-ι	κελε-τη	σούβλα
μωϑτ-ι	μωϑτε-τη	μοῦστος	κελμ-ι	κελμε-τη	λύπη
μωρ-ι	μωρε-τη	τεῖχος	κιρ-ι	κιρε-τη	χάρις
καϛ-ι	καϛε-τη	φιλαρέσκεια	κοκ-ι	κοκε-τη	καιάδας
καμ-ι	καμε-τη	φήμη	κω(κ)-ι	κωκ-τη	παλοῦκι
καχτ-ι	καχτε-τη	προῖξ	ωρ-ι	ωρε-τη	δαυλός
κδερ-ι	κδερε-τη	ὑπόληψις	ωιθ-ι	ωιθε-τη	στόμαχος
κισσ-ι	κισσε-τη	ἀνεψιός	ωρθ-ι	ωρθε-τη	ἴλερις
κοτ-ι	κοτε-τη	κολύμβημα	ωϑτ-ι	ωϑτε-τη	στάχυς

ΚLΙΝΤ' ΕΤΡΕΤΗ

Εσαωρισωρα εμηρορορεια τη κησηρϛϊερμηϑετ φιαληϑετ τη τρετησι κλικτε ακησοκεκη κδη α, ε, ι, γ, χ· εϐ' εορισωρα εμηρορεια κδη ια, σι ϑιεκ σασοιε·

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Ἡ ἀόριστος ὀνομαστικὴ τῶν μονοσυλλάβων λέξεων τῆς τρίτης κλίσεως λήγει εἰς α, ε, γ, χ· ἡ δὲ ὁριστικὴ ὀνομαστικὴ εἰς ια, ὡς ἀκολούθως·

αϑκ-ω	αϑκε-τη	ἐραστὴς	ϑϙι(κ)-ω (ι)	βϙικ-τη	κέρας
αργ-ω	αργε-τη	τόξον	βρισκ-ω	βρισκε-τη	ξυρός
αχ-ω	αχε-τη	ἠχώ	ϑϙε(κ)-ω (ι)	ϑϙεκ-τη	πεῦκος
βαρκ-ω	βαρκε-τη	κοιλία	ϑικ-ω	ϑικ-τη	βῖκος

ωλακ-ω ωλεκ-τη γέρων
ωφαγ-ω ωφεγ-τη κατώφλιο
ωε(χ)-ω (ι) ωεκ-τη κλωστί
ωφεκη-ω ωφεκη-τη πρίγκιψ
ωισκ-ω ωισκ-τη ἰχθύς
φικ-ω φικ-τη σῦκον
γακ-ω γακηρα-τη αἷμα
κα-ω κε-τη βοῦς
κραχ-ω κραχα-τη ὦμος
κρωτκ-ω κρωτκ-τη συμπθ.
δε-ω δερα-τη θεός
δζερκ-ω δζερκε-τη αὐχήν
δρε(χ)-ω (ι) δρεκ-τη ἔλαφ.
δε(τ)-ω(ι) δετηρα-τη γῆ
θι(χ)-ω (ι) θικ-τη ἀγριογού
τοαρκ-ω τοαρκε-τη κύκλος
τρα(ρ)-ω (ι) τραρε-τη δοκὸς
τρεγ-ω τρεγε-τη ἀγορά
τιρκ-ω τιρκε-τη κνημίς
τογ-ω τογε-τη πτυχή
τσωρκ-ωτσωρκ-τησκορπιός
ζεφκ-ω ζεφκε-τη εὐωχία
ζογ-ω ζογ-τη πτηνόν
σι(υ)-ω σι(υ)-τη ὀφθαλμός
σκακ-ω σκακε-τη αἰτία
σελκ-ω σελκε-τη ἰτέα
στεγ-ω στεγε-τη εἴσοδος
σι(ρ)-ω (ι) σιρηρα-τη βροχὴ
στριγ-ω στριγε-τη ἐριννύς
σοκ-ω σοκ-τη σύντροφος
στογ-ω στογε-τη κουφοξυλ
λι(χ)-ω (ι) λικ-τη ἐλαῖα
λακ-ω λακε-τη θηλεία
ληκγ-ω ληκγε-τη ζωμός
μι(χ(-ω (ι) μικ-τη ποντικ.
μικ-ω μικ-τη φίλος
μωκ-ω μωκε-τη μούχλα
κερκ-ω κερκε-τη πατρυιός
κακ-ω κακε-τη δίκαιον
κι(χ)-ω (ι) κικ-τη τέφρα
ωλκ-ω ωλκ-τη λύκος

Δζηρη 1.

Το' ιοτη βε ;

Βε ιοτη κη θηρτετησι ε' θηρτετηση με μαφη κδη γολη εμηριχ ε' Δευτ.

Βετοχεμι α μαφμη βε κη τη θομι τη θηρτετηχη, τη τηρηχη τη θηρτετηχη ε θετημη τη θηρτετηχη τη κθιελητη, τη σασιεσμε ε τη θιεστητη, δομηθηχη, θομι σηρ τηχη Ζοχη, α σατοα, α σαφοα, Ζοτιχ.

Βεια ε' Ζκυσηταρθετ ιοτη τη μαφη κερι κη γωρ ε τ' εθηρη μβη κραχ τη τιι, ε τη θοτη, «τη μαφ, α τη κεμ κητη γωρ κδη σωιρτ τ' ιμ.»

Μβραωητοκετ' αδα μθη σκιμβ γιθ' ερεμε θηρτετησι με μαφη κδη γολη δευρικη, α τιατρη ζακοκ σι ωρδηροκ εδε διεταλιγα, κηιο φιαλ' εδευτα ε' Δευτ (Περηκδισι) κη θοτη κητω·

«Μοσ μαφο εμηριχ ε' Ζοτιτ Δευτ τηκδ μβη τη κοτησαωαε. Ζοτι ε' δο βηκη σαγιδι ατη τση μεφ εμηριχ ετιι μβη τη κοτη».

Εδ' αι κερι κ' ιστη βετωαρη, σι τη θεμι, κδη κδερ τη τια τη κδερη μβη κριε κη σωκη κη ϊιοτη δηκη, α μβεσητωαρη τε αι, θωχετη Ζκυσηριοτ Βε, δομηθηκη ιβετωαρ.

Βειλερητη ιακη κηρηζ βωλαρη ε δωχετη τση τη κδερητοκεκη τη σωκητοκηκη οηκητιμκ' ε εμηριτ' τυρε.

Δζηρη 2.

Το' ιοτη θα α θαιη;

Θα ιοτη κη θεκδ σελκ λυμιτ α δετιτ σρεικωιτ κηρηζιτη οκοκηκη μβη κημβη σηρτει. Ιοτη ζακοκ κδη

Μάθημα 1.

Τί εἶναι ὅρκος ;

Ὅρκος εἶναι βεβαίωσις ἀληθείας διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ.

Ὁρκιζόμεθα ἢ κάμνωμεν ὅρκον ὅπως εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, καθαρὰν ἀμερόληπτον καὶ ἄδολον· λέγομεν, δηλαδὴ, μὰ τὸν Θεὸν, ἢ νὰ ἴδω τὸν Θεόν.

Ὁ ὅρκος τῶν Ἀλβανῶν εἶναι νὰ λάβῃ τις λίθον καὶ νὰ θέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ νὰ εἴπῃ, «νὰ πάρω ἢ νὰ ἔχω τὸν λίθον τοῦτον εἰς τὴν ψυχήν μου».

Ἀπαγορεύεται δὲ τελείως πᾶσα ψευδὴς διαβεβαίωσις διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῆς θεότητος ἢ παντὸς ἄλλου τρόπου, ὡς ρητῶς διαλαμβάνει ὁ δεκάλογος, ὁ θεῖος οὗτος λόγος τοῦ Θεοῦ, ἔχον ὡς ἑφεξῆς·

«Μὴ λάβῃς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ· διότι δὲν θέλει ἀθωώσει ὁ Κύριος τὸν λαμβάνοντα ἐπὶ ματαίῳ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁρκισμένος, τρόπον τινὰ, εἰς τὴν τιμήν του νὰ ἐκτελέσῃ ἐμπεπιστευμένον τι ἀξίωμα λέγεται Ἀλβανιστὶ Βέης, δηλ. πιστός.

Οἱ Βέηδες εἶναι ἄνδρες εὐγενεῖς καὶ πρέπει νὰ φιλοτιμῶνται νὰ πραγματοποιήσωσι τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος αὐτῶν.

Μάθημα 2.

Τί εἶναι πόρος ἢ πορθμός ;

Πόρος εἶναι μέρος ἀβαθὲς ποταμοῦ ἢ θαλάσσης ὁπόθεν οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ περῶσιν ἀντιπέραν πεζῶς. Συνήθως εἰς τοιαῦτα μέρη ὑπάρχουν καὶ προθυμεῖα

κητα βεκδετη γηκδεχη θαρκα βαιταρε σηρ τη τοκ-κηκη ωδηταρητη, εδε κηρης θαιταρη α θαρκαρη, τωκε σωκωαρη μβη κητη ζακατ.

Φιαλα αρβηρορε δελ ·κρα θηκμα θετε θαιτη-α εδε κα γεριτι με κδριτε γηημωαρηκη φιαλη ιταλακ-τοεκη via τση δομηθοτη ωδη, εδε με γιθη φρηγιοτετη baie baia bay τη τοηλατ' εδ' ατο δομηθοκη κη γιθ δετιτ εδε ωιηρα τελκε αφρη τοκησ τη θαιτωρα.κρα.κηρηζιτη μβη κημβη.

Δζηρη 3.

Το' ιοτη θε α οθε ;

Θε ιοτη κ' εσιελη σωληση α ζογωτ με κη τσεση μιαφτ εφορτη σηρ τη ρωχωρη. Νρα οθετη, κωρ ωφικη σωλατη σιαρ' ατυρε, δαληκη σωλικθ τη τοηλητη φι-τεχ' ε βηκεκη ζογαζη. Οθετη εδε ζογαζητη ιακη τη μιρ' ωοκιμ σηρ κηρηζιτη. Δίτατ' ε' Παοκηθετ ικηϊεκηκη τη κωκε σηρ κωλτιμ τη δερδωριτ γακωτ Κριοτιτ τωκε ωβηρη κωρβακ τη τσητοκη κηρηζιτη κρα μηκατι.

Δζηρη 4.

Το' ιοτη θι α θιιη;

Θι ιοτη κ' ιθογηλ λυμθ τοη βηκηκη κοσοταρητη α θρεοταρητη σηρ τη ωιιτκηκη κοσστετη α θρε-οτατη. Θιρα ιακη εδε ρημιμετη κη οκιερ σαρμεκδα με σλορ α με χυκ δεκη κη τ' εδηημοκ' ε τ' εσηρχασκη σηρ τη μαφ μβη γι φαρηκη.

Πασωκωαρ' αρα ε σαωιτθωρη κοσοτι κωκη βηκ σεμα, σο θαχεκη δριζατη εδε βηκεκη κωτσωρα. Κηστω ιοτ' εδε χεριω ισαδζηρτωρ' εδ' ισαμβησιμ-τωαρη χωκ ιστ' ιδωχωρη χδη βαοκηηκδιε.

πρὸς διαπόρθμευσιν καὶ πορθμεὺς ἐπὶ τούτου ἐνασχολούμενος.

Ἡ ἀλβανικὴ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματος θετε θαιτη-α καὶ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἀναγραμματισμένην ἰταλικὴν λέξιν via σημαίνουσαν ὁδὸς, καὶ μὲ τὰς φραγκικὰς λέξεις baie, baia, bay, αἵτινες καὶ αὐταὶ σημαίνουσι κολπίσκον θαλάσσης καὶ ὕδατα ρηχὰ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν βατὰ πεζῇ παρ' ἀνθρώποις.

Μάθημα 3.

Τί εἶναι αὐγόν;

Εἶναι γέννημα ὄρνιθος ἢ πτηνοῦ μὲ φλοιὸν ἀρκετὰ στερεὸν ὅπως διατηρηθῇ ἀβλαβές. Ἐκ τῶν ὠῶν ἐκκυλάπτονται καὶ αὐξανόμενοι νεοσσοὶ γίνονται ὀρνίθια. Τὰ ὠὰ ὡς καὶ τὰ ὀρνίθια εἶναι καλὰ πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων. Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα τὰ βάφουν κόκκινα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς χύσεως τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ὅστις γινόμενος θυσία ὅπως σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῆς ἁμαρτίας.

Μάθημα 4.

Τί εἶναι ἀμβολὴ ἢ αὔλαξ;

Ἀμβολὴ εἶναι μικρὸν ρεῖθρον διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κηπουροὶ καὶ οἱ ἀμπελουργοὶ ποτίζουσι τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀμπελῶνας των. Αὔλακες εἶναι ἐπίσης καὶ ὅτι τὸ ἄροτρον κάμνει διὰ τοῦ ὑνίου σχίζων τὴν γῆν πρὸς καλλιέργειαν αὐτῆς ἵνα δεχθῇ τὸν σπόρον.

Ὁ ἀγρὸς ἄνευ καλλιεργίας καὶ ὁ κῆπος ἄνευ ποτίσματος δὲν κάμνουσι καρπὸν ἀλλὰ ξηραίνονται τὰ δένδρα καὶ γίνονται κούτσουρα. Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος ἄνευ παιδείας καὶ μαθήσεως δὲν εἶναι χρήσιμος εἰς τὴν κοινωνίαν.

Δζηκι εδε ιω διελμ γηϙμα τϙη τη βηκεκι τη ϐω-χωρη κδη κοχη τωαι, σε ϖσε κδριϙε δο μβετεκι σι δρω τη θατη τση θωχεκη κωτσωρα.

Δζηρη 5.

Τϙ' ιϙτη ϐι; Δι ιϙτη κη καφϙη φορτ εδημητωαρη εϐ' αφρη κη σαϐωρη τε κηρηζιτη τη κυτεττϙιμιτη. Δια ϖϙιϙ γιθη λισ α δριζη βηκ μαλετη φαρη τη θατη ϐε τσαγαδε. Κωδο ϙκελ κημβα ε' ϐιση βαρ κωκη βιχετη· Αϙ μιϙτ' εϙαι ασ λήκωρα, ασ κλυμηϙτη ασ κιμετ' εσαι ιακη κακη τη ϐηλΐερα σι τη δελεση. Δια ιστη καφϙ' εεγηρ' εϐ' εκεκε. Ιϙτη κημηζα αρα ϐετε' μαλεϐετ εϐε δρυμηκϐετ σεϖσε χα γιθη φλετη τ'εγηρη α τη βωτη ε δωχετη τη χωμωλοκετη κγα φακεα ε' ϐευτ σεϖσε δωκετη σι κη διαβηλ' ιφορμηκθΐερη.

Δζηρη 6.

Τϙ' ιϙτη ϐρι; Δρι, ϖηρϐετϙμη, ιϙτη δεγα ε' ϐρεϙτηση. Βρεϙτα βηκ σωμη ϐρι τη τϙηλατη τη μητηϙωματη ιακη τη ϖαϖεμα εϐε τη ϖαϐηλΐερα. Νδη ϖηρμεσ τ' ατυ-ρεϐετ αϐα ιακ' εϐε σωμη τη ϐηλΐερα ε τη ϖεμηδηκα, τη τση λατη βωγαρι δωχετη τ' ικοχκη ε τ' ικηροκη ε τ' ιρωακη ϖηρ τ' ι ιαϖηκηκη ϖεμα τη μιρα, ε τη λι-γατη τ' ιϖρεση ε τ' ιϙτερη ιαστη σι τη ϖαϐηλΐερα. Κηστω εϐε βαϙκηγηκδεια, σι ϖεματ' ε' ϐρεϙτηση, κα ϙωμη ϖιεσα τη μιρα ε τη ϐηλΐερα τη τϙηλατη δωχετη τ' ιϖηρκηροκη ε τ' ιρωακη, ε ϙωμη τη κηκια ε τη ϖαϐη λΐερα τη τϙηλατη δωχετη τ' ιϖρεση ε τ' ιϙτερη ιαϙτη ϖηρ τη ϖηρϐοϐοκεκη ε τη μβαροκεκη τη μιρατη.

Μάθετε λοιπὸν, τέκνα, γράμματα ὅπως γίνησθε χρήσιμοι εἰς τὴν ἐποχήν σας, ἄλλως θὰ μείνητε καὶ σεῖς ὡς ξύλα κούτσουρα.

Μάθημα 5.

Τί εἶναι 'γίδα ; 'Γίδα εἶναι ἓν ζῶον πολὺ ἐπιβλαβὲς καὶ σχεδὸν ἄχρηστον εἰς τὸν πεπολιτισμένον ἄνθρωπον 'Η 'γίδα καταστρέφει πᾶν φυτὸν καὶ 'θάμνον καὶ κάμνει ταῦρη κατάξηρα καὶ ἄγονα. Ὅπου πατεῖ τὸ πόδι τῆς 'γίδας χορτάρι δὲν φυτρώνει. Οὔτε τὸ κρέας τῆς 'γίδας, οὔτε τὸ δέρμα, οὔτε τὸ γάλα, οὔτε αἱ τρίχες αὐτῆς εἶναι τόσον χρήσιμοι ὅσον αἱ τοῦ προβάτου. 'Η 'γίδα εἶνε ζῶον ἄγριον καὶ φθοροποιόν. Εἶναι ἡ κατάρα τῶν ἀγρῶν, τῶν ὀρέων καὶ ὀρυμάνων, διότι καταστρέφει πᾶν φύλλον ἥμερον ἢ ἄγριον, καὶ πρέπει νὰ ἐξοντωθῇ ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς διότι φαίνεται ὡς διάβολος μεταμορφωμένος ἐπὶ τῆς γῆς.

Μάθημα 6.

Τί εἶναι κλῆμα; Κλῆμα, ἰδίως, εἶναι κλόνος τῆς ἀμπέλου. 'Η ἄμπελος φύει πολλὰ κλήματα ἅτινα τὰ πλεῖστα εἶναι ἄκαρπα καὶ ἄχρηστα. Μεταξὺ αὐτῶν ὅμως ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ χρήσιμα καὶ καρποφόρα ἅτινα ὁ γεωργὸς πρέπει νὰ τὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ τὰ περιποιῆται καὶ νὰ τὰ διαφυλαττῃ ὅπως τῷ δώδωσι καρπὸν καλὸν, τὰ δὲ ἄχρηστα ν' ἀποκόπτῃ καὶ ν' ἀπορρίπτῃ ὡς φθοροποιά. Οὕτω πῶς καὶ ἡ κοινωνία, ὡς τὸ κλῆμα, ἔχει πολλὰ μέλη καλὰ καὶ χρήσιμα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τὰ περιποιῆται καὶ προφυλάττῃ καὶ πολλὰ ἄχρηστα καὶ φθοροποιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τὰ ἐκκόπτῃ καὶ τὰ ἀπορρίπτῃ διὰ νὰ εὐοδωθοῦν τὰ καλά.

Δζηρη. 7.

Τυη σημωνδη ιστη λια;

Lια ιυτη κη σημωνδ' εκεκε εϐ' εϐδεσηλη, ετυηλα γηρκιυτ, νγα κεκησια εσαι εμαϐεα ιαϐωνη βεκωρι, κη τη να βεκοκη ε τη να ϙωακη Ικηζοτι τη μοσ ενδζϊερμη. Ζκυσηριυτ ιαθοκη λι, σε ιυτη σι κη φαρη λι ϙωμβωλακη εϐ' εζεζη σι μ'ορτιη, εδε λε σικα τη ζεζα νδη φακε κωρ υηρονετη. Τσα κηρηζ τη μιρη σωνωακη υωμη τη τυοινη κη νδαιφαϙμηκ κωνδρ' αυαι κη τη υσητοκη κηρηζια νγα εσακτα μορτια εσαι. Νακι κηιο σημωνδη σ' ιυτη κακ' εκεκε σι ιυ μησηρσαρα σεσσε μβολασεκη κηρηζιτη εϐε νωκη σησοκηκη υωμη νγα ικεκι μαραζ' ισαι.

Δζηρη 8.

Τυ' ιστε χιε;

Χιε ιυτη κ' εϐογηλη σκαμηιη ϐριτηση, α κ' εμϐαιτωρη ϙημβαϐετ δϊελιτ. Κηυτω νδη δαλη μιεζδιτη ατο ακατ' ε' κωρμιτ τ' ηκη τυη σ' ινδριτηκ δϊελι βηκηκη χιε, εϐε κηιο χεια δωκετη σηρϐε ε να μεϙ σασοιε κωρ ετσιιμη.

Κηυτω εϐε κατα ιυτη κη χιε εμαϐε σεσσε νωκη δωκετη δϊελι φαρε νδ' ατη κοχη, εϐε βακδα ε' δευτ τυη νωκ' ευεχ δϊελι γηνδετη νδη χιε, α νδη κατη.

Τη κηκιατη ζακοκετη τακα, ζημηριμι, τη υαιτωριτη, φιαληλιγησια, φιαλημωρδαρια, ε τητιερα, ιακη σο σι κη χιε νδη κεϐε ε ϐο τη να μαϙηκη σασοιε κηρη νδη ϐαϙ τωκε σωνωαρη νδη κεϐε υωμη σικηλιμε εϐε τη δημβωρα τη κοτα, νδη μοσ ιληφσιμη νδη διαληρι τηκη σρει μβησιμιτ εϐε μιρηϙιτωριση.

Μάθημα 7.

Τί νόσος εἶναι ἡ εὐλογία ;

Ἡ Εὐλογία εἶναι μία νόσος κακὴ καὶ θανατηφόρος, ἥτις ὡς ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς δριμύτητος ὠνομάσθη οὕτως Ἑλληνιστὶ ὅπως εὐλογήσῃ ἡμᾶς ὁ θεὸς ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν βγάλωμεν. Ἀλβανιστὶ δὲ ὠνομάσθη λῖνος, διότι εἶναι ὡς λινόσπορος στρογγύλη καὶ μελανὴ ὡς θάνατος, καὶ ἀφίνει κηλίδας μελανὰς ἐπὶ τοῦ πρσώπου ὅταν θεραπευθῇ. Καλοὶ ἄνθρωποι κατέγινον πολὺ καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς ὅπως ἐφεύρωσι τὸ ἀντιφάρμακον αὐτῆς καὶ οὕτως ἔσωσαν τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τοῦ βεβαίου αὐτῆς θανάτου. Τώρα ἡ νόσος αὕτη δὲν εἶναι τόσον δριμεῖα ὡς πρότερον διότι ἐμβολιάζονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δὲν ὑποφέρουν πολὺ ἐκ τῶν κακῶν αὐτῆς ἐπηρειῶν.

Μάθημα 8.

Τί εἶναι σκιά ;

Σκιὰ εἶναι μικρὰ ἀποχὴ φωτὸς, ἢ ἐμπόδιον τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Οὕτως ἐν πλήρῃ μεσημβρίᾳ τὰ μέρη τοῦ σώματος ἡμῶν ἅτινα δὲν φωτίζει ὁ ἥλιος σχηματίζουσι σκιὰν, ἡ δὲ σκιὰ αὕτη φαίνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μᾶς παρακολουθεῖ βαδίζοντες.

Τοιουτοτρόπως καὶ ἡ νὺξ εἶναι μία μεγάλη σκιὰ διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δὲν φαίνεται ὁ ἥλιος διόλου. τὸ δὲ μέρος τὸ ὁποῖον δὲν φωτίζει ὁ ἥλιος εὑρίσκεται ἐν σκιᾷ, ἢ ἐν νυκτί.

Τὰ ἐλαττώματά μας, ἡ ὀργὴ, ἡ ὕβρις, ἡ κακολογία, ἡ αἰσχρολογία εἶναι ὡς σκιὰ εἰς ἡμᾶς καὶ θὰ μᾶς παρακολουθοῦν μέχρι τοῦ τάφου προξενοῦντα εἰς ἡμᾶς πολλὰς λύπας καὶ ἀδημονίας ματαίας ἂν δὲν τὰ ἐγκαταλείψωμεν νέοι ὄντες διὰ τῆς παιδείας καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.

Φιαλα δυπηρζίερμα τη δυτηση κλιχτε, τωχισωρη μβη τη σρασμεκη σηρζίερμη, ρωακηκη τοχ'ετυρε εδε κδη τη σηριερατη θιερα, σι θιεχ σασοιε.

Λέξεις δισύλλαβοι τῆς δευτέρας κλίσεως, τονιζόμεναι ἐπὶ τῆς ληγούσης, τηροῦσι τὸν τόνον αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων αὐτῶν πτώσεων, ὡς ἀκολούθως.

αγα-ι αγαλαρη-τη ἀγὰς
αδετ-ι αδετε-τη συνήθεια
αζατ-ι αζατε-τη ἄδεια
αλβαχ-ι αχετη πεταλωτής
αμβαρ-ι βαρε-τη σιτοβολών
αργατ-ι γατε-τη ἐργάτης
αρηκδ-ι ηκδετη ἄργυρος
ασκερ-ι ασκερε-τη στρατὸς
αχωρ-ι αχωρε-τη ἀχυρὼν
βαβα-ι βαβακ-τη ἀββᾶς
βακαλ-ι καλετη παντοπωλ
βακτσιο-ι τσιο-τη δῶρον
βακηρ-ι κηρε-τη χαλκὸς
βαλγαμ ι γαμετη ρόχαλον
βαλτσαμ-ι μετη βάλσαμον
βακδιλ-ι διλετη ἀγροῖκος
βακδιβ-ι βιθετη πανδίδος
βαρωτ-ι ρωτε-τη πυρῖτις
βειταρ-ι βειταρετη ποιητης
βεχαρ-ι βεχαρε-τη ἔαρ
βιρβιλ-ι βιρβιλε-τη ἀηδὼν
βικαρ-ι βικαρε τη δίδυμος
βραζιμ-ι βραζιμε-τη ζύμη
βωδιμ-ι βωδιμε-τη πηγὴ
βωλαρ-ι λαρε-τη εὐγενὴς
βατακ-ι βατακε-τη πατρὶς
βιρτωτ-ι τωτε-τη ἀρετὴ
βηδοιμ-ι βηδιμε-τη θέα
βαγοκ-ι βαγοκε-τη ταὼς
βαλατ-ι λατετη ἀνάκτορον
βαλαρ-ι λαρε-τη ἄπλητος
βαλδεμ-ι δεμε-τη κολάνι
βαμεκτ-ι βαμεκ-τη ἄνους
βαρισ-ι ρισε-τη παράδεισος
βεζωλ-ι ζωλε-τη πεζούλι
βηλκιμ-ι κιμε-τη ἀρέσκεια
βελεκ-ι λεκε-τη πέλεκυς
βελικ-ι λικε-τη ἄψινθος
βελαρ-ι λαρετη ἱπποφορβός
βεκδιμ-ι διμε-τη μετάνοια
βερβακ-ι βακε-τη ζωΐφιον
βαζαρ-ι βαζαρε-τη ἀγορὰ
βλαφ-ι φηκ-τη ἐφάπλωμα
βηδεσ-ι δεσε-τη ἀρθρίτης
βερτοεμ ι τοεμε-η βόστριξ
βεσκιρ-ι σκιρε-τη πεσκίρι

σιωερ-ι σιωερε-τη πέπερις
σιτσωχ-ι χε-τη πιτσούνι
σιρωχ-ι ρωχε-τη πιρούνι
σηρτιμ-ι τιμε-τη ὀκνηρία
σοστιμ-ι τιμε-τη πτῶσις
φιδαχ-ι δαχε-τη φυτάριον
φικιρ-ι κιρε-τη συναίσθησις
φιλδσαχ-ι χε-τη φιλτζάνι
φιτιλ-ι φιτιλε-τη φυτίλιον
φιτιμ-ι φιτιμε-τη κέρδος
φικικ-ι φικικε-τη συγγενὴς
φωδωλ-ι λε-τη ὑπερήφαν.
φωφικ-ι φωρικε-τη φωλεά
φωσταχ-ι χε-τη φουστάνι
φωταρ-ι ταρε-τη πεδινὸς
φοταρ-ι ταρε-τη χωρικὸς
εμακθ-ι κθε-τη ἐφιάλτης
εργατ-ι γατε-τη ἐργάτης
εργηχὸ-ι ηχδε-τη ἄργυρος
εργισ-ι εργισε-τη κουνιδα
εσταφ-ι ταφε-τη ἐπιθυμία
γαζεσ-ι ζεσε-τη κίνδυνος
γαραζ-ι ζε-τη ἀντιπάθεια
γηζιμ-ι ζιμε-τη χαρὰ
γηλεσ-ι λεσε-τη γλῆμη
γηρσετ-ι σετε-τη κοτσιδα
γογολ-ι γογολε-τη λάμια
γομαρ-ι γομαρε-τη ὄνος
γωλτσιμ-ι τσιμε-τη λύπη
γωρμαζ-ι μαζε-τη λάρυγξ

γερδαχ-ι χε-τη περιδέραιον
γεριζ-ι ζε-τη ὑδραγωγεῖον
γημιμ-ι γημιμε-τη βροντὴ
γιτοχ-ι γιτοχε-τη γείτων
γιζαρ-ι ρε-τη μυζιθροποιὸς
γιζδαρ-ι δαρε-τη γιζδάρης
γοβαρ-ι βαρε-τη τυχηρὸς
γυμαο-ι σε-τη νησταλέος
καθαλ-ι θαλε-τι φλογέρα
καζαχ-ι ζαχε-τη λέβης
καλαμ-ι λαμε-τη κάλαμος
καλεμ-ι λεμε-τη κόνδυλος
καλκαχ-ι χε-τη πανοπλία
καλωσ-ι σε-τη τύπος
καχαλ-ι καχαλε-τη διόρυξ
καχδαρ-ι δαρε-τη καντάρι
καχοχ-ι καχοχε-τη κανὼν
καωρ-ι καωρε-τη γκιαούρης
κοσαρ-ι σαρε-τη ρόπαλον
κοσαχ-ι σαχε-τη κόπανος
καραθ-ι ραθε-τη κάραβος
καρσωζ-ι ζε-τη καρπούζι
κατωχὸ-ι χὸε-τη χωρίον
κατοσσ-ι πε-τη τσυλούμι
κατοικ-ι τοικε-τη ἐρίφιον
καφαζ-ι ζε-τη δικτυοτὸν
κηληφ-ι ληφε-τη θήκη
κηρθιοτ-ι οτε-τη σπόνδυλ.
κηρτσελ-ι λε-τη βλασάρι
κοκοσ-ι κοσε-τη πετεινὸς

Το' ιοτη Αρα;

Αρα ιοτη κη τιτηλη μ' εσοοτηρμε χρα τη Βεωτ. Κλασε φιαλα τη δαλη χρα γηρκιστεα θηκμα ἄγω, ἀγὸς, δε ἀγὰς, δομηθηκη, ωδηδηφτεσης, κασεταχ, αι κερι κη θετε σηρσαρα ε κελκ τριματα χρα σρασα. Ε κλασε μετα τη ιετη φιαλη τωρκιοτε.

Ηηρηειτ κδη τη βιμητιτη ε τ' εγηρσιτη καλ τη τυρε κδακεοικ κηρη χρα κατρι σρει εγηρατη κιδιμετ εδε σησιμετ' ετυρε. Κητο σησιμετη οιχεοικ σι θερτωτε χρα τη οωμητιτη κηρης.

Τσα μιρκη σασοιε τ' εγηρικη βιοηρικ' ει ωλκωτ ε τσα δελσηρορεκη βιμηρικ' ε δελσηρηση, ε τη τιερη τη τιερα βιοα, σασ κιδιμιτ σρει τοηλιτ ισικ μαφη, σι κηιο σωκη δωκετη κδηρμεσ τη σηρξεκδησατη φαρατ' ει Αμεριμιση, μβη τοηλατη κηρι θωχετη Τερακικη ε κατρι Ωλκ.

Κητο αδετετη μβαιτι εδε εφεμεια κυτετηρια κηρη μαση σοτ, τωκε ξηρη εμηρικ κηριτ Βαροκ εδε κατριτ Κοκτ.

Νωκ ιοτη μιρη τη μβηκωτωρισιιμη διελμτη ταχη α τ' ωξημη κδη ζημηρη τη τυρε κδιειμηχ' ε' ωκηριση εδε μικησαρησιση τωκε θεοωρη ατα με φοβα τη οτρειτα, σι οωμη κηρης βηκηχη, τωκε κωλωαρη κητοτω κδη ζημηρη τη τυρε μαδηοτικη εδε κοτημβωρησικη σο τ' ιξεοιιμη κιειοιμιοτ κη τη μαφηχη αδετ τη ιεχη τη κιεοιμ, τ' ωλητη ε τη βωτη, κη τη βηκεχη τη μιρη ε τη δωχωρη κυτετορι κωρ τη φιτεχη.

Τί εἶναι Ἀγάς;

Ἀγὰς εἶναι τίτλος κατώτερος τοῦ Βέη. Ἴσως ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ῥήματος ἄγω, ἀγὸς, καὶ ἀγὰς, σημαίνουσα ὁδηγὸς, ἡγέτης προπορευόμενος καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του. Ἴσως πάλιν νὰ ἦναι λέξις τουρκική.

Οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ φυσικῇ καὶ ἀγρίᾳ αὐτῶν καταστάσει διεκρίνοντο διὰ τῶν ἀγρίων αὐτῶν ὁρμῶν καὶ παθῶν. Τὰ πάθη ταῦτα ἐθεωροῦντο ἀρεταὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν.

Οἱ μὲν ἐμιμοῦντο τὴν ἀγρίαν θηριωδίαν τοῦ λύκου, οἱ δὲ τὴν πονηρὰν φύσιν τῆς ἀλώπεκος καὶ ἕτερος ἕτερον τῶν ζώων, κατὰ τὴν δόσιν τοῦ πάθους δι' οὗ ἐκυριεύοντο, ὡς τοῦτο εἰσέτι συμβαίνει μεταξὺ τῶν αὐτοχθόνων φυλῶν τῶν Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ μὲν καλούμενος Ἱέραξ, ὁ δ' ἕτερος Λύκος.

Τὰς ἕξεις ταύτας διετήρησε καὶ ὁ ψευδοπολιτισμὸς μέχρι σήμερον, καλῶν τὸν μὲν Βαρῶνον τὸν δὲ Κόντην

Δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἐνθαρρύνωμεν ἢ νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν τὸ αἴσθημα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς φιλοπρωτίας ἐνδύοντες αὐτὰ πολυτελῶς, ὡς τοῦτο πράττουσι πολλοὶ, ἐνσταλάζοντες οὕτω εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὴν οἴησιν καὶ τὴν ἀλλαζονίαν. Ἀλλὰ νὰ ἐνδύωμεν αὐτὰ σεμνοπρεπῶς ὅπως συνηθίσουν νὰ ὦσι σεμνὰ ταπεινὰ καὶ πράεα, ὅπως γίνωσι καλοὶ καὶ χρήσιμοι πολῖται ὅταν μεγαλώσουν.

Το' ιοτ' αδετ ;

Αδετ ιοτη κη φιαλη τωρκιοτε, σο φιαλα καλιτε οκυσηταρτσε ιοτη ζακοκ, δομηθηκη, κη δηρμιμ ιμαθ κδη κη σωκη.

Κωρ κερι σωκοκ τωμη κοκη κδη κη ζακατ α διτωρι, α κδη κη μεκδωρη τη ζαληση α τη φοκιση, μεφ αδετ κδη κηιο σωκη, εδε κηιο καμα βηκετη κ' αδετ ισαδαλτωρη κγ' αι.

Κωρ μαμη τη μιρη αδετε, σε οι τη ιεμι μικησωκητορη, μιρημεκδιησμη, καιβιαρη, γηζιμταρη ε κεσητταρη, κητο αδετε ιακη τη μιρα ε τη σηλκῖερα τε κεθε, εδε τη κιρμα τε ατα κη κα σρακητοκεκη.

Πο κωρ μαρμη καμα εδ' αδετε τη λιγα, σε σι τη ιεμι τη σηρτωομη, τη δωκακσιμησ, τη καρτηλοζμησ, τη θερησιμησ ε τη τιερα λιγησιρα, κητο ιακη τη σασηλκῖεμα καμα τε κεδε εδε τε ατα κη κα θικηκη σρακη.

Τη μιρατη αδετε εδε καματη τοκα, σι εδε τη λιγατη εδε τη σοιομετη, ζικεκη χγα εμιρα α χγα ελιγα βαοκηθαιτωρια. «Δηφτομη με τοηλήκη ξετε τη τη θομ σε τοηλι ιε» θοτη κη σραληζη.

Κωρ τη μαμη ζακοκε τη λιγα ιοτη ζαχμετομε σασται τ' ισηρλαργοιμη ατο σεσσε κα βηκεκη θο ε μιο κτε κεθε. «Μιοτη χγα θοι ζ' κδακετη» θοτη κη σραληζη. Κηοτω ιοτη εδε με ζακοκετη, ζ' κδακεκη δοτ χγα ξετηκεια ιοκη σασται.

Πρακδαι δωκετη κη τη ρωκεμι με τοηλήκη βαοκησηρτζῖεμι εδε τ' ικηιμη τη λιγατη βαοκηβαιτωρατη εδε τη σηρκηρκοιμη τη μιρατη.

Τὶ εἶναι συνήθεια ;

Ἡ λέξις αδετ εἶναι τουρκικὴ, ἡ καθ' αὐτὸ ἀλβανικὴ λέξις εἶναι ζακοκ, σημαίνουσα συνήθειαν, ἤτοι μεγάλην ἕξιν εἰς ἕν ἔργον.

Ὅταν τις καταγίνεται διὰ πολὺν καιρὸν εἰς μίαν τέχνην ἢ ἐπιστήμην, ἢ εἰς τρόπον τινὰ τοῦ ζῆν καὶ διάγειν, ἀποκτᾷ ἕξιν εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἕξις αὕτη γίνεται συνήθεια δυσεξάληπτος, ἡ δευτέρα φύσις εἰς αὐτόν.

Ὅταν ἀποκτῶμεν καλὰς συνηθείας, δηλ. εἰς τὸ νὰ ἤμεθα φίλεργοι, φιλόφρονες καὶ περιποιητικοὶ, εὔθυμοι καὶ ἱλαροὶ, ταῦτα εἶναι καλαὶ καὶ εὐάρεστοι συνήθειαι εἰς ἡμᾶς καὶ εὐχάριστοι εἰς τοὺς πλησιάζοντας ἡμᾶς.

Ὅταν ὅμως ἀποκτῶμεν κακὰς ἕξεις καὶ συνηθείας ὡς τὸ νὰ καπνίζωμεν, νὰ χαρτοπαίζωμεν, νὰ μεθοκοπῶμεν καὶ λοιπὰ, ταῦτα εἶναι δυσάρεστοι συνήθειαι εἰς ἡμᾶς καὶ ὀχληραὶ εἰς τοὺς πλησιάζοντας ἡμᾶς.

Αἱ καλαὶ συνήθειαι καὶ ἕξεις ἡμῶν, ὡς καὶ αἱ κακαὶ καὶ ὀλέθριαι, ἀποκτῶνται ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς συναναστροφῆς. «Δεῖξον μοι μὲ ποῖον πηγαίνεις νὰ σοὶ εἴπω ποῖος εἶσαι«, λέγει μία παροιμία.

Ὅταν ἀποκτήσωμεν κακὰς ἕξεις εἶναι δύσκολον ἔπειτα νὰ τὰς ἐκριζώσωμεν διότι ἑνώνονται καὶ γίνονται μία φύσις μὲ ἡμᾶς. «Τὸ νύχι», λέγει μία παροιμία «δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸ κρέας », οὕτω εἶναι καὶ μὲ τὰς συνηθείας, δὲν χωρίζονται εὐκόλως ἀπὸ ἡμᾶς μετέπειτα.

Ὅθεν πρέπει νὰ προσέχωμεν μὲ ποίους συναναστρεφόμεθα, καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς κακὰς συναναστοφὰς καὶ νὰ ἐπιζητῶμεν τὰς καλάς.

Φιαλα δυπηρζϊερμα τοκισωρα μβη τη σαρηπρασμεκη σηρζϊερμη ρωακηκη τοκ' ετυρε εδε κδη τη σριερρατη βιερα, σι θιεκ σασοιε.

Λέξεις δυσύλλαβοι τονιζόμεναι ἐπὶ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς φυλάττουσι τὸν τόνον αὐτῶν καὶ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, ὡς ἀκολούθως·

αικη-α αικα-τη ἀφρόγαλα
αρη-α αρα-τη ἀγρὸς
αρκη-α αρκα-τη κιβωτὸς
αρμη-α αρμη-τη ὅπλον
αρη-α αρα-τη κάρυον
ακδη-α ακδα-τη ἐπιθυμία
ακη-α ακα-τη ἄκρα
βαβη-α βαβα-τη μάμμη
βατση-α βατσα-τη ράπισμα
βαθη-α βαθα-τη κύαμος
βαθρη-α θρα-τη νάρκισσος
βαλη-α βαλα-τη σφαῖρα
βαλτη-α βαλτα-τη λάσπη
βαρη-α βαρα-τη φορτεῖον
βακδη α βακδα-τη μέρος
βεβη-α βεβα τη βρέφος
βειτη-α βειτα-τη ποίησις
βεση-α βεσα-τη πίστις
βρεκη-α βρεκα-τη βράκος
βλετη-α λετα-τη μέλισσα
βρητοκη-α κα-τη χελώνη
βιβη-α βιβα-τη ἀλκυών
βιβλη-α βιβλα-τη βίβλος
βιση-α βισα-τη θηρίον
βιλη-α βιλα-τη θυγάτηρ
βριμη- βριμα-τη πάχνη
βρικη- βρικα-τη πλευρά
βρηχγη-α γα-τη βρογχίτης
βιμη- βιμα-τη φυτὸν
βοιη-α βοια-τη δήμιος
βοζη-α βοζα-τη βοζὰς
βορη-α βορα-τη χιὼν
βοτη- βοτα-τη χῶμα
βοτση-α βοτσα-τη μπότσα
βολβη-α βολβα-τη συμβάν
βυθη- βυθα τη ἀφαιδρὼν
βωκη-α βωκα-τη ἄρτος
βωτη-α βωτα-τη βύτη
βωζη-α βωζα-τη χεῖλος
βωοτρη-α βωοτρα-τη κύων
βρωμη-α βρωμα-τη ζύμη
βωβη-α βωβα-τη φόβητρον

βωφλη-α φλα-τη κόλαφος
θασση-α θασσα-τη ζέστη
θατρη-α θατρα-τη έστία
θαρδη-α ρδα-τη φυλακή
θαλη-α θαλα-τη κῦμα
θαιτη-α θαιτα-τη θρῆνος
θαιζη-α θαιζα-τη κόρη
θαρκη-α θαρκα-τη βάρκα
θεδρη-α δρα-τη καρδάρα
θελη-α λα-τη βέλον
θερη-α θερα-τη οἶνος
θεση-α θεσα-τη πάχνη
θρεστη-α τα-τη ἀμπελος
θηρη-α θηρα-τη τρύπα
θηρση-α θηρσα-τη ἡλικία
θιεστη-α τα-τη φθινώπορ.
θιελη-α θιελα-τη τρύγος
θιγλη-α θιγλα-τη σκοπιά
θιδη-α θιδα-τη ἔλιξ
θοδη-α θοδα-τη σούβρα
θρομη-α μα-τη δυσωδία
θωδη-α θωθα-τη βωδός
θωτση-α τσα-τη βαρέλιον
θωρτση-α τσα-τη ψύκτρα
θωλη-α θωλα-τη σφραγίς
θωτη-α θωσα-τη σκώληξ
σασση-α σασσα-τη πάπας
σατη-α σατα-τη νύσσα
σαση-α σα-τη πλοῦτος
σατκη-α τκα-τη πάσχα

σατη-α σατα-τη πάπια
σαγη-α σαγα-τη μισθὸς
σαλη-α σαλα-τη σπάθη
σαλη-α σαλα-τη προίξ
σακη-α σακα-τη πάνα
σλαση-α σα-τη σκάσμα
σλατκη-α κα-τη λάφυρον
σλαγη-α γα-τη πληγή
σλακη-α κα-τη πλάξ
σλακη-α κα-τη γραία
σφαλη-α λα-τη μῦθος
σαλτση-α σα-τη μυελὸς
σετη-α σετα-τη πέταλον
σετκη-α τκα-τη φόρεμα
σελη-α σελα-τη φορβάς
σεμη-α σεμα-τη ὀπώρα
σεχδη-α σεχδα-τη πτερὸν
σρεδη-α δα-τη λεωφόρος
σρεση-α σρεσα-τη κοπή
σλημβη-α α-τη σπιθαμή
σρημη-α μα-τη ἑσπέρα
σισση-α σισσα-τη σύριγξ
σιτη-α σιτα-τη πλακούντ.
σικη-α σικα-τη ῥανὶς
σιση-α σισα-τη πίσσα
σιση-α σισα-τη δαδί
σιμη-α σιμα-τη πῶμα
σιεση-α σιεσα τη μέρος
σιετοκη-α κα-τη ροδάκινον
σορτη-α σορτα-τη πυλων

ωλοττοκη-α κα-τη φυάλη
ωροβη-α θα-τη δοκιμὴ
ωροκη-α ωροκα-τη πρόκα
ωρορη-α ωρορα-τη πρώρα
ωωωη-α ωωωα-τη λόφος
ωωτσκη-α κα-τη πιστόλι
ωωλη-α ωωλα-τη ὄρνις
ωωλωη-α ωα-τη κνήμη
ωωκη-α κα-τη ἐργασία
φαβη-α φαβα-τη φάβα
φαλη-α λα-τη σφάλμα
φαλη-α λα-τη ἀσπασμὸς
φαλτη-α λτα-τη σφάλμα
φλαση-α σα-τη λαλιά
φλαμη-α αμα-τη ἐπιληψία
φαρη-α φαρα-τη σπόρος
φλακη-α φλακα-τη φλὸξ
φεβη-α φεβα-τη πίστις
φετη-α φετα-τη τέμαχος
φεστη-α φεστα-τη ἑορτὴ
φσευη α σα-τη σάρωθρον
φλεβη-α φλεβα-τη φλέψ
φλετη-α φλετα-τη φύλλον
φιακη-α κα-τη προσποίησ
φιαλη-α φιαλα-τη λόγος
φιρη-α φιρα-τη φίρα
φικη-α φικα-τη μπογάδα
φιερη-α φιερα-τη φακὸς
φιολη-α φιολα-τη φυάλη
φρικη-α φρικα-τη φρίκη
φριμη-α φριμα-τη πνοὴ
φηφκη-α φηφκα-τη φρίξις
φηφλη-α φηφλα-τη καυλὸς
φοσκη-α φοσκα-τη βρέφος
φολμη-α μα-τη φώνημα
φολη-α φολα-τη πόρπη
φοφη-α φοφα-τη δύναμις
φοφτση-α τσα-τη ἰσχὺς
φορμη-α φορμα-τη μορφὴ
φλοκη-α φλοκα-τη φλῶκος
φυγη-α φυγα-τη φυγὴ
φυτη-α α φυτα-τη ποδιά
φωση-α φωσα-τη πεδιάς
φωρκη-α κα-τη στύλος
φωστη-α τα-τη φουσάνι
φυτσκη-α κα-τη φύσκα
ερη-α ερα-τη ἀὴρ
εσκη-α εσκα-τη ἴσκα
γαβη-α γαβα-τη ψεῦδος
γηφμη-α μα-τη γράμμα
γολη-α γολα-τη στόμα
γοζδη-α γοζδα-τη καρδὶ
γωκη-α γωκα-τη ἐπωμὶς
γρικη-α γρικα-τη λαιμὸς
γροση-α σα-τη βόθρος
γλυχη-α χα-τη γλῶσσα
γελη-α γελα-τη τροφὴ
γιζη-α γιζα-τη μιζύθρα
γυρμη-α γηρμα-τη ἴχνος
γυσμη-α γυσμα-τη ἥμισυ

καλφη-α φα-τη μαθητής
καση-α κασα-τη κάπα
καστη-α τα-τη ἀντίθετος
καρη-α καρα-τη κάρρον
καρτη-α τα-τη χάρτης
καστη-α τα-τη ἄχυρον
καφκη-α κα-τη καύκαλον
καφση-α σα-τη κτῆνος
καφση-α σα-τη πρᾶγμα
κημβη-α κημβα-τη ποῦς
κηχγη-α κηχγα-τη ᾠδή
κηρβη-α κηρβα-τη πυέλος
κημη-α μα-τη πτῶμα
κηρστη-α στα-τη λινόν
κηστη-α τοα-τη χόνδρος
κικη-α κικα-τη κινίνη
κοβη-α κοβα-τη κλοπή
κοβη-α κοβα-τη κουβᾶς
κοδρη-α κοδρα-τη βράχος
κοκη-α κοκα-τη κρανίον
κολη-α κολα-τη βήχας
κοστση-α σα-τη κόπιτσα
κορβη-α βα-τη ρομφαία
κοφη-α κοφα-τη θέρος
κοση-α κοσα-τη πλεξίδα
κοτοκη-α οκα-τη ὀστοῦν
κοφση-α κοφσα-τη ἰσχίον
κοχη-α κοχα-τη ἐποχή
κλοση-α σα-τη κλῶσσα
κωλη-α κωλα-τη φρούριον

κωχγη-α κωχγα-τη ἱερόν
κωση-α σα-τη κύπελον
κωρθη-α θα-τη πόρνη
κφαβη-α βα-τη ἁρπάγη
κρακη-α κα-τη πτέρυξ
κρακη-α κα-τη δεμάτι
κρεσμη-α α-τη σαρακοστή
κλιση-α σα-τη ἐκκλησία
κρεστη-α στα-τη χαίτη
κρισση-α κρισα-τη ἅλας
κριζμη-α μα τη τρίξιμον
κρομη-α μα-τη ξύσιμον
κοιλη-α λα-τη ὁμιλία
κλαρη-α ρα-τη κλαυθμός
καρτη-α καρτα-τη ῥάκος
καφη-α καφα-τη αὐχήν
κεκδρη-α δρα-τη σκίμπους
κεση-α κεσα-τη κρόμμυον
κεσρη-α κεσρα-τη πεταυρον
κερη-α κερα-τη κάρρον
κιλη-α κιλα-τη κοιλόν
κυσρη-α κυσρα-τη χαλκός
κυτη-α κυτα-τη ἔξυπνος
κυφη-α κυφα-τη μύξα
εμη-α εμα-τη μήτηρ
εκτη-α εκτα-τη πέμπτη
εκη-α εκα-τη ἀγγεῖον
ερη-α ερα-τη ἀήρ
εφη-α εφα-τη σκότος
εσκη-α εσκα-τη ἴσκα

Δζηρη 1.

Το' ιοτη αικη ;

Αικη ιοτη οκωμα ε' κλυμηοιτ, δομηθηκη, εμεμαιμεια εδ' εμεοιομεια ωιεσ' ετιι.

Τη κδακματα τη λαγητατη κακη τη μη τη μιρηκη εδε τη μη τη ζγλεδωρηκη ωιεσ' ετωρε κδη κδακμε δεκδε.

Κλυμηοτη, ωιητη, εδε δαλτη κακη τη μη τη μιρηκη ωιεση τη τυρε κδη μαλη, θερα κδη μεσ, εδε μιαλτητη κδη φωκδ τη κηση εκηση.

Δζηρη 2.

Το' ιστη αρη ;

Αρη ιοτη κη τσοωη δεε βηρη μβη κ' ακη ωηρ κη κηλιμ· δομηθηκη, ωηρ τη κρϊετωρη τη ωηρθετομα τη κδζερμα, α τη λακηριοτα α τη μβιελιοτα α ωηρ τη βικτωρη δρεοτα α ωηρ τη τιερη ωεμηδηκα λισε.

Αρα κδη τη βικτωρη καλ τη σαι ιοτη κη δεκδ' ϊεγηρη, σι κα εδε εμηριχ εσαι γηφκιοτε, ἀγρὸς, εγηρσιρη, δομθ· βικ λισε εδε δριζα τ' εγηρα. Πηρ τ' εσϊελμ' αδα, κδη κη καλ κη τη μβαιη φαρη τη βωτη κδη γι τη σαι, δωκετη κη τ' εοτϊεμη ρησοο φοφησ' ε ζιαρμιτ εδε σηωατηση, δομθ. τη διεγμη εδε τη ωρεσμη γιθη λισ α δριζη τ' εγηρη, ε ωασται τ' εσϊελμη κδηκη φοφη τη ωαρμεκδηση εδε τη οατιτ, ε τ' εσϊελμη κδη κη καλ κη τη μβαιη φαρηκη τη βωτη κδη γι τη σαι, ε ατη κερη θωκετη γηρκιοτε ἄρουρα δομθ· δεε α αρη εβωτησωαρη α οτιρη ρησοσ φοφησ' ε' ωαρμεκδηση.

Κηοτω μηκδωρηο εδε κεριω ι βικτωρι ιοτη ϊεγηρη βηρβηρ, εδε ισαοηρβιερη, ε δωκετη τη κετη δζηρτωρι εδε τη μιρη ριτωρι κη τη βωτησοκετη εδε τη ωηρηεκτηκισετη ε τη βηκετη ιδωκοιμ εδε ισηρδηκοιμ.

Μάθημα 1.

Τί εἶναι ἀφρόγαλα ;

Ἀφρόγαλα εἶναι ὁ ἀφρὸς τοῦ γαλακτος, δηλ. τὸ παχύτερον καὶ τὸ νοστιμώτερον αὐτοῦ μέρος.

Τὰ διάφορα ὑγρὰ ἔχουν τὸ καλλίτερον καὶ ἐκλεκτότερον αὐτῶν μέρος εἰς διαφόρους θέσεις.

Τὸ γάλα, τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἔλαιον ἔχουσι τὸ καλλίτερον αὐτῶν μέρος εἰς τὴν κορυφὴν, ὁ οἶνος εἰς τὸ μέσον καὶ τὸ μέλι εἰς τὸν πάτον ἑνὸς ἀγγείου.

Μάθημα 2.

Τί εἶναι ἀγρός ;

Ἀγρὸς εἶναι ἓν τεμάχιον γῆς ὁρισμένον δι' ἕνα σκοπὸν, δηλ. πρὸς παραγωγὴν ἰδικῶν τινων προϊόντων εἴτε λαχανικῶν εἴτε σιτηρῶν, ἢ δι' ἀμπέλους ἢ δ' ἄλλα καρποφόρα δένδρα.

Ὁ ἀγρὸς εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν εἶναι τόπος ἄγριος, καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ ὀνομασία· ἤτοι φύει ἄγρια δένδρο καὶ θάμνους. Διὰ νὰ τὸν φέρωμεν δὲ εἰς κατάστασιν νὰ δεχθῇ ἥμερον· σπόρον πρέπει νὰ τὸν ὑπάξωμεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ πελεκέως δηλ. νὰ καύσωμεν καὶ ἐκβάλωμεν πᾶν ἄγριον δένδρον καὶ φυτὸν, εἶτα ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀρότρου καὶ τῆς ἀξίνης καὶ τὸν φέρωμεν εἰς κατάστασιν νὰ δεχθῇ τὸν ἥμερον σπόρον, καὶ τότε λέγεται ἄρουρα, δηλ. ἀγρὸς ὑπαχθεὶς ἢ δαμασθεὶς διὰ τοῦ ἀρότρου.

Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἄγριος βάρβαρος καὶ ἀκαλλιέργητος καὶ ἀπαιτεῖται παιδεία καὶ ἀνατροφὴ ὅπως ἐξημερώσῃ καὶ ἐξευγενήσῃ αὐτὸν καὶ τὸν κάμῃ χρήσιμον καὶ παραγωγόν.

Δτηρη 3.

Το' ιοτη αρκη ;

Αρκη ιοτη κ' ιμαθ α ιθργηλ ιδρωκτη ικυβητη, — δομθ, ιγαοτακητη — δηρτιμ, δωκωρη σηρ κδακμα κηλιμε.

Τη θργηλατη αρκα, σηρ ζακοκτοε, ιακη τη δωκωρα τη ρωακηκη φοβα ε τη τιερα γηρα. Πο, σηρ μη τη λαρτοιμ, αιο Αρκη το' ωβη κη κερη μοτοιμ, ωβη εδωκωφη σηρ τη οσητοκη γηκδιεκη κηρηζιοτεκη κγα εσακτα θδεκηια ε' σηφμβυτιεση.

Ηηρηζιτη, κδη τη θιετοιμ, ωβηκη κακη τη κηκικ σα Δευ θα ε σηρθα τ' ιοωακη φωκδιτ κγα φακεα ε' ζευτ.

Ωρδηροι, αδα, Δευ Νοεκη, — σι εδε ιοτη οκρωαρη κδη Ξηκτη Γηφμιμη, ιτοηλι ωγοδιτ ατηκωρ ιθετημη κερ' ιδρειτη, — τη δηρτοκη κη Αρκη τη μαδε τοη τη κδζηρη, βαοκη με φημιληκ' ετια, εδε κγα τη γιθα βιατη τοηλατηδο, δυ κγα δυ μαοκωλ ε θεμβηρη τοη φοικη ατηκωρ, κγα τη τοηλατη ωλεκη γιθη βιοατη τοη γηκδεκη σοτ μβη σοτ σιωρη μβη δε.

Φαρα τοηλησηδο ση μβιελμηση γηκδετη μβυλτωρη κδη κη βηρθαμη, ετοηλα, σι κη αρκηση εωηρμβα ατη εδ' εοωητοκ. Κηοτω μηκδωρηο φαρατη ε λισετη οωητωακη κγα σημβυτμεια ετοηλα σηρμηκοι μιαφτη κοκη κη τη θιιφεκ' ε δ' ατα λισε κγα σεβαω' ι' μηκατιτ κεριωτ. Νγα φαρ', αδα, ε κητωρεξετ βηρθαμηξετ κηοτω μηκδωρηο οωητωαρη, ωβικη γιθη λισετη εδε δριζατη τοη γηκδεκη σοτ μξη κητη διτη σιωρη μβη δε.

Μαθημα 3.

Τί εἶναι κιβωτός ;

Κιβωτὸς εἶναι ἕνα μεγάλον ἢ μικρὸν ξύλινον κυβικὸν, — ἤτοι ἐξάπλευρον, — κατασκεύασμα, χρησιμεῦον πρὸς διαφόρους σκοπούς.

Τὰ μικρὰ κιβώτια, συνήθως, χρησιμεύουσιν εἰς φύλαξιν ἱματίων καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀλλ' ἡ κατ' ἐξοχὴν Κ ι β ω τ ὸ ς ἦτις ἔγινέ ποτε, ἐστάθη χρήσιμος ὅπως σώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου τοῦ κατακλυσμοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι, τὸ πάλαι, ἁπέβησαν τόσον κακοὶ ὥστε ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐξαλείψῃ αὐτοὺς ὁλοτελῶς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Διέταξεν, λοιπὸν, ὁ Θεὸς τὸν Νῶε, — ὅπως εἶναι γεγραμμένον καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ, ὅστις εὑρέθη ὁ μόνος δίκαιος ἄνθρωπος τότε, — νὰ κατασκευάσῃ μίαν μεγάλην Κιβωτὸν ἥτις νὰ περιελάμβανε, ὁμοῦ μὲ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀνὰ δύο ἐξ ἑκάστων τῶν ζώντων τότε ζώων, ἄρσεν καὶ θήλυ, ἐξ ὧν παρήχθησαν ὅλα τὰ σήμερον ὑπάρχοντα ζῶα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ σπόρος ἑκάστου σπέρματος ἐγκλείεται εἰς πυρῆνα, ὅστις, ὡς εἶδος κιβωτοῦ, ἐμπεριχλείει καὶ σώζει αὐτό. Τοιουτοτρόπως καὶ τὰ δένδρα ἐσώθησαν ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅστις διήρκησε ἀρκετὸν χρόνον ὅπως ἐξολοθρευθοῦν καὶ αὐτὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ σπόρου, λοιπὸν, αὐτῶν, οὕτω πως διασωθέντος, ἀνεφύησαν ἅπαντα τὰ δένδρα καὶ φυτὰ τὰ σήμερον εὑρισκόμενα ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς.

ΤΗ ΠΕΣΑΤΗ ΝΔΙΕΙΜΑΤΗ

Νγα τη χραριτη βηχετη χρασμα εδε χδιειμα ε' ση χρασμηση. Πρει κησαι χδιειμηση σηρτοκυαχ α σηρχδαχ μεχδια τη χδακματη σηριαοτατατη χδιετωρατη σηρμεσ, σαρη γιθη, τη γλιοτηρθετ.

Νγα τη γεγυριτη βηχετη γεγητιμα εδε χδιειμα ε' γεγητιμηση. Πρει κησαι χδιειμηση σορτοκυαχ μεχδια τη χδακματη σηριαοτατη ζηρε σηρμεσ τη θεοηθετ.

Νγα τη κυχδωριτη βηχετη κωχδιμα εδε χδιειμα ε' κωκδιμηση. Πρει κησαι χδιειμηση πηρτοκυαχ μεχδια τη βηιτωριτ' ε' χδακμηθετ γηραθετ σηρμεσ τη κυχδηση.

Νγα τη χρολτωριτη βηχετη χρολτιμα εδε χδιειμα ε' χρολτιμηση. Πρει κησαι χδιειμηση σηρτοκυαχ μεχδια τη χρολτωριτη χδακμαθετ ιετωραθετ σηρμεσ τη γολήση.

Νγα τη σωρδισωριτη βηχετη σωρδιμα εδε χδιειμα ε' σωρδιμηση. Πρει κησαι χδιειμηση σηρτοκυαχ μεχδια τη ιακμητιτη, τη τηρλωτωριτη ε τη βοιητωριτη τη χδακμαβετ σηριαοτμαθετ χδιετωραθετ σηρμεσ τη συθετ.

Πασ κητο τη σεσατη χδιειμα κερίω κα εδε φιαλη χγα τη φολτωριτη, εδε μεχτ, χγα τη μεχτωαριτη, τη τοηλακη σ' καχη τη τιερατη καφσατη· σραχδαι εδε θοχη κη »μεχδια τεχ ε μεχδια γεγετη ε τηρη τη τιερατη ιαχη τη σωρδωρα ε τη θεφβηρα».

Κητο χδιειματη ιαχη σι τη θομι σεση καραωλε, τη τοηλητη καραωλίσκηχη μεχδιηχη με τη σηριαοτμεχη βοτη· σραχδαι εδ' ετιατρα θηχμα, «σ' ιοτη γη χδη μεχδιη κη σ' ιοτη μη σηρ σαρα χδη χδιειμη».

ΑΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Ἐκ τοῦ ἅπτεσθαι γίνεται ἡ ἁφὴ καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἁφῆς. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὰ διάφορα ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα διὰ μέσου, προπάντων, τῶν δακτύλων.

Ἐκ τοῦ ἀκούειν γίνεται ἡ ἀκοὴ καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἀκοῆς. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὰς διαφόρους ἐξωτερικὰς φωνὰς διὰ μέσου τῶν ὤτων.

Ἐκ τοῦ ὀσφραίνεσθαι γίνεται ἡ ὄσφρησις καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ὀσφρήσεως. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὴν οὐσίαν διαφόρων πραγμάτων διὰ μέσου τῆς ῥινός.

Ἐκ τοῦ γεύεσθαι γίνεται ἡ γεῦσις καὶ τὸ αἴσθημα τῆς γεύσεως. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὴν γευστικότητα τῶν διαφόρων οὐσιῶν διὰ μέσου τοῦ στόματος.

Ἐκ τοῦ ὁρᾶν γίνεται ἡ ὅρασις καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ὁράσεως. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὴν ὕπαρξιν, ποικιλίαν καὶ χρωματισμὸν διαφόρων ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων διὰ μέσου τῶν ὀφθαλμῶν.

Πλὴν τῶν πέντε τούτων αἰσθήσεων ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ λόγον, ἐκ τοῦ λέγειν, καὶ νοῦν, ἐκ τοῦ νοεῖν, ἅπερ δὲν ἔχουσι τὰ ἄλλα ζῶα· ὅθεν καί «νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά.»

Αἱ αἰσθήσεις αὗται εἶναι οἱονεὶ πέντε εἰσηγηταί, οἵτινες εἰσηγοῦνται τὸν νοῦν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου· ὅθεν καὶ τὸ ἕτερον ῥητὸν «οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει.»

ξετξετηριατ' ε' βιτοαθετ

κεχι ε δελωηρα λεχ

ωλκω ε τοακαλι αλυριχ
δοσα ε γωτοι γωτοηχ
δερκω ε γρωχι γρωχισ

καλι ε σελα χιχγηλιχ

ματοεα μαωριστ α σωριστ
καω ε βωαλι βωαριστ
λοσα σηλετ α μηκοχ
δια ε μετοεα μετοηχ
δελεα βλεγηροχ
μαιμωχι μαιμωχισ
λεοχι βρωροχ
τεγηρι γρωλισ
μιω κηρτσετ
γαρσηρι οηοηρισ
βρητηκω βρητηκοχ ε κοα-
[κσηχ
σαφλαταρι σαφλατισ
ισημωρι δεργετ' ε ληχγοχ

ισηχδοσι κεοηχ ε κηχδοχ
διελμτ' ε ξαδαζητη λωα-
[κηχ' ε λετοιτκηκη
οτιερατ' εβε κετοετη βρε-
βηκηχ' εβε κητσεκηκη

'Ιδιώματα τῶν ζώων

ὁ κύων καὶ ἡ ἀλώπηξ
[ὑλακτεῖ
ὁ λύκος καὶ ὁ θὼς ὀρύεται
ὁ χοῖρος καὶ ἡ σῦς γρύζει
τὸ χειρίδιον ἢ ὁ γρύλλος
[γρυνίζει
ὁ ἵππος καὶ ἡ φοράδα χρε-
[μετίζει
ἡ γάττα ρογχαλίζει
ὁ βοῦς καὶ ὁ ταῦρος βοᾷ
ἡ ἀγελάδα μυκᾶται
ἡ 'γίδα βληχᾶται
τὸ πρόβατον βελάζει
ὁ πίθηξ πιθηκίζει
ὁ λέων βρηχᾶται
ὁ τίγρης γρύζει
ὁ ποντικὸς τρίζει
ὁ ὄφις συρίζει
ὁ βάτραχος βρεκεκίζει καὶ
[κοάζει
ὁ φλύαρος φλυαρεῖ
ὁ ἀσθενὴς κλινήρης γογ-
[γίζει
ὁ ὑγιὴς γελᾶ καὶ τραγωδεῖ
τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κοράσια
[παίζουν καὶ ἀναγινώσκουν
οἱ ἀμνοὶ καὶ τὰ ἐρίφια παί-
[ζουν καὶ σκιρτῶσι.

ξετθετηριατ' ε' τοεκδαθετ	Ἰδιώματα τῶν πτηνῶν
γελι α κηκδεσι κηκδοκ	ὁ ἀλεκτρυὼν φωνεῖ
κοκοτι α κικιρικω κικιριτ	ὁ ἀλεκτορίσκος κικιρίζει
σωλα κακαρισ	ἡ ὄρνις κακαρίζει
σιγωκι σιγωκισ	ὁ ταὼς κρώζει
φοσα κακηλοκ	ἡ χὴν κράζει
κωκωθικα κωκωθισ	ἡ γλαῦξ κουίζει
θηληκα φηροηλοκ	ἡ πέρδιξ κακαρίζει
κατοωλερι φηρτηλοκ	ὁ κορυδαλὸς πτερυγίζει
φλυτωρακα φλυτωροκ	ἡ πεταλοῦδα πετᾷ
τωρτωλι τωρτωρισ	ἡ τρυγὼν τρύζει
κωκοια κωκηκ	ὁ κοῦκος κουκίζει
βλετα ζηκγοκ	ἡ μέλισσα βομβίζει
μιζα μηζοκ	ἡ μυῖα μυζᾷ
βρωμβωλι βρωμβωλοκ	ὁ βόμβυξ βομβυλίζει
σασαγαλι σασαγηλοκ	ὁ ψιττακὸς ψιττακίζει.
ζβορακω τοηρσητοκ	τὸ στρουθίον τσιρτσιρίζει
βιρβιλι βιρβιλισ	ἡ ἀηδὼν κελαδεῖ
δαλακδωτεα τωτωρισ	ἡ χελιδὼν λαλεῖ
κορακω κρακαρισ	ὁ κόραξ κρόζει
δζικδζαρι δζικδζηρισ	ὁ τέττιξ τετερίζει
γεργωλι γεργηλοκ	τὸ ψαρόνι γαργαρίζει
γαβηλι τεκδοσετ' ε γαβηλοκ	ὁ κοῦρκος κουρκίζει
βιοττωκδεα βιοττωκδηκ	ἡ σείσουρα σεισουρίζει
μιεργωλι μιεργωλοκ	ἡ καταχνιὰ καταχνίζει
σλυκωρι α βωκοι σλυκωροκ	ὁ κον ορτὸς κονιορτίζει
κρεκερι κρεκηκ	τὸ κτένι κτενίζει
φοεοα φοικ	τὸ σάρωθρον σαρώνει
αχω κδηκοκ	ἡ ἠχὼ ἀντηχεῖ

Βετξετιατ ε' βιχμηση	Ἰδιώματα τῆς φύσεως
βοτα ιετ α κηκδροκ	τὸ χῶμα ἀκινητεῖ
δετι τωκδετ' ε μηκοκ	ἡ θάλασσα ταράττεται
ερα φριχ ε φηρμοκ	ὁ ἀὴρ φυσᾷ καὶ βοΰζει
λυμι ρεθ ε ρηκοκ	ὁ ποταμὸς ῥέει καὶ βρέμει
ωιητη ωιιτηκ	τὸ ὕδωρ κελαρίζει
δτελι δτελοκ ε κγροχηκ	ὁ ἥλιος ἡλιάζει καὶ θερμαίνει
κδριτα κδριτηκ	τὸ φῶς φέγγει
τιαρμι διεκ ε πηρθηλοκ	τὸ πῦρ καίει καὶ ζέει
σωθαλατη σωθαλοκηκ	τὸ ζέον ὕδωρ κοχλάζει
οκωμα οκωμητοκ	ὁ ἀφρὸς ἀφρίζει
ταλαζι ταληζοκ	τὸ κῦμα κυματίζει
ξασα κδιερσηκ	τὸ θάλπος ἱδρώνει
οκεωητιμα οκεωητικ	ἡ ἀστραπὴ ἀστράπτει
γημητιμα γημητοκ	ἡ βροντὴ βροντᾷ
ρωκωλι ρωκωλοκ	ὁ κύλινδρος κυλίει
βωφιμι βωζοκ	ἡ πηγὴ ἀναβλύζει
βριμα κγρικ	τὸ πάγος παγώνει
φτοχητιτη φτοχηκ	τὸ ψύχος ψυχραίνει
τροκαχα τροκηλοκ	τὸ κρόταλον κροταλίζει
κωμβορα κωμβοκ	ὁ κώδων κωδωνίζει
σικα σικηλοκ α σικητοκ	ἡ σταγὼν σταζει
διω διοικ	ἡ βροχὴ βρέχει
βρετηρι βρετηροκ	ἡ χάλαζα χαλαζᾷ
ξρα βορητοκ	ἡ χιὼν χιονίζει
οκηλκιμα οκηλκεκ	ἡ ἀνταναάκλασις ἀνταναακλᾷ
δριδζα δριδζηλοκ	ἡ πυρακτωσις πυρακτεῖ
οκηκδιλα οκηκδηλοκ	ὁ πίνθηρ σπινθηροβολεῖ
ξετητιμα ξετητικ	ἡ αἴγλη σελαγίζει

Μημη δηργοι τη βιληκη
τη θηριτ τη βιφη τοη κει
ικωρη κρα οτηωια κρα
φρικα μοσ εριχ ι ιατη. Τω-
κε ωηριερη ωρααωη, ε τωκε
ωιειτωρη κρα ειεμα, θαιζα
ωωηργειικ με κητο δυγλυ-
κηζα φισλα σιξιεκ ωασοιε.

Μημ. Θαιτ' εωατε;
Βιλ. Θαιτα εωαοη.
Μημ. Θωαιμη, ωρα,
Τοη τη θα;
Βιλ. Μη θα κδ' αρθτη,
Δο μοσ θικη.
Νδη μοσ αρθτη
Δο τη θικη·
Πο αι τοη σ' ερθ
Ιηρη κακι,
Δικω θετ' ε κωκη
Θιεκ.

—o—

Κηκγ' ε διελμθετ κωρ θεκη
κδη Σκολο

—

Μοι κηκης' εργηκδης' ο
Πρα κδιττσομη τη θκοκ ο
Τη θκοκ τη θετε σκολο
Τη μβησοκεμ γημας' ο
Γημαζη τη δευτας' ο

Μήτηρ ἔστειλε τὴν θυ-
γατέρα της νὰ καλέσῃ τὸν
υἱὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν
οἰκίαν, ὅστις εἶχε φύγει ἐκ
τοῦ φόβου μήπως ὁ πατὴρ
αὐτοῦ τὸν δείρῃ. Ἐπιστρέ-
ψασα ἡ κόρη ἀπεκρίθη κατὰ
τὸ ἀκόλουθον δίλημμα.

Μητ. Ὑπῆγες, τὸν εἶδες;
Θυγ. Ὑπῆγα, τὸν εἶδα.
Μητ. Εἰπέ μοι, λοιπὸν,
Τί σοι εἶπε;
Θυγ. Μοὶ εἶπε, ἐὰν ἔλθῃ,
Δὲν θὰ ἔλθῃ·
Ἂν δὲν ἔλθῃ δὲ
Θὰ ἔλθῃ.
Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε
Δὲν ἦλθε
Δὲν ἔρχεται
Κάπου ὑπῆγε

—o—

Ἄσμα παιδῶν πηγαινόν-
των εἰς τὸ Σχολεῖον

—

Φεφγαράκι μου χρυσὸ,
Φέξε μου νὰ περπατῶ,
Νὰ πηγαίνω στὸ σχολιό,
Νὰ μανθάνω γράμματα
Τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.

Φιαλα τριαηηρζΐερμα τη ααρηση κλικτε, τοκισωρα μαη τη ααρηαηηρωρασμεκη αηηρζΐερμη, ρωακηκη τοκ' ετυρε μβη τη τιληικη αηηρζιερμη, εδε κδη τη αηηριερατη βιερα, σι θιεκ ααοιε· Λέξεις τρισύλλαβοι τῆς πρώτης κλίσεως, τονιζόμεναι ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, φυλάττουσι τὸν τόνον αὐτῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, καὶ εἰς τὰς πλαγίους αὐτῶν πτώσεις, ὡς ἀκολούθως.

ατσηρη	ατσηρα	ατσηρατη	τραχὺς
αχγηοτη	αχγηστα	αχγηστατη	στερεὸς
αχηεη	αχηεα	αχηεατη	τεμάχιον
αρηεη	αρηεα	αρηεατη	χωραφιον
αφηεη	αφηεα	αφηεατη	καρύδιον
αρσηεη	αρσηεα	αρσηεατη	γενναῖος
βαγηλη	βαγηλα	βαγηλατη	βούκοπρος
βαθηφη	βαθηφα	βαθηφατη	νάρκισσος
βεβηεη	βεβηεα	βεβηεατη	κόρη ὀφθαλμοῦ
βειτηεη	βειτηεα	βειτηεατη	ποιημάτιον
βελβηρη	βελβηρα	βελβηρατη	τραυλὸς
βωκληεη	βωκληεα	βωκληεατη	νυφίτσα
βωκωρη	βωκωρα	βωκωρατη	ὡραία
βρηοκηεη	βρηοκηεα	βρηοκηεατη	χοιράδες
βριηκηλη	βριηκηλα	βριηκηλατη	πλευρὰ
ξακητη	ξακητα	ξακητατη	χλιαρὸς
ξαιεηεη	ξαιεηεα	ξαιεηεατη	κορασὶς
ξαωηεη	ξαωηεα	ξαωηεατη	κουφόβρασις
ξαρκηεη	ξαρκηεα	ξαρκηεατη	βαρκούλα
ξατρηεη	ξατρηεα	ξατρηεατη	παραφωτίτσα
ξδεκηιη	ξδεκηια	ξδεκηιατη	θάνατος
ξδεκωρη	ξδεκωρα	ξδεκωρατη	ἀποθαμένος

θιεδωρη	θιεδωρα	θιεδωρατη	κλοπημαῖος
ξιετηρη	θιετηρα	θιετηρατη	παλαιὸς
θηκγηφη	θηκγηφα	θηκγηφατη	ἀλλοίθωρος
θιργηρη	θιργηρα	θιφβηφατη	βαρβάτος
θεφβηφη	θεφβηφα	θεφβηφατη	τυφλὸς
θετημη	θετημα	θετηματη	μόνος
θεοηλη	θεοηλα	θεοηλατη	νεφρὸς
θεοωρη	θεοωρα	θεοωρατη	ἔνδυμα
θετωλη	θετωλα	θετωλατη	ὀφρὺς
θογηλη	θογηλα	θογηλατη	μικρὸς
θρασηλη	θρασηλα	θρασηλατη	φόνος
θρερητη	θρερητα	θρερητατη	σκυθρωπὸς
ϖαγηξη	ϖαγηξα	ϖαγηξατη	μισθάριον
ϖακητη	ϖακητα	ϖακητατη	ὀλιγοστὸς
ϖασηιη	ϖασηια	ϖασηιατη	πλοῦτος
ϖιετοκηξη	ϖιετοκηξα	ϖιετοκηξατη	ῥοδακινάκι
ϖλημβηξη	ϖλημβηξα	ϖλημβηξατη	σπιθαμὴ
ϖεμηξη	ϖεμηξα	ϖεμηξατη	ὀπώρα
ϖεχδηξη	ϖεχδηξα	ϖεχδηξατη	πτερύγιον
ϖωληξη	ϖωληξα	ϖωληξατη	κοτούλα
ϖιϖηξη	ϖιϖηξα	ϖιϖηξατη	καραμούντζα
ϖωϖηλη	ϖωϖηλα	ϖωϖηλατη	πούπουλον
φακεξη	φακεξα	φακεξατη	πρόσωπον
φολμητη	φολμητα	φολμητατη	ὁμιλία
φορτητη	φορτητα	φορτητατη	ἰσχυρότης
εγηρη	εγηρα	εγηρατη	ἄγριος
εϩηρη	εϩηρα	εϩηρατη	ἤρα
ερητη	ερητα	ερητατη	σκοτεινὸς
εκδεξη	εκδεξα	εκδεξατη	πήχυς
εσηλη	εσηλα	εσηλατη	νῆστις

Φιαλα τριωηρζϊερμα τη ωαρηση κλιχτε, τοκισωρα χδη τη ωηρωρασμεκη ωηρζϊερμη,ϕωακηκη τοχ' ετυρεμβη τη τιλη ωηρζϊερμη, εδεχδη τη ωηϕιερατη βιερατ' ετυρε, σι θιεχ σασοιε·

Λέξεις τρισύλλαβοι τῆς πρώτης κλίσεως, τονιζόμενοι ἐπὶ τῆς παραληγούσης, φυλάττουσι τὸν τόνον αὐτῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς καὶ εἰς τὰς πλαγίας αὐτῶν πτώσεις, ὡς ἀκολούθως·

ακηιστρη	ακηιστρα	ακηιστρατη	ἄγκιστρον
αρομη	αρομα	αροματη	ἄρωμα
αρωτκη	αρωτκα	αρωτκατη	ἄρκτος
βαιαμη	βαιμα	βαιαματη	ἀμύγδαλον
βακδιερη	βακδιερα	βακδιερατη	σημαῖα
βαριοτη	βαριοτα	βαριοτατη	πρασιὰ
βαλακδζη	βαλακδζα	βαλακδζατη	ζυγαριὰ
βαλασκη	βαλασκα	βαλασκατη	παλάσκα
βετιμη	βετιμα	βετιματη	δόκανος
βελβιττη	βεμβιττα	βελβιτσατη	εἶδος ἰχθύος
βησταρδη	βησταρδα	βηστιρδατη	νόθος
βηρθαμη	βηρθαμα	βηρθαματη	πυρῆν
βηταλη	βηταλα	βηταλατη	μάχη
βωμβαλη	βωμβαλα	βωμβαλατη	σφηκοφωλιὰ
βωλατκη	βωλατκα	βωλατκατη	πελέκυμα
βωλωχγη	βωλωχγα	βωλωχγατη	οἴδημα
βωκατση	βωκατσα	βωκατσατη	γαλήνη
ξελεκδζη	ξελεκδζα	ξελεκδζατη	βελέντζα
ξετξετη	βετθετα	ξετθετατη	αὐτούσιος
ξερδαλη	ξερδαλα	ξερδαλατη	περίχωρος
ξιοτιρη	ξιοτιρα	ξιοτιρατη	ἀναγοῦλα
ξιρακη	ξιρακα	ξιρακατη	χονδροειδὴς

θολχεση	θολχεσα	θολχεσατη	θέλησις
ωαβεση	ωαβεσα	ωαβεσατη	ἄπιστος
ωαγολη	ωαγολα	ωαγολατη	βωδὸς
ωαγυμη	ωαγυμα	ωαγυματη	ἄϋπνος
ωαδηχη	ωαδηχα	ωαδηχατη	ἀσύδωτος
ωαλαρη	ωαλαρα	ωαλαρατη	ἄπληστος
ωαμεχδη	ωαμεχδα	ωαμεχδατη	ἄφρων
ωαμωχδη	ωαμωχδα	ωαμωδατη	ἀδύνατος
ωασιεση	ωασιεσα	ωασιεσατη	ἀμέτοχος
ωασωχη	ωασωχα	ωασωχατη	ἄεργος
ωαρμεχδη	ωαρμεχδα	ωαρμεχδατη	ἄροτρον
ωασηκιρη	ωασηκιρα	ωασηκιρατη	κάτοπτρον
ωασκεστρη	ωασκεστρα	ωασκεστρατη	μεθαύριον
ωληκωρη	ωληκωρη	ωληκωρατη	ὕφασμα
ωηλωμβη	ωηλωμβα	ωηλωμβατη	περιστερὰ
ωηρδεση	ωηρδεσα	ωηρδεσατη	γῆινος
ωηριαστμη	ωηριαστμα	ωηριστματη	ἐξωτερικὸς
ωηφδιττομη	ωηφδιττομα	ωηφδιττοματη	ἡμερήσιος
ωηρωιελτη	ωηρωιελτα	ωηρωιελτατη	ἀνωφερὴς
ωηρτεση	ωηρτεσα	ωηρτεσατη	ὀκνηρία
ωηρτειμη	ωηρτειμα	ωηρτειματη	ἀντίθετος
ωηρτιωμη	ωηρτιωμα	ωηρτιωματη	μάσσημα
ωηρτωομη	ωηρτωομα	ωηρτωοματη	ὀκνηρὸς
ωηρστιμη	ωηρστιμα	ωηρστηματη	ὥθησις
ωηστιμη	ωηστιμα	ωηστηματη	πτύσμα
ωιστολη	ωιστολα	ωιστολατη	πιστόλιον
ωωτηκη	ωωτηκα	ωωτηκατη	πόρνη
ωωμβακτη	ωωμβακτα	ωωμβακτατη	βαμβακερὸς
ωωρτεκη	ωωρτεκα	ωωρτεκατη	βέργα
ωωλιχτη	ωωλιχτα	ωωλιχτατη	κοτόπουλον

Φιαλα τριωηρζϊερμα τη ωαρηση τη δυτηση ε τη τρετηση κλικτε, τοκισωρα μβη τη ωρασμεκη ωηρζϊερμη, ϕωακηκη τοκ' ετυρε, μβη τη τιληκη ωηρζϊερμη, εδε μβη κδη ωηριερατη βιερα, σι ϑιεκ ωσσοιε·

Λέξεις τρισύλλαβοι τῆς πρώτης τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης κλίσεως, τονιζόμεναι ἐπὶ τῆς ληγούσης, φυλάττουσι τὸν τόνον αὐτῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων, ὡς ἀκολούθως:

ΚΛΙΝΤ' Ε ΠΑΡΗ		ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ	
βαγητι-α-τη	κτῆνος	ωεκωλι-α-τη	λιχνεία
βιγοκι-α-τη	κατηγορία	ωλεκηρι-α-τη	γερουσία
βοκηρι-α-τη	ἀνηφορία	ωωγακσι-α-τη	ἀκαθαρσία
βωκωρι-α-τη	ὡραιότης	ωραωησι-α-τη	ἀναποδιὰ
βωϙηρι-α-τη	ἀνδρεία	ϕακτασι-α-τη	φαντασία
ϑαιζηρι-α-τη	νεότης	ϕιαληρι-α-τη	φιλολογία
ϑαρϕηρι-α-τη	ὀρφανία	ϕερμελι-α-τη	φέρμελη
ϑλαζηρι-α-τη	ἀδελφότης	ϕοδωλι-α-τη	ὡραιότης
ϑλαμηρι-α-τη	ἀδελφοποιΐα	ϕωτηρι-α-τη	πεδιὰς
ϑεκετι-α-τη	Βενετία	εγηρι-α-τη	ἀγριότης
ϑελακι-α-τη	λειποθυμία	εμηρι-α-τη	φήμη
ϑερδηρι-α-τη	ὠχρότης	εκηρι-α-τη	ἔπιπλα
ξεσελι-α-τη	ἀφθονία	γατηρι-α-τη	σύγχυσις
ξεσηρι-α-τη	ἀκοὴ	γεγηϙι-α-τη	Γκεγκαρία
ξηργηρι-α-τη	ἐνοργοσύνη	γρεκηρι-α-τη	Γραικία
ϑιρηικι-α-τη	παρθενία	κακηρϑι-α-τη	αἰγόκοπρος
ξοργηλι-α-τη	μικρότης	καληρι-α-τη	ἱππικὸν
ωαρησι-α-τη	ἀριστοκρατία	κημβησι-α-τη	πεζικὸν

ΚΛΙΝΤ' ΕΔΥΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ

αβλιμεκτ-ι-ετη	ὑφαντήριον	ωηρκηδελ-ι-ετη	χαϊδιάρης
αγηεοτ-ι-ετη	αὐγηζότι	ωιοκηταρ-ι-ετη	ψαρᾶς
αγηριμ-ι-ετη	νηστεία	ωικηλιμ-ι-ετη	λύπη
αρμηταρ-ι-ετη	ἁρματωλὸς	ωωχηβαρδ-ι »	ἐπιτυχής
αραμαξ-ι-ετη	φίλερις	ωωχητορ-ι-ετη	ἐργάτης
ατσηριμ-ι-ετη	ὁ δῆμα	φαλητορ-ι-ετη	εὐσεβὴς
βαχτοεθαχ-ι-ε	κηπουρὸς	φιαλήταρ-ι-ετη	λόγιος
βεξεριαχ-ι-ετη	ἔμπορος	φαλτητορ-ι »	ἁμαρτωλός
βεσηταρ-ι-ετη	πιστὸς	φιαλητορ-ι-ετη	ῥήτωρ
ωαγηζιμ-ι-ετη	βάπτισις	ελβηριοτ-ι-ετη	κρίθινος
ωαγηεορ-ι-ετη	βαπτιστὴς	γαεηλιμ-ι-ετη	χαρὰ
ωαλαμαρ-ι-ετη	παλαμάρι	γωοηκωκ-ι »	κοκινόγναθ
ωηρχδηλιμ-ι »	μετάνοια	γικεοτιαρ-ι-τη	ἀπατεών
ωηρωηχδετ-ι-τη	χαιρέτισμα	γακηταρ-ι-ετη	αἱμοβόρος

ΚΛΙΝΤ' ΕΤΡΕΤΗ ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

βαρωττοι-ω-τη	πυριτοποιὸς	θιεδηρακ-ω-ετη	κλέπτης
βορηδζι-ω-τη	χιονᾶς	βεχετικ-ω-ετη	δενετικὸς
βοιαδζι-ω-τη	βαφεὺς	θιρωηκικ-ω-τη	ὁμήλιξ
θατακλι-ω-τη	πατριώτης	σαβεσληκ ω-τη	ἀπιστία
σιτοκαδζι-ω-τη	ψαρὰς	σογαχικ-ω-ητη	γενέθλια
σωχηζι-ω-τη	ἀνεπιτυχὴς	φλυτωρακ-ω-τη	πεταλούδα
φαληδζι-ω-τη	λάτρης	φωοαρακ-ω-ετη	πεδινὸς
ερσηλι-ω-τη	τίμιος	φοεχηρακ-ω-ετη	κρυψίνους
γεμηδζι-ω-τη	ναύτης	γυμησακ ω-ετη	ὑπαλλᾶς
αχημικ-ω-τη	ἐχθρὸς	κακηρβοκ-ω-ετη	ὀφθαλμὸς
βοζιλοκ-ω-τη	βασιλικὸς	κοκομληκ-ω-τη	οἰκονομία

Ηη φλορι ωιαπ νδη μπαι,
Πηρ τη υκοκ νγα ρωγα ιωαι.
Μοσ φλορι, μοσ δωκωμε,
Μοσ κητε τη υκοιυ, μερε.

Κητη κηνγηζηνη εθωμη κητω πηρ τη δηφτοιμη τυ' ιυτη φλορι ε δωκωμε.

Φλορι ιυτη νη μονεδη βηρη νγα αρ. Αρι ιυτη ιμιθηλιερη νγα γιθη μεταλετη. Μεταλ ιυτη κη μινεραλ τυη δελ νγα δεω ιδωχωρη πηρ νδακμε κηλιμε. Μεταλε ιανη υωμη λοις, κεκωρ, αρ, αργηνδ, ραμη, βρωνδε ε. τ. Νγα κεκωρι βηιμη νδακμα καλατε, δομθ. υπατα κορδα, πωτυκα α πιστολα, εδε δυφεκε πηρ τη βηιμη λυφτη τη πρεσμη γρυκηνη κηρι κατριτ ε τη θριτεμι φωνδιτ. Ετιλη πηρδωχωρη ε' κεκωριτ πηρ τη τιλη κηλιμε ιστη πωνη ελιγη ε' επαθηλιερη. Σε Δεω νωκη να θωρη νδη κητη βοτη τη θρασμη νηρι κατρινη πο τη νδιχνιμη κηρι κατρινη ε τη βηιμη τη μιρη

Νγα κεκωρι βηιμη εδε θικα πηρ τη πρεσμη βοκη εδε βρισκε πηρ τη ϙωκεμι, εδε γηρυερα πηρ τη πρεσμη πληκωρα πηρ τη βηιμη ϙοβα, εδε σηπατα, εδε υαρα πηρ τη πρεσμη ε τη υαϙοιμη δρω τη δηρτοιμη υτηπιρα εδε καραθε· βιημη εδε πλορε πηρ τη πωνοιμη δενη τη βηιμη γρωρη εδε ελπ· εδε δηρπηνη πηρ τη κωαρμη τη μβιελατη εδε γιθη τυηδο καλατ α υιρβιτ

Ἕν φλωρίον σᾶς δίδω τὸν μῆνα,
Διὰ νὰ περάσω ἀπὸ τὴν ὁδόν σας.
Οὔτε φλωρίον, οὔτε δούκατον θέλομεν,
Ἀλλ' οὔτε ἀπ' ἐδῶ νὰ περάσῃς, καλέ μου.

Τὸ ἀσμάτιον τοῦτο κατεχωρήσαμεν ἐνταῦθα ὅπως δείξωμεν τί εἶναι φλωρίον καὶ δούκατον.

Φλωρίον εἶναι νόμισμά τι κατασκευασμένον ἐκ χρυσοῦ. Ὁ χρυσὸς εἶναι τὸ πολυτιμώτερον τῶν μετάλλων. Μέταλλον εἶναι ὀρικτὸν ὀρυσσόμενον ἐκ τῆς γῆς, καὶ χρήσιμον πρὸς διαφόρους σκοπούς. Μέταλλα εἶναι διάφορα, οἷον σίδηρος, χρυσὸς, ἄργυρος, χαλκὸς, ὀρείχαλκος κ.λ. Ἐκ τοῦ σιδήρου κάμνομεν διάφορα ἐργαλεῖα, οἷον ξίφη, ρομφαίας, πιστόλια καὶ πυροβόλα διὰ νὰ κάμωμεν πόλεμον καὶ νὰ κόψωμεν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὸν λαιμὸν καὶ νὰ καταστραφῶμεν ὁλοτελῶς, Τοιαύτη χρῆσις τοῦ σιδήρου πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν δὲν εἶναι ἔργον καλὸν καὶ χρήσιμον, διότι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔβαλε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον νὰ κόψωμεν τὸν λαιμὸν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ νὰ βοηθῶμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ νὰ εὐεργετῶμεν.

Ἐκ τοῦ σιδήρου κάμνομεν ἐπίσης καὶ μαχαίρια διὰ νὰ κόπτωμεν ἄρτον· καὶ ξυράφια διὰ νὰ ξυραφιζώμεθα· καὶ ψαλίδια διὰ νὰ κόπτωμεν ὑφάσματα νὰ κάμωμεν φορέματα· καὶ ἀξίνας καὶ πριόνια νὰ κόπτωμεν ἢ νὰ πριονίζωμεν ξύλα διὰ νὰ κατασκευάζωμεν οἰκίας καὶ πλοῖα. Κάμνομεν ἐπίσης δικέλλας, καὶ σκαπάνας, καὶ ὑνία διὰ νὰ σκάπτωμεν καὶ καλλιεργῶμεν τὴν γῆν, διὰ νὰ κάμωμεν σῖτον καὶ κριθήν· ὡς ἐπίσης καὶ δρεπάνια ὅπως θερίσωμεν τὰ σπαρτὰ καὶ πᾶν ἐργαλεῖον τὸ ὁποῖον χρησ

τση δωκετη ωηρ τη μιρηκη τηκη. Ηηρ κητη κηλιμ κεκωρι ιοτ' ιδωκωρη εδε ιθηλιερη.

Φλορι ιοτη κη τσοωη μοκεδη βηρη κρα αρ, θωκετη φλωρι σε ιο μοκεδ' ε' Φλορεκτιση, κη κυτετ ι' Ιταλιση. Εδε δωκωμε α δωκατμε ιοτ' εδε αιο κη κατρη τσοωη μοκεδη βηρη κρα ερτηκδ δρεκ με κη ταλαρ εδε θωκετη δωκωμε ωσε ιοτη βηρη κρα Δωκα τοη γωθερκοκ Δωκατικη, κη βιλαετ ι' Ξκυωηριση.

Τη γιθα μοκεδατη ιακη βηρη τη φοτωλα ωηρ τη φοτωλοκηκη κρα κηρι κερι τε κατρι, ε τη οκοκηκη δορη μβη δορη κηρη σα τη ξικηκη τε ιοωμ' ιωατωρι ατιε ωο κωρ βιερηκη ωρασητη ε σ' ρωκωλοκεκη μη, ωο μβηλιδεκη κδη κη θεκδ, ε βηκεκη γωμωλε, εδε αι κεριω βηκετη οωμ' ιωατωρη, κηρη σα τη φωκωλοκεκη ωρασηη ε τη θεκη γητηχ, ε τη βηκηκη κατρη κερι τη ωατωρη.

ΚΙΕΛΑΝΑ.

Κΐελαχα α τη κατραχατ' ε κΐελιτ θωκεκη κηοτω. Διτη, α διτηρι α δελδΐλι, ακδει τοη δελ δΐελι. Νατη, α κατηρι α κικδιλι, ακδει τοη ωερηκδοκ δΐελι. Βορη, α βορηρι α φτοχηρι, ακδει τοη βηκ φτοκητη ε βιε βορη. Ξιρ, α οιρηρι α ξαωηρι α μιεζδιτη, ακδει τοη βηκ θαωη ε βιε οι. Κηιο ακη θω,ετ' εδε μιεζδιτη, ωοε ατιε ιστη δητα εδε κατα δρεκεδρεκ.

Κωρ δωαμη τη διμη τοηδο ακη τη κΐελακηση ωριερμη κριετη ωρει κρα δελ δΐελι ε ρηωαρα φακεση τηκη ιοτη Δητα ωραωα κρακωτ Νατα, μβ' ακη τη μηκγηρη Βορα, μβ' ακη τη διαθητη Ξιρι, ε κηοτω γειμη ε τη μεσματ' ακατη τοη ιακη κητο διτηοιρ, α οιρδιτη οιρκατη α κατηοιρ, κατηβορη α βορηκατη, βορηδιτη, α διτηβορη.

σιμεύει πρὸς τὴν εὐζωΐαν ἡμῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ σίδηρος εἶναι χρήσιμος καὶ ἀναγκαῖος.

Φλωρίον εἶναι ἓν τεμάχιον νομίσματος κατασκευασμένον ἐκ χρυσοῦ. Ὠνομάσθη φλωρίον διότι ἦτο νόμισμα τῆς Φλωρεντίας πόλεως τῆς Ἰταλίας. Καὶ δουκάτον ἐπίσης εἶναι καὶ αὐτὸ νόμισμα κατασκευασμένον ἐξ ἀργύρου ἴσον μὲ τάλληρον, καὶ ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ Δουκὸς ὅστις ἐδιοίκει τὸ Δουκατῖνον ἐπαρχίαν τῆς Ἀλβανίας.

Ἅπαντα τὰ νομίσματα εἶναι στρογγύλα διὰ νὰ κυλινδοῦν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι καὶ ἀπὸ ἄνθρωπον εἰς ἄνθρωπον ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τὸν πολλὰ πλούσιον, καὶ ἐκεῖ πίπτουν ὕπτια καὶ δὲν τρέχουν πλέον ἀλλὰ συσσωρεύονται καὶ γίνονται θυσαυρὸς, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γίνεται ὑπέρπλουτος, ἕως ὅτου πάλιν ἀρχίσουν νὰ κυλίωνται καὶ νὰ ὑπάγουν ἀλλαχοῦ καὶ νὰ κάμουν ἄλλον ἄνθρωπον πλούσιον.

Ὁ ΟΡΙΖΩΝ

Ὁ ὁρίζων, ἢ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ οὐρανοῦ ὀνομάζονται οὕτω. Ἀνατολὴ ἢ ἀπηλιώτης, ὅθεν ἀνατέλει ὁ ἥλιος. Δύσις ἢ ζέφυρος, ὅθεν δύει ὁ ἥλιος. Βορρᾶς ἢ ἄρκτος, ὅθεν ὑπάρχει ψύχος καὶ ἔρχεται χιών. Νότος ἢ μεσημβρία, ὅθεν ὑπάρχει θαλπος καὶ ἔρχεται βροχή· τὸ μέρος τοῦτο ὀνομαζεται ἐπίσης καὶ μεσημβρία διότι ἐκεῖ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νὺξ εἶναι ἴσαι.

Ὅταν θέλομεν νὰ μάθωμεν ὁποιονδήποτε μέρος τοῦ ὁρίζοντος στρέφομεν τὸ πρόσωπον ὅθεν ἀνατέλει ὁ ἥλιος καὶ ἔμπροσθεν ἡμῶν εἶναι ἡ Ἀνατολὴ, ὀπισθεν ἡ Δύσις, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὁ Βορρᾶς καὶ πρὸς τα δεξιὰ ὁ Νότος, καὶ τοιουτοτρόπως εὑρίσκομεν καὶ τὰ μεσάζοντα σημεῖα ἄτινα εἰσὶ ταῦτα. Ἀνατολικονότιος, Νοτιοδυτικὸς, Δυτικοβόρειος, καὶ Βορειοανατιλικός.

ϘΟΝΙ Α ϒΑLΗΣΙ.

Τυ' ιυτη ϙοκι;

Ϙοκι α γαλησι, — ϖασ ιϟιετηρι Ζοϙευτηρι, κη σοφ, α υοχ, δομθ. κερι ιδιτωρ' ι' Περσακϟετ, τη τυηλητη φαλευιν ζιαϙιτ, — ιυτη κη τσοϖηζη ζιαϙ τυη δελ κγα Δϊελι, κιι γιρ' ι' Δευτ, σι κη υκηκδιλη τυη ϙιϟιτετη κγα κη κεκωρ ιδιεγωρη. Κηιο υκηκδιλα κιν κδη μημηρι matier, —καφυη,— εδε τωκε μαρτωαρη με ατη μιυητοκετη εδε ϟηκετη γαλησι. ϒαλησια ιυτη σι ωιητη κδη κη κωσι τυη ϟικετη μϖη κη τρικημβηζη, —σιδεροστι,— ρηϖου ετυηληση ϟικεκη δρω ε τυιλετη ζιαϙ εδε διγετη. Κωσια ϖασται με ωιητη ζε ε ζιεκ εδε κγα κηιο βηκετη κη τη ζιερη, δομηθηκη, κη ϙοκι. Νδη τη ϖαρη, ωιητη βωβωρισ α ζιεκ ϖρα ϟαλοκ. Κηυτω εδε ϙοκια α γαλασια, κγαλησοκετη, λεχετη, ετσηκ, ροκ ε ϙιτετη. Κωρ ζε ε ϟαλοκ υωμη ωιητη κδη κωσι ϖριρετη ε βηκετη τυμ, ε τωκε ϙαλησωαρη βηκετη ερη, φρυμη, υϖιρτ, ε μϖη φωκδ υωχετη τωτιε; Ζιαρμι ϖακησοκετη ε ϖασ υωχετη, ε ωρητη βηκεκη κι, ϖριυεκη εδε φλακα ϖριρετη κδη ϟαϖη, κδη δριτη, κδη δϊελ· ε κηυτω ϖριρετη ϖραϖη κδη γι τη Δευ κγα κω δωαλ. Πραϖη ϙηϟιτετη κατρη υκηκδιλη κγα γιρ ι' Δευτ ε βηκετη κατρη γαλησι εϙοιτωρ, ε κηυτω κιο ϖωκη ϟετε ϙεθ ε ϙοτωλ γιθη μοκη κδη ιετη τη ιεταϟετ. Κηιο ιυτη ϙοκι, α γαλησι ϖασ Ζοϙευτηρι τη ϟιετηριν υοφωκ, α υοχωκ, δομθ, τη διτωρικη κερι τη Περσακϟετ.

ΖΩΗ Ἢ ΥΠΑΡΞΙΣ

Τί εἶναι ζωή ;

Ζωή, ἡ ὕπαρξις,—κατὰ τὸν Ζωροάστρην τὸν ἀρχαῖον σοφὸν, ἣ βλέποντα τῶν Περσῶν, οἵτινες ἐλάτρευον τὸ πῦρ,—εἶναι μόριόν τι πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ ἡλίου, τοῦ κόλπου τούτου τοῦ Θεοῦ, ὡς σπινθήρ τις ἐκ πεπυρακτωμένου σιδήρου. Ὁ σπινθὴρ οὗτος εἰσέρχεται εἰς τὴν ὕλην καὶ ἐνούμενος μετ' αὐτῆς ἐνσαρκοῦται καὶ γίνεται ζωή. Ἡ ζωὴ εἶναι ὡς τὸ νερὸν εἰς τὸν λέβητα, ὅστις τίθεται ἐπὶ τρίποδος, (σιδεροστρίας) κάτωθεν τοῦ ὁποίου τίθενται ξύλα καὶ ἅπτεται πῦρ νὰ βράσῃ. Ὁ λέβης, ἔπειτα, μετὰ τοῦ ὕδατος, ἀρχίζει νὰ ζέῃ καὶ ἐκ τούτου καὶ ἡ ζωή. Ἐν πρώτοις τὸ ὕδωρ σίζει, ἢ ζέει εἶτα βράζει. Οὕτω πως καὶ ἡ ζωὴ, ἢ ἡ ὑπαρξις, ζωογονεῖται, γεννᾶται, κινεῖται, καὶ ἀκμάζει. Ὅταν ἀρχίζῃ νὰ παραβράζῃ τὸ νερὸν, μεταβάλλεται εἰς ἀτμὸν, καὶ ἀραιούμενος γίνεται ἀὴρ, πνεῦμα, ψυχὴ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξαφανίζεται ὁλοτελῶς. Τὸ πῦρ ὀλιγοστεύει καὶ εἶτα σβύνηται, οἱ δαυλοὶ γίνονται τέφρα, ἡ δὲ φλὸξ μεταβάλλεται εἰς θάλπος, εἰς φῶς, καὶ οὕτω ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸν κόλπον τοῦτον τοῦ Θεοῦ, ἐξ οὗ ἐπορεύθη. Πάλιν ἐκπέμπεται ἄλλος σπινθὴρ ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται ἄλλη ζωὴ ζῶσα, καὶ οὕτω περιστρέφεται τὸ ἔργον τοῦτο ἐπ' ἄπειρον καὶ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Τοῦτο εἶναι ζωὴ ἢ ὑπαρξις κατὰ τὸν Ζωροάστρην τὸν ἀρχαῖον σοφὸν τῶν Περσῶν.

ΒΙΤΙ

Εσοκατ' ε' βιτιτ

Βιτι κα κατρη εσοκα, Βεφη, Κοφη, Βιετη, Διμηρ.

Κα δυμβηδιετη μωαι, Ιεκαρ, Φλεβαρ, Μαρτσ, Πριλ, Μαι, Ιωκ, Ιωλ, Γωστ, Σεωτεμβρη, Οκτοβρη, Νοβεμβρη, Δεκεμβρη.

Τιθημωαι κδακετη μωη 4 ιαβα. Ιαβα κα οτατη διτη. Διτατ' ε' ιαβηση ιακη, Διελη, Χηκη, Μαρη, Μηρκωρη, Εκτε, Πρημτε, Ζτωκη.

Διελμτη Βερηκη κωρ τοκηκη δαλακδωοετη τοη βηκηκη κγα βεκδε τη κγροκητα, ωσε κδη Βιετη ικηκηκη, ωσε κωκη μωκδη μβακη τη φτοκητιτη, ωκηκδοκηκη κητη κηκγηεηκη σι βιεκ ωασοιε.

—

Δαλακδωοε φακεκωκε,
Να βιεκ κγα βεκτε τη βωτε,
Γοληκ' εκε σι βωβωκε,
Πρα κα σιελ λυλεκωκε,
Τοεωγηλωτηρη βιοτγηροηρη
Φοεχ βετκεκη κδη κη βηρη.

ΤΟ ΕΤΟΣ

Αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους

Τὸ ἔτος ἔχει τέσσαρας ἐποχάς, Ἔαρ, θέρος, Φθινοπωρον καὶ Χειμων.

Δώδεκα μῆνας, Ἰανουάριον, Φεβρουάριον, Μαρτιον, Ἀπρίλιον, Μάϊον, Ἰούνιον, Ἰούλιον, Αὔγουστον, Σεπτέμβριον, Ὀκτώβριον, Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον.

Ἕκαστος μὴν διαιρεῖται εἰς 4 ἑβδομάδας. Ἡ ἑβδομὰς ἔχει 7 ἡμέρας, Κυριακὴ, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατον.

Τὰ παιδία τὸ Ἔαρ ἔταν βλέπουσι τὰς χελιδῶνας ἐρχομένας ἐκ τόπων θερμῶν, διότι τὸ φθινόπωρον φεύγουν μὴ ἀντέχουσαι εἰς τὸ ψῦχος, ἄδουν τὸ ἀκόλουθον ἀσμάτιον

—

Χελιδὼν κοκκινωπὴ,
Ἔρχεσ' ἐξ ἡμέρων τόπων,
Στόμα ἔχεις ἀνθηρὸν,
Φέρεις ἄνθη κόκκινα·
Ῥαμφοβελόνη ψαλίδουρος
Κρύπτεσαι εἰς τρύπαν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΜΥΘΟΙ.

ΠΙΕΣΗ ΕΔΥΤΗ

LETΣITMHTAP

NΔAИMA ΠPALA

ϒΑLΑ Ε' ΚΕΝΙΤ

Ηη κεν ιυ τεριασωρη κη κερη κοπιλ ντε κη τους ωαρας ϑοβεκ ε ιπηρδερησ, τυ' εβην τη ρωαν γομαρητη φθιγητιτ' ετια. Ε επωνον ατη λικυ, σε υωμη κερη εϑιχ, ελιβην με καλκα νγα γρικα μοσ ικην φωνδιτ, εβε σ' ι ιπ ατιι νδοκη ωυκιμ, πο εβην τ' αλυριν νγα δηυηριμ' ι' βωκηση.

Ντοκη κερη κωρ και εϑγιτι νδοκη τσοπη βωκη τη θατη, κενι εβηϛδον ατη νδηρ σι εβε ιτωνδην βιυτινη πηρ τ' ι ιπ νδοκη δρωβε βωκη, πο νωκ ιτεπηρονει εϑγιτιτ ϑετυ τσα φλετη κεπηϑετ εδε τσα βηρθαμη λικϑετ τυ' ικαι κενι, σε υωμη κερη γατι κει τη νγορθ εβε νγα ωια.

Πο κενι ιυ κακη βεσηταρ σακη κωϑη νωκ' ι ερθ νδηρ μεντ' τ' ελιι ϛοτιν ετιι τη ϑοβεκηνη ε τη ϑει γητηχ. Πο τηρηκη κει υπηρεση τη μιρητονει καλ' ι' εϑγιτιτ κη τη και ντοκη τσοπη βωκη τη κομη, εβε νδονη τσοπη ευτηρ. Πο σμωνδη βηνει κωϑη κηιο πωνη, πσε ϛοτ' ιτιι μωνδονει με ϑοβεκηρι τη μαβε.

Τιθη κητο, αβα, κενι ινδωροι με υωμη φορτετση, εβε ωλην κριετη νδηνη γιθη κητο δηυηριμε εδε πησιμε, σακη υωμη κερη νανγασει τη και κηπωτσα τη ϑιετηρα. Πο ακη ινδωροιυιμ ιυ, σακη κωϑη νωκ' ωκλαχ πηρ φατην' ετιι· ε ακη βεσηταρ, σακη κωρδο, νατ' ε

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Σκύλος τις ἠτό ποτε προσκεκολλημένος εἰς γύφτον τινὰ πτωχὸν καὶ ἐπαίτην, ὅστις ἔκαμνεν αὐτὸν νὰ φυλάττῃ τοὺς ὄνους καὶ τὰ ὑποζύγιά του. Μετεχειρίζετο δ' αὐτὸν κακῶς, διότι πολλάκις τὸν ἔδερεν ἀναιτίως καὶ τὸν ἔδενε μὲ κλοιὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν διὰ νὰ μὴ φύγῃ, καὶ τροφὴν δὲν ἔδιδεν εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν, ὥστε ἔκαμνεν αὐτὸν νὰ ὑλακτῇ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἄρτου.

Ὁσάκις ἔτρωγεν ὁ γύφτος κανένα κομμάτι ξηρὸ ψωμί, ὁ σκύλος τὸν ἐκύτταζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔσειε τὴν οὐράν του ὅπως τῷ δώσῃ κανὲν τεμάχιον ἄρτου, ἀλλὰ δὲν ἐπερίσσευε τίποτε ἀπὸ τὸν γύφτον εἰμὴ μερικὰ τζόφλια ἀπὸ κρομμύδια καὶ κουκούτζια ἀπὸ ἐλαίας τὰ ὁποῖα ἔτρωγεν ὁ κύων διότι πολλάκις ἐκινδύνευε νὰ ψοφήσῃ τῆς πείνης.

Τόσον ὅμως πιστὸς ἦτον ὁ κύων οὗτος ὥστε ποτὲ δὲν τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κύριόν του καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ πάντοτε προσεδόκα νὰ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τοῦ κυρίου του διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ φάγῃ ὀλίγον ἄρτον νωπὸν καὶ κόκκαλά τινα. Ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον διότι ὁ κύριός του κατετρύχετο ὑπὸ μεγάλης πείνης καὶ ταλαιπωρίας.

Πάντα ταῦτα τὰ ὑπέφερεν ὁ ταλαίπωρος ὁ σκύλος μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ὑπέκυπτεν εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς καθυστερήσεις καὶ ταλαιπωρίας, ὥστε πολλάκις ἠναγκάζετο νὰ τρώγῃ καὶ παλαιὰ παπούτσια. Τόσον δὲ ὑπομονητικὸς ἦτον ὥστε πώποτε δὲν παρεπονέθη διὰ τὴν τύχην του· καὶ τόσον πιστὸς ὥστε πάντοτε ἡμέραν καὶ

διτη, βηχ τη δωχωριχ ετιι, ε ρωαχ με βεση ζοτχ' ετιι εδε βαγητιτ' ετια.

Μβη τη σασταιμ χγορδι κιι κεχ' ι κακη σωμ' ιμωχδωαρη· εδε χγα κηιο σωκη δωαλ αιο εθηχμα κηθοχη κηρηζιτη κωρ μωκδοχετη κερι σωμη χγα ωια εδε χγα θοβεκηρια, σε «σκοχ ζαληχ' ε' κεχιτ».

Πηρσραληζη· ιστη θιρτωτ ιμαθ τη χδωροκη κερι χδωριμετ' εδε σησιμετ' ε' ιετηση σακλαχωρη, σι θοτη εδε κηχγα αρβηριοτε·

Νδωρο ζημηρ' ε χδωρο
Σι χδωροχ μαλι με βορη,
Κηιο σικηζη τη σκοκη δο,
Σι σκοχ ρεζηζα εκολη,
Μσησισρη κηκηση βαρδη
Κωρ εοτιχ βορεα εμαρη.

ΦΑΤΑ Ε' ΓΟΜΑΡΙΤ

Νδη ζολ τη διμηριτ ̄κη γομαρ ιζοφη λυτει τη θιχ βεχαρι, σηρ τη μηργοχ κατωαχ ετιι τη φτοκητιχ σηρ κη τοικη κοκη τη χγροκητη εδε δορηζηχ' εθατη τη κατστηση σηρ κη κασσορε βαρ τη κομη.

Πασ τσα σακ διτ, κα εδε κοχα εχγροκητα κα ερθ, σι κωκδρη δηοηροχ, εδε βαρ' ικομη ωβι, σο βασκη μ' ατα ερόη εδε σωμη σηρβισε εδε σωκηρα τη τεσηρα,

νύκτα ἔκαμνε τὸ χρέος του φυλάττων πιστῶς τὸν κύριόν του καὶ τὰ κτήνη του.

Ἐπὶ τέλους ἀπέθανεν ὁ σκύλος οὗτος ὁ τόσον δεινῶς ταλαιπωρούμενος· καὶ ὡς ἐκ τούτου, καὶ ῥητὸν ἀπέβη νὰ λέγουν οἱ ἄνθρωποι ὁσάκις κατατρύχεταί τις ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς δυστυχίας, ὅτι, «διάγει βίον σκύλινον».

Ἐπιμύθιον· εἶναι μεγάλη ἀρετὴ νὰ ὑπομένῃ τις τὰς μεταβολὰς καὶ περιπετείας τοῦ βίου ἀγογγύστως· ὅθεν καὶ τὸ ἀλβανικὸν ποιημάτιον προτρέπει εἰς τὴν ὑπομονὴν ταύτην λέγον·

Ὑπόμεινε καρδία μου, ὑπόμεινε,
Ὡς ὑπομένει τὸ ὄρος ὑπὸ τὴν χιόνα.
Ἡ θλῖψίς σου αὕτη θὰ παρέλθῃ ταχέως,
Ὅπως παρέρχεται τὸ λεπτὸν νέφος
Ἄνωθεν τῆς ἀργυρᾶς πανσελήνου
Ὁπόταν διώκεται ὑπὸ τοῦ ἀγρίου βορέου.

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΟΝΟΥ

Εἰς τὸ βάθος τοῦ χειμῶνος πτωχός τις ὄνος παρεκάλει νὰ ἔλθῃ ἡ ἄνοιξις ὅπως ἀλλάξῃ τὸν ἀχυρῶνά του τὸν ψυχρὸν δι' ὀλίγην ἐαρινὴν ἐποχήν, καὶ τὸ δεμάτι τὸ ξηρὸ τοῦ ἀχύρου δι' ὀλίγον χόρτον χλωρόν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἰδοὺ μᾶς ἦλθε καὶ ἡ ἐαρινὴ ἐποχή, ὡς ἐπεθύμει, καὶ τὸ χλωρὸν χόρτον ἐφύτρωσεν· ἀλλ' ὁμοῦ μὲ αὐτὰ ἦλθον καὶ πολλαὶ ἐργασίαι καὶ κόποι

ακη σα κορα βαρgεστισι εδε χρα βεχαρι σι κει θαρgεστισωρη μη ρηπαρα εδε χρα διμηρι. Ε καχι μη, ληκγοκ τη θιικη τη κοφατη, κη τη λεκησοχει κη τοικη χρα οηρβισετ' ετεωηρα.

Πο εδε τη κοφατ' ερδη, εδε θαπα, εδε οηρβισετ' ε' ση κοφαθετ, δομθ. τη βαιτωριτ' ε' λιμαρηθετ χρα αρα ελαργα κδη λημη, εδε τη λητωαριτ' εδε τη οτφωαιτωριτ' εδε τη βφεδωριτ τοη κει χρα διελμτη γομαριαρτη, δε τη τιερα σωκηρα μη τη τεωηρα ε τη ρηκδα, εβηκη μη κεικ σε ιο κδη διμηρ, εδε κδαι τη βηχει μη μιρη καλ' ιτιι, ωβη μη λικο, ε αοτω καχι βωρι οωηρεσηκ' ετια, τοη δοι λεκησοχει σακ χρα σωκηρατη, κδη τ' αρδωριτ' τη θιεοτηση.

Πο εδε χρα θιεοτα θαρgεστισι· σε σα χρα τη χγαρκωαριτ' ε' γρωριτ τ' εκαλ κδη μωλι τη βλυχει, σα χρα βαφατη δρω τοη σιλ χγαρκωαρη ρηκδη χρα μαλι σηρ τη χγροχεοικ κηριχιτη διμηριχ, ε σα χρα τη τιερα σωκηρα τοη βηκ, λοδει ακη μη τωμη κδη θιεοτη σα ιο μη.

Λοτω μβη τ' αρδωρη φεθ γιθη θιτι ωκωμβ φωκδιτ χρα σωκηρατη τη σακηκδρωαρατη εδε χρα οηρβισετη τη σασοσωρετη τη θιεοτηση, ακη σα κωκη γετι κδοκη κοκη γιθη μοτκη ροτωλ, ασ κδοκη τη κοκδισωρη τη γαλιτ τια τη σρεκωρη, σα κοσοσε, ε σα δηοηριμε. Μβη τη σασταιμ ωκακγασ τη μβετει σρεχωρη κδη τη σαμβλησωαρη ε τ' ασωηρη κοκη τη διμηριτ, ε τη φηφεκ σε γιθη ιετη εδε κοκδισωρη κα κεθοιετ' εδε δηοηριμετ' εσαι· ε αοτω δωαλ φιαλα κωρ κερι μωκδοκετ' εδε σηρ-

περιττοί, εἰς τρόπον ὥστε ταχέως ἐβαρύνθη καὶ ἐκ τοῦ ἔαρος, ὅπως εἶχεν ἀποκάμει καὶ ἐκ τοῦ χειμῶνος. Καὶ ἤδη ἐπεθύμησε τὴν ἔλευσιν τοῦ θέρους, ὅπως ἐλαφρυνθῇ ὀλίγον ἐκ τῶν ὑπερβολικῶν ἐργασιῶν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ θέρος ἦλθε, καὶ ἡ ζέστη, καὶ αἱ ἐργασίαι τοῦ θερισμοῦ, ἡ μεταφορὰ δηλ. τῶν δεματίων ἐκ τοῦ μεμακρυσμένου ἀγροῦ εἰς τὸ ἁλώνιον, καὶ αἱ ὀνοδρομίαι καὶ τὰ καλπάσματα καὶ τὰ παιγνίδια τῶν ὀνηλατῶν, καὶ ἄλλαι ὑπηρεσίαι ἔκτακτοι καὶ βαρεῖαι, ὥστε τὸν ἔκαμαν χειρότερα παρ' ὅ,τι ἦτο τὸν χειμῶνα. Ἀντὶ δὲ ἡ κατάστασίς του αὐτὴ νὰ βελτιωθῇ, ἔγεινε χειροτέρα. Ἤδη δὲ ἔθεσε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ φθινοπώρου.

Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ φθινοπώρου ἐβαρύνθη· διότι καὶ ὡς ἐκ τῆς μετακομίσεως τοῦ σίτου ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ ὅπως φέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν μύλον νὰ ἀλεσθῇ, καὶ ὡς ἐκ τῶν βαρέων φορτίων τῶν ξύλων ἄτινα εἶχε νὰ κομίσῃ ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς θέρμανσιν τῶν ἀνθρώπων τὸν χειμῶνα, καὶ δι' ἄλλας ἐργασίας τὰς ὁποίας ἔκαμνε, κατεκούραζεν αὐτὸν καὶ τὸ φθινόπωρον τόσον ὅσον καὶ ἄλλοτε.

Τοιουτοτρόπως, καθ' ὅλην τὴν περιστροφὴν τοῦ ἔτους, κατεφθείρετο ὑπὸ τῶν ἀκαταπαύστων ἐργασιῶν, καὶ τῶν ἀτελευτήτων κόπων, ὥστε δὲν εὗρε καμμίαν ἐποχὴν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀλλ' οὔτε καμμίαν κατάστασιν τοῦ βίου του εὐάρεστον καὶ ἄνευ κόπων καὶ φροντίδων. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ὅπως εἶχε καὶ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι πᾶσα ἐποχὴ καὶ κατάστασις ἔχει τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς φροντίδας αὐτῆς καὶ οὕτω ἀπέβη ῥητὸν, ὁσάκις ἄνθρωπός τις πάσχει

ωικετη τωμη χδη κιι δεε, τη θοχη σε «τοκοχ φατηχ' ε' κεχιτ εδε γαληχ' ε' γομαριτ».

Πηρωραληχα ιοτη, τοη χδοχη χερι χωκ μβετετ' ιωρεχωρη γιθη μοχη χδη κητη βοτη, κη χδοκη κοχη χωκ' ιοτη μ' εμιρη χγα κατρη, ωο γιθηκη οπεροιμη ωηρ τη μη τη μιρηχη τηχη χγα κοχη μωη κοχη, ε ια ωο γιθη κοκατη καχη τη λιγηχ' ετυρε.

Πακητοι ωωκατη τηχδε,
Μοσ κηρκο τ' ιληρηο φωχδε,
Ίιθη βοτα κωρ ωωκοχ,
Πσε τη ωηρικηο τι ληφτοχ ;

ΜΙΡΙΜΑΝΓΗ Ε ΒΨΩΜΒΩL

Μιριμαχγα θατε κη χερη σι μωσαφιρ χ' τε βρωμβωλι, ιτοηλι εωριτη ατη μιρημηχδιηο εδ' εγοοτιτι μαδηστιοτ. Πασ δρεκηση, κωρ ερδι χερα τη βιιχη τη φλιιχη, μιριμαχγα ιθοτη βρωμβωλιτ με λυτιε σε αιο κει φρικη, σι εκωαιη το' ιο, τη φλιι τηρη ξετημη, εδε ιλυτει ατιι τη φλιιχη βαοκη χτη κη οδη, μβη τη τοηληχ' φιαλη ωβιχδ. Πασ τοα κοχη βρωμβωλι ρα ε φιετι μβηκη, ε μιριμαχγα ζω, ωασ ζακοχιτ σαι, ε ωηφωηοτιολι βρωμβωλιχ τωκε λιδωρη ατη φορτ μιρη οτφηχγωαρη χδη μβηοικε τη σαι.

καὶ ταλανίζεται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, νὰ λέγουν, ὅτι «περνᾷ σκύλινην ζωὴν καὶ γαϊδαρένια τύχη».

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μένει διαρκῶς εὐχαριστημένος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ὅτι οὐδεμία ἐποχὴ ἢ κατάστασις βίου εἶναι καλλιτέρα τῆς ἄλλης, ἀλλ' ὅτι πάντοτε ἐλπίζομεν διὰ τὸ καλλίτερον ἀπὸ ἐποχὴν εἰς ἐποχήν, καὶ ἰδοὺ ὅλαι αἱ ἐποχαὶ ἔχουν τὸ κακόν των.

Μετρίασον τοὺς κόπους σου,
Πλὴν μὴ τοὺς 'γκαταλείπῃς,
'Λφ' ὅλ' ἡ φύσις κοπιᾷ
Πῶς σὺ ζητεῖς ν' ἐκφύγῃς;

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΒΟΥΡΒΟΥΛΑΣ.

Ἡ ἀράχνη ὑπῆγέ ποτε πρὸς τὸν μπούρπουλα πρὸς ἐπίσκεψιν, ὅστις ὑπεδέξατο αὐτὴν φιλοφρόνως καὶ εἰσίασε πολυτελῶς. Μετὰ τοὺς δείπνους, καὶ ὅτε ἡ ὥρα τῆς κατακλίσεως ἐπλησίασεν, ἡ ἀράχνη λέγει πρὸς τὸν μπούρμπουλα ἱκετευτικῶς, ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ κοιμᾶται κατὰ μόνας, ὡς ξένη ὅπου ἦτο, καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ κοιμηθοῦν εἰς τὸν αὐτὸν κοιτῶνα, εἰς ὃ συγκατένευσεν οὗτος. Καὶ ὁ μὲν μπούρμπουλας κατακλιθεὶς ταχέως ἀπεκοιμήθη, ἡ δὲ ἀράχνη ἤρχισε, κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτῆς, νὰ περιτυλίσσῃ τὸν μπούρμπουλα εἰς τοὺς ἱστούς της, περιδέσασα αὐτὸν ἰσχυρῶς.

Κωρ ωτηωα βqωμβωλι μβη μεκατε ε ωπα λιδωρη φορτ μιρη ιθιφι μιριμακγηση τη θει τ' εχλιδηκ, πο μιριμακγα ἴωπηρτεκ ε ιθα, σε αιο δτω τη λιδηκ κγα ειεμα βικτωρα πο τη τγλιδηκ κωκη δτω.

Παραπραλα κα μβητοκ σε κωκη κα γακ τη φριτιιμη α τη φριμη βατκη με θετα τη τοηληθετ καρακτηρι εδε τακοκ' ιτυρε ιοτ' ικδριυμη κγα ικη, τιατριτο δο γηκδεμι τωμη κερη κδη τη τραυα ε τη ρηκδα τη γοδιτωρα, σι εδε πηρπφαληζα κα θοτη σε,

Ωλκω κιμεκ' εκδηφοκ,
Πο τακοκη σ' ε μηργοκ.

ΒΩΦΗ ΠΩJΗΝ ΔΩΚΩΡΗ

Ιη κερι ιμαρτωαρη κει κη γρωα τωμη τη σηρτωσμε. Ιη δίτη ισωαλ βωρι τσα σωμβακ σηρ τ' ετιρ ε τ' εβηκ σλήκωρη τη βαικη σε ιοκη τη ζηεοωρη εδε φωκδιτ λακωρικ, ε ιθα τη βηκη τωειτ ε τ' εοτερη κδη οτιελησ, —φοτοβιλε. Πο γρωαια κγα σηρτεσα εσαι εοωμα ιθα σε σ' κει φοτοβιλε. Ιοοκι ἴωπηρτεκ ε ιθα σε μβη κητη δχαοτ δο θετε κδη θακα τη τη ωρεσ κη ροτοβιλε τη ρε, ε κισι μβηκη τη θει. Γρωαια εμωαρ ατη κγα ωραπα φοεκαζη, εδε ατιε τεκ πο ιοοκι ματηκ τη

Ὅτε δὲ ὁ μπούρμπουλας ἠγέρθη τὸ πρωὶ καὶ εἶδεν ἑαυτὸν καλῶς δεδεμένον παρεκάλει τὴν ἀράχνην νὰ τὸν λύσῃ. Ἀλλ' ἡ ἀράχνη ἀπεκρίθη μὲ ἄτεχνον ἁπλοϊκότητα, λυποῦμαι φίλε, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, διότι ἐκ φύσεως ἔμαθον μὲν νὰ δένω ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ λύω.

Ὁ μῦθος μᾶς διδάσκει ὅτι δὲν πρέπει νὰ συναναστρεφώμεθα ἢ νὰ συγκατοικῶμεν μετ' ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ὁ χαρακτὴρ καὶ αἱ κλίσεις εἶναι ἀντίθετοι τῶν ἡμετέρων, ἄλλως θὰ εὑρεθῶμεν πολλάκις εἰς χαλεπὰς καὶ δυσχερεῖς περιστάσεις καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία.

Ὁ λύκος τὴν τρίχα του ἀλλάζει
Ἀλλὰ τὴν συνήθειάν του δὲν μεταβάλλει.

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ ΑΝΗΡ

Ἔγγαμός τις ἀνὴρ εἶχε γυναῖκα πολὺ ὀκνηράν. Μίαν ἡμέραν ἔφερε πρὸς αὐτὴν ὀλίγον βαμβάκι διὰ νὰ γνέσῃ αὐτὸ καὶ κάμῃ πανὶ νὰ ἐνδυθοῦν διότι ἦσαν γυμνοὶ καὶ ξετραχηλισμένοι. Εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα νὰ κάμῃ γλίγωρα νὰ τὸ γνέσῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸ τυλιγάδι. Ἀλλ' ἡ γυνὴ, ὡς ἐκ τῆς ὀκνηρίας αὐτῆς τῆς μεγάλης, τῷ εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε τυλιγάδι. Ὁ σύζυγός της ἀπεκρίθη ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὸ δάσος νὰ τῆς κόψῃ ἕνα τυλιγάδι καινουργὲς καὶ ἐκίνησεν ἀμέσως νὰ ὑπάγῃ. Ἡ γυνή του ὅμως τὸν παρηκολούθησε κρυφίως, καὶ ἐκεῖ ὅπου οὗτος διελογίζετο νὰ κόψῃ ἕνα κλάδον,

ωριτ κη δεγη, αιο ικηχδοι με κη ζηρ τη χδριομη ε τη χωαι κητη κηχγη·

Μοσ ωρε, μοσ ωρε φοτοθιλε,
Κωο τη ωρεση φοτοθιλε,
Ιξδεσ γρωα εδε κοωιλε.

Ποσι γεγι κητο φιαλα βωρι ωτρημβ σε μοσ ιθδισ φημιλα, ε αοτω σ' ωρεω φοτοθιλε ωο ωωρωαρ ωραωη μβρατητη, ε ιφηφεω γρωαση σετο ιγλαω ε ωοε κωκ' ισολι φοτοθιλε. Κηοτω κηιο γρωαια δίκακη γοδιτι τη τρημθηκ βωφηκ' εσαι ε τ' εσιλ ατη κδ' ωιηρα τη σαι τη μοσ οηρβεκ, ωο τ' εωοκικ αι ατη με οηρβισε τη τια.

Κωθηκδι κα δηρτοκ κη κωκη κα κα χιε τη ιεμι κακη βεοηδηκητ εδε βεσημαφητ σα τη μβαμη θεο γιθη φιαλατ' εκοτα ε γιθη ωηρκεκδεσετ εδε γηκεοτιαρετ κηρητς κη κα ωηρτσιελητη ιαοτη κγα εδρειτα εδ' εθηρτετα ωδη τη μεκδιητη· ωο τη μβακεμι μητεωηρ κδη τη δρειτατη φιαλα τη φιαλητριση εδε τη δρειτητριση.

ΔΙΑLΗ Ε ΦLΥΤΩΡΑΚΗ

Ιη διαλη το' ιο δηκη οωμη κδη τη βωκωρα ωεκδα τη κηδη φλωτωρακητ', εγυακ ατη τ' εζιι με οωμη σωθιμ κγα κηρα λυλε κτε κατρα. Νδη τη σαρη, ληφτοκ τ' εζιι ατη ακσαφισ (βεφασ) κδη κη φλετη λυλεκωκε (σασαρωκδε), κακι τ' εωοτροκ με οασκη τη τια ατιε τστη κωλοτηκ μβη κη γοκδεη μεκεκσε· ε κακι

αὕτη τῷ ἐτραγῴδησε μὲ προσπεποιημένην φωνὴν τὸ ἀκόλουθον ᾆσμα.

Μὴ κόπτε, μὴ κόπτε τυλιγάδι,
Ὅποιος κόψῃ τυλιγάδι,
Τοῦ 'πεθαίνει γυναίκα καὶ κόρη.

Ἅμα ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ ἀνὴρ ἐφοβήθη μήπως τοῦ ἀποθάνῃ ἡ γυναίκα καὶ οὕτω δὲν ἔκοψε τυλιγάδι, ἀλλ' ἐπέστρεψεν ἄπρακτος καὶ διηγήθη τῇ γυναικὶ τὸ συμβὰν καὶ διατὶ δὲν ἔφερε τυλιγάδι. Τοιουτοτρόπως ἡ πονηρὰ αὕτη γυνὴ κατώρθωσε νὰ ἐκφοβίσῃ τὸν ἄνδρα της διὰ νὰ μὴ ἐργάζηται ἀλλὰ νὰ τὴν τρέφῃ αὐτὸς διὰ τῶν κόπων του.

Ὁ λόγος εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα εὔπιστοι, ἢ μωρόπιστοι, ὥστε νὰ δώσωμεν ἀκρόασιν εἰς πάντα λόγον κενὸν παντὸς γόητος καὶ πλάνου, ὥστε ν' ἀποτρέψῃ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πρέποντος καὶ τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ νὰ βασιζώμεθα μᾶλλον εἰς τοὺς ὀρθοὺς λόγους τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης.

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Παῖς τις, ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὰ ὡραῖα πτερὰ μιᾶς πεταλούδας, ἔτρεχε κατόπιν νὰ συλλάβῃ αὐτὴν μετὰ μεγάλης προθυμίας ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος. Ἐν πρώτοις μὲν ἐζήτει νὰ τὴν πιάσῃ ἐξαφνα ἐπὶ τῶν φύλλων μιᾶς παπαρούνας· ἄλλοτε δὲ νὰ καλύψῃ αὐτὴν ὑπὸ τὸ σκιάδιόν του ἔνθα αὕτη ἔβοσκεν ἐπὶ μιᾶς κάλυκος μενεξέ, καὶ ἄλλοτε

ληφτοκ τ' εχιι μβη κη δεγη τη μηρτεση· ωασ κητη ωμβετ ιωατωκτωρη εδ' ετσηκ μβη θοκ ιθερητωαρη κη δοι τ' εχιι ατιε το'ιο χδεκωρη μβη κη οτρατ τη μακωοακεθετ.

Φλυτωρακ', αδα, εωαμβετωρα φλυτωροκ κρα κηρα λυλε κτε κατρα ε κητω τ' εχιι, ατιε τ' εχιι γιθηκη ιωηροκιτ κρα γλιοτηρετ' ετιι. Μβη τη ωασταιμ, ωοσι εωα κγυλτωρη μβη γημση κδη κη γοκδζη τρηκδελιχη ωχιοθ μβη τη ε τωκε γραωωρη ατη με φοφη τη μαδε εδηρμοι κδη γλιοτερε τη τιι.

Φλυτωρακ' αδα ωο σι ιο ωηρ τη κγορδωρη, εδε οιχ διορηκη διαλη το' ιδημωει ωηρ ατη, ιφολι κηοτω. Ηηζδο καχι, διαληθ' ιμ, τη ωασταιμιτ' ε' δηοηριμθετ, (εοταφηθετ) τηκδ, ε μβησοκω σε γιθη γηζιμ ιοτη ωοσι κη φλυτωρακη ωεκδηκηιερη τοη κδοσε μωκδη ωρεχκη τη οκυαρατη τηκδε ωο αδα κωρ δο τ' ιοτρηκγοιο με τωμη δαοωριμ δο τη τη κωμβασεκη κδη γρωοτ τηκδ. Με τη τιερα φιαλα, γηζιμ' ιμαδ λεκ κελμ τη μαδ.

Πηρωραλεζα κα μβησοκ, σε δωκετη τη ιεμι τη μεσμητη εδε κδη γηζιμε, εδε κδη κελμε· ε τοη φατμιρηκ' ετια κεριω ζ' δωκετη τ' εκηρκοκη ωηριαοτα θετιωτ, ωο ωηρμθρηκδα θετηκεση τια, ε κδη τημηρη τη τια, σι θοτη εδε ωραλα·

Μοσ ωγηζοφο ιγηζαρη,
Μοσ ωκελμοφο ικελμωαρη,
Πο ιμεσμητη κωφη τη ιιο,
Σε ωθωλα εκηκ' εσαι ωφιο.

ἐπὶ τῶν κλάδων μύρτου· ἀλλὰ τώρα ἐβάδιζεν ἀκροποδητὶ καὶ ἦτο βεβαίως ὅτι ἤθελε τὴν συλλάβῃ πλέον ἔνθα ἐκάθητο ἐπὶ στρώματος μανουσακίων.

Ἡ ἄστατος ὅμως πεταλούδα ἐπέτα ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος, καὶ ἐὰν νὰ τὴν συλλάβῃ, ἐκεῖ νὰ τὴν συλλάβῃ, ὁλοὲν διέφευγεν ἐκ τῶν δακτύλων του. Ἐπὶ τέλους, ἅμα εἶδεν αὐτὴν κατὰ τὸ ἥμισυ εἰσδυομένην εἰς κάλυκα τινὰ ὥρμησεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ συλλαμβάνων αὐτὴν μετὰ μεγάλης ὁρμῆς συνέτριψεν αὐτὴν εἰς τοὺς δακτύλους του.

Ἡ πεταλούδα, λοιπὸν, ἐνῷ ἔμελλεν ἤδη νὰ ἀποθάνῃ, καὶ βλέπουσα τὸ ταλαίπωρον παιδίον ὅτι ἐλυπεῖτο δι' αὐτὴν, ἐλάλησε πρὸς αὐτὸ οὕτω πως. Κύτταξε τώρα, παιδίον μου, τὸ τέλος τῶν ἐπιθυμιῶν σου, καὶ μαθε ὅτι πᾶσα εὐχαρίστησις εἶναι ὡς μία πεταλούδα ποικιλόχροος, ἥτις, ἂν καὶ δύναται μὲν νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ εἰς τὰς διασκεδάσεις σου, ἀλλ' ὅταν συσφίγξῃς αὐτὴν μεθ' ὑπερβολικῆς ἐπιθυμίας, καταστρέφεται εἰς τὴν δράκα σου. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ ὑπερβολικὴ χαρὰ τίκτει ὑπερβολικὴν λύπην.

Ὁ μῦθος μᾶς διδάσκει, ὅτι πρέπει νὰ ἤμεθα μέτριοι εἰς τὴν χαρὰν μας, καὶ μέτριοι εἰς τὴν λύπην μας, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν εὐτυχίαν μας ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀλλ' ἐντὸς ἡμῶν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, ὡς λέγει καὶ ἡ παροιμία·

Δὲν πρέπει νὰ χαίρῃς ὑπερβολικῶς,
Ἀλλ' οὔτε πάλιν νὰ λυπῆσαι ὑπερβολικῶς·
Τὸ ὄξος φθείρει τὸ ἀγγεῖόν του.

ΔΙΑLΗΙ Ε JΑΙΘΙ.

Νη διαλη τωκε χρωλτωρη δορηχ' ετια κδη κη κηκατη ωλοτ με λαιθι, γρωτδοι σα μωκδη μβαι κδη γρωοτ. Πο κωρ δεοι τη κδζιρ δορηκη χγα κηκατα κηοτω γρωτδωαρη με λαιθι, κωκη μωκδ εκδζιρ δοτ ωηρ μαδηοτικ' ε' γρωοτιτ ε τη χγωοτητικ' ε' γρικησ' ε' κηκατηση.

Σι ληφτοι οωμη ωο σ' μωκδ' εκδζιρ δορηκη χγα κηκατα, ε σι κωκη δωαι τ' ιλαργοκ λαιθιτη, ζω τη κλαρητη, ε με σικηλιμ ληκγοκ φατικ ετια.

Ίη κερι ιμεκττοιμ.το' ωγηκδ ατιε ωρακη, ιδα κη τσοωη ωορσι τη μιρη. Διαληθο, ιθα, ζηρη τη γημσατη λαιθι ε αοτω δο μωκδη κδζιερο δορηκη χγα κηκατα.

Πηρωραληζη· ωηρ τη ωηρβλοιμη με κολαι κεθοιετη ταχη, δωχετη κη τη ωακησοιμη κη τοικη δηοηριμετη ταχη.

Οθετη σιλεκ' κδη φωρικ
Με τσεωηζη τη φορτη,
Ιηρηζτη λεκεκ λακωρικ,
Ε οτικεκη κδη ωοτη·
Πρα φιτεκη κδη δηοηφιμ,
Πρα μβλακεκη κδη λακημιμ,
Πσε τηρ' ιδωακη ξετη
Τ' ιμαφκ' ε τ' ιωοχτισκη
Δ' ε ιλζιτ' κδ' ιο τ' ικιοκη·
Πο κωρ θιεκ κερα τη θδεσμη
Μοσ κ' εκη ζ'μαρμη σιεση.

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟΚΑΡΥΑ

Παῖς τις ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς λάγηνον πλήρη λεπτοκαρύων καὶ ἔδραξεν ὅσα ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἡ δραξ του. Ἀλλ' ὅταν ἠθέλησε νὰ ἀνασύρῃ αὐτὴν οὕτω πλήρη δὲν ἠδύνατο, ὡς ἐκ τοῦ ὄγκου αὐτῆς καὶ τῆς στενότητος τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἀγγείου.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπροσπάθησε πολυτρόπως ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀγγείου, καὶ μὴ θέλων νὰ ἀφήσῃ τὰ λεπτοκάρυα, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς καὶ νὰ δυσθυμῇ.

Ἄνθρωπός τις φρόνιμος εὑρεθεὶς ἐκεῖ που πλησίον τῷ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθον καλὴν συμβουλήν. Τέκνον μου, τῷ εἶπε, κράτησε τὰ ἡμίσῃ λεπτοκάρυα, καὶ τότε θὰ δυνηθῇς νὰ ἐξαγάγῃς τὴν χεῖρά σου ἐκ τοῦ ἀγγείου.

Ἐπιμύθιον· ὅπως δυνηθῶμεν ν' ἀναπληρώσωμεν εὐκόλως τὰς ἀνάγκας μας, πρέπει νὰ μειώσωμεν ὀλίγον τὰς ἐπιθυμίας ἡμῶν.

Τὰ ὠὰ γεννῶνται ἐν τῇ φωλεᾷ των
Μὲ κάλυμμά τι ὀπωσοῦν σκληρόν.
Οἱ ἄνθρωποι ὅμως γεννῶνται γυμνοί,
Ὅταν εἰσέρχωνται εἰς τὸν κόσμον.
Ἔπειτα δ' αὐξάνουσιν ἐν ἐπιθυμίαις
Καὶ γηράσκουσιν ἐν πλεονεξίαις·
Τὰ πάντα θέλουν νὰ τ' ἔχουν μόνοι τους,
Καὶ νὰ ἁρπάσουν, καὶ νὰ ἀποκτήσουν
Καὶ αὐτὰ τὰ ἄστρα, ἂν ἦτο δυνατόν.
Ὅταν ὅμως ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ θανάτου,
Τίποτε δὲν παίρνομεν μαζύμας.

ΚΟΠΙLΕ Ε ΒΕΔΡΗ ΚLΥΜΗΞ.

Ηη κοπηλε φυαταρε ϐει νδη κορη με κη ϐεδρη κλυμηυ μβη κριε τη σαι τ' ευιτ. Νδ' ωϐη τυη πηρϐει μενδονει κηυτω. Με παρετη τυη δο μαϙ κωρ τη υεσ κλυμηυτη δο μωνδη υτον τη πηρμβηλεϐωρατ' ε' οϐεϐετ τυη καμ ϐηρη μβη κ' ανη, νδη τρε κινδ τσοπα.

Κητο οϐετε δο νδϛερηνη δυ κινδ ε πεσηϐιετη πωλικθ τη μη τη πακητη. Πωλικθιτη δο ϙιτενη, ε δο τ' ικαλ ϐιτην ε Κριυτλεκωραϐετ, (Καληνδραϐετ) νδη παϛαρ τ' ιυεσ τη μη τη πακητη 5 γρου κηνη, νδη κοκη κωρ υιτενη πωλικθιτη μη υτρειτ. Κηυτω νδη Παυκη δο κεμ μιαφτ παρε τη βλε κη φωσταν. Φωσταν δο ιετη ιϙιμτη εϐε μανδιλ' ιϐερϐη, —πα δαλε τη υοχ,— ηκγε, ιϐερϐη σε ιϐερϐι μη κα χιε.

Με κητη φωσταν δο τη ϐετε νδη πανιγιρ κω δο γεκ υωμη τριμα τυη δο μβετενη τη δϛωδιτωρη ε με γολη-καπητη ντε μωα, ε τυηλητη δο μη βηκηνη κορτε ε δο μη κηρκοκηνη πηρ γρωα. Πο ω κλασε δο τ' ιχιεθ ατα τηρη πουτη, με κη ερη τη λαρτη, ε με κη κριεδϙεϐωρη.

Ι ερϐη μιρη ϐαιϛηση γιθη κητο μενδιμε τυ' ιυκωανη νδη πηρ μεντ τη σαι. Ε τωκε θηνη κηυτω δϙοθ με υπειτ κριετ' εσαι, — τη δηφτον σι δοι τ' εβην, — ε πουτη ωκοθ ϐεδρα με κλυμηυτη, ε βαυκη με ατη ωκοϐνη πηρϐεε εϐε γιθη φατμιρατ' εσαι.

Κηυτω ϐαιϛα ωμβετ ε μβραϛητη νγα κλυμηυτη, νγα

ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΑΓΓΕΙΟΝ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Κόρη τις χωριατοπούλα ὑπήγαινε μὲ μίαν καρδάρα γάλα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της νὰ τὸ πωλήσῃ εἰς τὴν πόλιν. Καθ' ὁδὸν ἐνῷ ὑπήγαινεν ἐσυλλογίζετο οὕτω πως. Μὲ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα θὰ λάβω ὅταν πωλήσω τὸ γάλα θὰ δυνηθῶ νὰ αὐξήσω τὴν παρακαταθήκην τῶν ὠῶν καὶ νὰ τὰ κάμω τοὐλάχιστον τριακόσια.

Τὰ αὐγὰ ταῦτα θὰ ἐκκολάψουν τοὐλάχιστον διακοσίους πεντήκοντα νεοσσούς. Οἱ νεοσσοὶ θὰ μεγαλώσουν, καὶ θὰ τοὺς ὑπάγω τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ τοὺς πωλήσω τοὐλάχιστον 5 δραχμὰς τὸν ἕνα καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ ὀρνιθια πωλοῦνται ἀκριβά. Τοιουτοτρόπως, τὸ Πάσχα θὰ ἔχω ἀρκετὰ χρήματα νὰ ἀγοράσω ἓν λαμπρὸν φόρεμα. Τὸ φόρεμα θὰ εἶναι πράσινον καὶ τὸ μανδίλι τῆς κεφαλῆς κίτρινον,—στάσου νὰ ἰδῶ,—ναὶ κίτρινον, διότι τὸ κίτρινον χρῶμα μοὶ ἁρμόζει καλλίτερον.

Μὲ τὸ φόρεμα τοῦτο θὰ ὑπάγω εἰς τὴν πανήγυριν ἔνθα θὰ εὑρω πολλοὺς νέους οἵτινες θὰ μὲ θαυμάσουν κεχηνότες· καὶ βεβαίως θὰ μοὶ προτείνουν τὰς προτάσεις των. Ἀλλ' ἐγὼ μὲ ὕφος ἀγέρωχον θὰ ἀπορρίψω ὅλων τὰς προτάσεις καὶ θὰ στρέψω τὴν κεφαλήν μου ἀπ' αὐτῶν.

Αἱ ἰδέαι αὐταὶ πολὺ εὐχαρίστησαν τὴν φαντασίαν τῆς κόρης, ἥτις ἐν τῷ ἅμα καὶ αἰφνιδίως ἔστρεψε τὴν κεφαλήν της—διὰ νὰ δείξῃ πῶς ἤθελε τὸ κάμει — καὶ οὕτω πως κάτω ἔπεσεν ἀμέσως ἡ καρδάρα μὲ τὸ γάλα ἐκ τῆς κεφαλῆς της καὶ συν αὐτῷ ἐξηφανίσθησαν καὶ ὅλα τὰ σχέδιά της.

Τοιουτοτρόπως ἡ κόρη ἔμεινε κενὴ γαλακτος, ὠῶν,

ξετη, χρα ωωλιχθιτη, χρα ωαρετη, χρα τριματη, εδε εμβρασητη χρα τωηρεσα, σεωσε ι ωωηωριοχη γιθη τκιματ' εσαι μβηκη.

Πηρωραληση· κηρητη κριελαρτητη εδε τ' ηχδηρηωαριτη τοη δηρτοκηκη μωρε χδ' ερη, σι θοτη φιαλα, α τοη θηκη τωμη τκιμα χδηρ μεκτ, κωκ' ιβηκηκ' ατο κολαιτε. Μαδηοτια εδε κριελαρτησια ωηρωριοκηκη φατμιρηκη τηκη εδε τκιματη τοχα, σε κα χδηρλοκσκηκη μεκτιατη τοχη.

ΤΥΑΙΤΟΡ ΕΔΕ ΒΕΚΑΤΣΗ.

Ατιε τεκ ωο κω τκοχ κη γυαιτορ χδηωηρ κη φωτη με δυφεκ χδη δορη, εδε με κεκ ωασ τιι, ωχδοθ τη χγριεει κη βεκατση, εδε μβηκη βατκη με ατη ωχγρεχ' εδε κη κοωε θηληζα.

Σι αδα ωγηχδ γυαιτορι με δυ μεκτ κωρ ξωρι δυφεκκη μβη συ, ε κητω τ' εοτιι ατιε τ' εοτιι, μωη τη ωασταιμ ιδα ζιαρμ κωτωρω ε χωκη γοδιτι χδοκη ωεχδη. «Μερε Ζοτ,—ιθα κεχι,—κωχη μοσ ξηφο μβη συ δυ ζοη μβη κη κερη. Νδη μοσ κηκηκεοε γηκιερη χγα τωηρεσα ε' θηληζαξετ κλασε δοι κεοε μβαιτωρη μβη θεχδ βεκατσηκη τηχδε.»

Πηραωραληση· τωμη κερη χωμβασεμι χδη τη χδιετωρη τ' ηκη κωρ χδακεμι μβη δυ χδη κηλιμε· σε ωσε αι τοη γυαχ τη ζηρη δυ λεωωρα μοσ κηκη ζε μοσ κατρικη, ε αι τοη ληφτοχ τη θραση δυ ζοη τοη φικη θετο ε θετο, με κη γωρ, ζ' ερετ μοσ κη.

ὀρνιθίων, χρημάτων, νεανιῶν καὶ ἐλπίδων, διότι ἐξηφανίσθησαν ἕλα της τὰ σχέδια διὰ μιᾶς.

Ἐπιμύθιον· ἀλαζόνες καὶ ὀνειροπόλοι ἄνθρωποι οἵτινες κτίζουσι πύργους εἰς τὸν ἀέρα, καθὼς λέγουν, ἢ συλλαμβάνουσι πολλὰ σχέδια καὶ ἰδέας εἰς τὴν κεφαλήν των, δὲν πραγματοποιοῦσιν αὐτὰς εὐκόλως. Ἡ ἀλαζονία καὶ ἡ ὑπερηφανία καταστρέφουσι τὴν εὐτυχίαν καὶ τὰ σχέδια ἡμῶν, διότι ἐπισκοτίζουσι τὸν νοῦν μας.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΞΥΛΟΚΟΤΑ

Ἐνῷ διέβαινε κυνηγός τις διά τινος πεδιάδος μὲ τὸ ὅπλον του ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸν σκύλον του ἀκολουθοῦντα κατὰ πόδας, συνέβη νὰ πετάξῃ μία ξυλόκοτα καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτὴν ἐπέταξαν καὶ ἕνα κοπάδι πέρδικες.

Ἐπειδὴ εὑρέθη ὁ κυνηγὸς ἀμφίβολος ὅτε ἔβαλε εἰς σκοπὸν τὸ πυροβόλον του καὶ ἐδῶ νὰ τὸ ῥίψῃ, ἐκεῖ νὰ τὸ ῥίψῃ, ἐπὶ τέλους ἐπυροβόλησε τυχαίως καὶ δὲν ἐκτύπησε τίποτε. «Καλέ μου κύριε,—τῷ εἶπεν ὁ σκύλος του,—μὴ σκοπεύσῃς ποτὲ δύο πτηνὰ διὰ μιᾶς. Ἐὰν δὲν ἐξηπατᾶσο ἐκ τῆς ἐλπίδος τῶν περδίκων ἴσως θὰ εἶχες φονεύσῃ τὴν ξυλόκοτα.»

Ἐπιμύθιον· πολλάκις ἀποτυγχάνομεν τοῦ ἀντικειμένου ἡμῶν, ὁσάκις ἐνδοιάζομεν εἰς τοὺς σκοπούς· διότι ὅποιος κυνηγᾷ δύο λαγοὺς οὔτε τὸν ἕνα πιάνει οὔτε τὸν ἄλλον, καὶ δύο πτηνὰ χωριστὰ δὲν φονεύονται μὲ μίαν πέτρα.

ΔΕLΠΗΡΗ Ε ΚΟϤΒΗ.

Ηη ϐελϖηρη, ϖοσι ϖαω ϰη κοϥβη τεκ ϖο κω ϥιι μβη ϰη δεγη λισιτ με ϰη τσοϖη διαθη ϰδη ϖηρ γολη τη σαι, ωϰασ ϖραϰη ε ζωρι τη μεϰδοϰει σι ϖο τ' ια μιϥ ϰγα γολ' εσαι ατη τσοϖη γελη τη μιρη.

Κηϖτω ζωρι τ' εμιϥ ατη με τη μιρη ε τ' ελαικατισ. «Ο μοι ζοϰ' εβωκωρ'» ιθα· «σα ϖωμη γηζοϰεμ σοτ ϖο κωρ ϖοχ βωκωριϰη τ' ηϰδε τϖη ϖκηλϰεϰ ϖο σι δϊελι, εϐε ατο ϖεϰδηρατη τ' ηϰδε τη κγϊερα σι μηϰδαφϖ, μ' εϥησωαϰη ϥοϰιϰη τ' ιμε, εϐε συτη τ' ιμ μ' ωζβαρϐη ϰγα βωϰωρια ιοτε. Νδη γεγεϖη ϖο εϐε ζηριϰ' τ' ηϰδ τη σιρμητιϰη, σ' καμ ϰδοϰη ϐεζϐεσε σε δοι μβετεϖη, φαρ' ιϖρεϰωρ' εϐε ϰγ' αυ».

Εγηζωαρη με τη τιλα ϖηρκηδελε, κοϥβαϰαϖι γοληϰ' εσαι τη κηϰδοϰ ϰη τσοϖη κηϰγη, ε ϖο κωρ ϖοϖτ' ιρα τσοϖα ε' διαθιτ ϰγα γολα, ε μβ' ατη δϐαϖτ ϐελϖηρα εϥημβεω ε ικω, τωκε θηϰη, «ϰδη κιϖε εϐε τσα ϖακ τϥω ϰδη κοκη τ' ηϰδε, δοι ιεσε μ' εμιρη.» Κηϖτω κοϥβα εζεζη ωμβετ ϐετημη τη κλαϰ μαϥησιρηϰ' εσαι.

Πηρϖραληζη· ατιε τεκ κω ϖο ϰιϰ ϖηρκηϐελι, ϰδζϊερ ιαϖτη φωϰδιτ μιρημεϰδιηϰη, εϐε αυ ϰεριω βηϰετη ϖλατϖκη τϖηλιδοιτ δερημβηδεριτ.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ

Ἀλώπηξ τις ἰδοῦσα κορώνην, καθημένην ἐπὶ κλάδου μὲ ἓν τεμάχιον τυροῦ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ διαλογίζηται πῶς νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς τὸ τεμάχιον αὐτὸ τοῦ τυροῦ τὸ καλόν.

Καὶ οὕτως ἤρχισε νὰ ἐπαινῇ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν κολακεύῃ· «Ὢ ὡραία μου κυρία,» τῆς ἔλεγε, «πόσον χαίρω σήμερον νὰ βλέπω τὴν καλλονήν σου, ἥτις ἀπαστράπτει ὡς ὁ ἥλιος· αὐταὶ δὲ αἱ μεταξοχρωμάτιστοι πτέρυγές σου μοὶ ἐσκότισαν τὴν νοῦν μου, οἱ δὲ ὀφθαλμοί μου ἐθάμβωσαν ἐκ τῆς ὡραιότητός σου. Ἐὰν ἤκουον καὶ τὴν φωνήν σου τὴν συρματένια, δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἔμενον λίαν εὐχαριστημένη καὶ ἐξ αὐτῆς.»

Ὑπερευχαριστηθεῖσα ὑπὸ τῶν θωπειῶν τούτων ἡ κορώνη ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτῆς ὅπως ᾄσῃ ἓν τεμάχιον ᾄσματος, ὅτε κάτω ἔπεσεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς τὸ τεμάχιον τοῦ τυροῦ, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἥρπασεν ἡ ἀλώπηξ καὶ ἔφυγε, λέγουσα, «ἐὰν εἶχες καὶ ὀλίγον ἐγκέφαλον εἰς τὴν κεφαλήν σου θὰ ἦσο καλλιτέρα.» Οὕτως ἔμεινεν ἡ ἀθλία κορώνη κατὰ μόνας κλαίουσα τὴν ἀνοησίαν της.

Ἐπιμύθιον· ἔνθα εἰσχωρεῖ ἡ κολακεία, ἐξορίζεται ὁλοτελῶς ἡ φρόνησις, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γίνεται λάφυρον παντὸς τυχοδιώκτου.

ΊΥΚΑΤΗΣ ΠΙΕΣΗΤΑΡ.

Ηη φϖαταρ ϐατε κη κερη κ' τε κη γυκατησ γιτοκ τη τιι, ε ιϛηφεω ατιι με ϖωμη τη ϐημβωρη κη τη γλαιτωρη τϖ' ικδοθ. «Ηη κγα κετη τ' ηκδ»,—ιθα, «ωτϖηϖωα κγα κη δεμ τη μιτη, ε ερϐα τη τη ϖηρδημητοκ (τη ϖαγωακ) δημκη τϖη ϖησοϐα ϖοτ.»

«Φορτ μιρη,»—ι ωϖηργεικ γυκατησι, «τι ιε κη κερι φορτ ιμιρ' εϐε ιδρειτη τη κοχης δημκη τϖη βηρε. Μη δωκετη κη δο τη μοσ τη ϐικη κεικ, κδ' εκημβοιφϖιμη με κη κγα κετη τ' ηκδ.» «Πο, μιρη, με ϖωμη γηζιμ,—ι ωϖηργεικ φϖαταρι,—κηιο ιϖτη κη γυκ' εδρειτη. Πο τϖη θαϖη, ωκ' ιμιερι! ωλαθιτϖη μβη ϖκιμϐ! Ιϖτη κη δεμ κγα τ' ηκδιτη, τϖη ϐραω κη κα κγα τ' ιμτη.» «Ωα! ορε φολη μιρη γιτοκ,—ιθοτη γυκατηϖι. Κηιο ϖωκη μηργοκ ϖωμη τη ϖϊειτωριτη, ε δο ϐηζδοιμη κδη... κδη...» «Τϖη κδη... ε κσεκδη...—ι ωϖηργεικ φϖαταρι. Κηιο ϖωκη δοι τ' ιϖ βιτισωρη ϖα ϖακδοκη κδη σκεκδη, κηκηκεϖη τι γατι τη ιαϖε τη δρειτηκη κδη τη τιερη σι ωκοφϖε με ζημηρη τη μιρη τη μαϛσ τηκδεκη.

Πηρϖραληζη· δημετη, α γιδιατη τϖη βηιμη κεϐε, εϐ' ατο τϖη κα βηκηκη τη τιερητη, ϖακ κερη ϐηκεκη κδη τη τιλη ζικ ε κιλκεκη λαρτ· σεϖσε κεϐε μαδησοιμη δημετη τακη μη ϖωμη σα δωκετη, ε κηρκοιμη τη μαϛμη κακκη, α τϖϖαγιμκη ϖϖειτ, ϖο δημετ' ε' τη τιερηϐετ ιϐογηλσοιμη εϐ' εϖηρμηκοιμη τϖϖαγιμκη.

ΜΕΡΟΛΗΠΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Χωρικός τις ὑπῆγέ ποτε εἰς δικαστήν τινα γείτονά του, καὶ τῷ διηγήθη μετὰ μεγάλης λύπης συμβεβηκός τι τὸ ὁποῖον τῷ συνέβη. «Εἷς ἐκ τῶν βοῶν σου,»—τῷ λέγει, «διετρυπήθη ὑπὸ ἑνὸς ταύρου ἰδικοῦ μου, καὶ ἦλθον νὰ σοὶ ἀποτίσω τὴν ζημίαν ἣν ὑπέστην σήμερον.»

«Πολὺ καλὰ»,—ἀπεκρίθη ὁ δικαστὴς,—«εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ δίκαιος ἄνθρωπος νὰ ἀναγνωρίσῃς τὸ ἀδίκημα καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ σοὶ κακοφανῇ, ἐὰν ἀλλάξωμεν αὐτὸν μὲ ἕνα τῶν ἰδικῶν σου βοῶν. «Εὐχαρίστως,»—ἀπεκρίθη ὁ χωρικὸς,—αὕτη εἶναι μία δικαία δίκη. Ἀλλὰ τί εἶπον ἐγὼ ὁ τάλας; Ἔκαμα μεγάλο λάθος! Εἶναι εἷς ἐκ τῶν ταύρων σου, ὅστις ἐγόνευσεν ἕνα ἐκ τῶν βοῶν μου.» «Καλὲ, ὁμίλησον καλὰ,» —ἀπεκρίθη ὁ δικαστής. «Τοῦτο ἀλλάζει τὸ ζήτημα, καὶ θὰ ἰδωμεν ἂν... ἂν—«Τί ἂν... καὶ ξὰν...»—τῷ ἀπήντησεν ὁ χωρικός. «Ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ ἦτο τελειωμένη ἤδη ἄνευ δισταγμοῦ ἐὰν ἦσο ἕτοιμος νὰ ἀπονείμῃς τὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς ἄλλους ὅπως ἐπιθυμεῖς εὐχαρίστως νὰ τὴν λάβῃς σὺ ὁ ἴδιος.»

Ἐπιμύθιον· αἱ ζημίαι, ἢ ἀδικίαι τὰς ὁποίας πράττομεν ἡμεῖς καὶ ἐκεῖναι τὰς ὁποίας οἱ ἄλλοι πράττουσι πρὸς ἡμᾶς σπανίως ζυγίζονται εἰς τὴν αὐτὴν πλάστιγγα· διότι τὰς μὲν ἡμετέρας βλάβας ὑπερτιμῶμεν δεόντως καὶ ζητοῦμεν ἐν τάχει τὴν ἀποζημίωσιν αὐτῶν, τὰς δὲ τῶν ἄλλων ὑποτιμῶμεν καὶ ἀναβάλλομεν.

ΜΑΙΜΩΝ ΕΔΕ ΔΥ ΜΑΤΣΕ

Δυ ματοε, μβη τη θιεδωρη κη τσοωη δiαθη κρα κη βακαληρι τ' αφηρμε, ε σι σ' μωκδη κδρεκεοιχ βατοκη σι τ' εκδαικη δοτ θετη, θαχη χ' τε κη μαιμωκ κη τοκοχ ωηρ κ' ι μ' ιδρειτη γυκατησ (καδι) τ' ατιι θηκδιτ, ωηρ τ' ω α ωηρκδαχ σικωκδρη ιο ε' ωδηση.

Μαιμωκι ωγηκδ τωμ' ιρατωαρη τ' ωωηριιω ατυρε μιρησιατ ε' λιγηση. Σϊελ ιαοτ' αδα κη βαλακδζη(ζικ)· μεφ διαθητ' ε εωρετ μβη δυζη· θη κηκη τσοωη κδη κηκη τκαληζη, ε κατρηκη τσοωη χ' τε κατρα· εκολκι ωηρ λαρτ, ε ωαω σε κηρα τσοωη ιο μ' ερηκδη κρα κατρα.

«Χει!» —Θα μαιμωκι, «Lε τη τοχμη! Κηιο τσοσα ιοτη μ' ερηκδη κρα κατρα». Ε ωηρ τ' εσιλ' ατη κδη καραρ με κατρηκη τσοωη ικηωωτ ασαι κη καωτορε (καωοιτη) τη μαδε ε εξη γεκε ατη κδη τκαληζη. Πο χακι κατρα τσοωη ωωηρηκδωα. Εμεφ εδ' ατη ε ι ιεω κατρη καωοιτη. «Ει! Πα δαλε»,—ιθακη ματοετη. Σε ζωκη τη τρημβεοιχ τοη δοι τ' ωαλαχ τη γιθη διαθητη.—«Ιεω κα χακι ατο τσοσα το' ωμβετκη, ε δο μβετεμι τη ωρεκωρα.»

«Νδ' ωμβεφοιτη ιω τη ωρεκωρα»,—ωθοτη μαιμωκι με κη ερη τη ρηκδη.—«Ϊυγα ζ' μβετετ' εωρεκωρη. Ιιη δαβα κακ' ιωηρωλεκσωρη σι κιι σ' ωηρκδακετη δοτ κακη κορα».

Ε αοτω κδικ τη ωριτ καωτορε κερη κρα κηρα τσοωη κερη κρα κατρα, κηρη σα ματοετ' εγορα οιχκη δια-

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΓΑΤΤΑΙ.

Δύο γάτται, κλέψασαι ἕνα κομμάτι τυρὶ ἀπὸ ἕνα παρακείμενον παντοπωλεῖον, καὶ μὴ συμφωνήσασαι νὰ διαμοιράσωσιν αὐτὸ ἐξ ἴσου, ὑπῆγαν εἰς πίθηκόν τινα, ὅστις ἐφημίζετο ὡς δικαιοκρίτης δικαστὴς τοῦ τόπου ἐκείνου νὰ μοιράσῃ αὐτὸ εἰς αὐτὰς κατὰ τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ πίθηκος εὑρέθη πολὺ πρόθυμος νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὰς τὰς εὐεργεσίας τοῦ νόμου. Φέρει, λοιπὸν, μίαν πλάστιγγα· λαμβάνει τὸν τυρὸν καὶ τὸν κόπτει εἰς δύο· θέτει τὸ ἓν τεμάχιον εἰς τὴν μίαν πλάστιγγα καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὴν ἄλλην· ἑλκύει τὴν πλάστιγγα καὶ βλέπει ὅτι τὸ ἓν τεμάχιον ἦτο βαρύτερον τοῦ ἑτέρου.

«Ἔ» — ἀνέκραξεν ὁ πίθηκος. «Ἂς ἰδῶμεν. Τοῦτο τὸ τεμάχιον εἶναι βαρύτερον τοῦ ἄλλου.» Ὅπως δὲ φέρῃ αὐτὸ εἰς ἰσοζυγίαν μετὰ τοῦ ἄλλου, κόπτει ἐξ αὐτοῦ μίαν μεγάλην δαγκαματιὰν καὶ θέτει αὐτὸ πάλιν εἰς τὴν πλάστιγγα. Ἀλλ' ἤδη τὸ ἕτερον τεμάχιον ἐβάρυνε. Λαμβάνει καὶ αὐτὸ καὶ τοῦ δίδει μίαν ἄλλην δαγκαματιά. «Γιὰ στάσου», — τῷ εἶπον αἱ γάτται, διότι ἤρχισαν νὰ φοβῶνται ὅτι θὰ τοὺς ἔτρωγεν ὅλο τὸ τυρί. — «Δός μας ἤδη ὅ,τι ἔμεινε καὶ θὰ μείνωμεν εὐχαριστημέναι».

«Ἂν θὰ μείνητε εὐχαριστημέναι σεῖς» — λέγει πρὸς αὐτὰς ὁ πίθηκος μεθ' ὑφους σοβαροῦ. — «Ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ μείνῃ εὐχαριστημένη. Μία δίκη τόσον περίπλοκος καὶ σοβαρὰ δὲν διεκπεραιοῦται τόσον εὐκόλως.»

Τοιουτοτρόπως, ἐξηκολούθει νὰ κόπτῃ δαγκαματιὰς πότε ἀπὸ τὸ ἓν τεμάχιον πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἕως ὅτου

θητ' ετυρε τηρηκη τη κωμβωλοχει. Νδη τη σασταιμ, ιλυτεσιχ τημοσ μιφ μη κατρη βελα, σο τ' ω α ιισ αοτω σι γηχδει. «Μοσ ληοοχι με θραω μικε ακη φορτ,» —ιωσηργειχ μαιμωχι,— «Σε δωχετη κη τη χδαιμη γυγηκη χδηρμεσ ιωθε εδε χδηρμεσ μωα. Κηιο τσοση το' ωμβετ χταοτι, μη βιε σιεση μωα, σηρ βελακη τοη μορα σηρ τ' ω α χδακη.» Ε τωκε θηκη κηοτω εμβωοι μβηκη χδη γολη τη τια ε με κη ερη τη ρηχδη ωσηργλιδι τη σηρμβλεδωριτη.

Πηρραληζη· ζικετ' ε γυγηση φαλη κερη χγριχεκη μβη λαρτ, κωρωο σακ, α γηφαρε ζ' μβετετη κδη οκαληζα τη τυρε.

ΨΕΙ ΕΔΕ ΔΕΙΠΗΡΙΙ.

Ήη γελοο, τωκε κηισωρη κη κερη μβη κη δεγη τη λαρτη τη κηιτ λισιτ, κηχδοι κακη φοφτ σα κ' εγεγι κη δελσηρη κη οκοχτε σηρ ακδει τειχδηρα.

Μβη τη γεγυρη θιρμηχ' ε' γελοοιτ, ζοκα δελσηρη, σρωαρ γυρματ' εσαι, ε χισι τη θει σρει τιι ε τωκε κατωρη σρακη, «Γηζωαο ο ιμ ζοτ, τ' ωκγλατη ιετα,» —ιθοτη, «με κη τη φαλτωρη χηρησηρδε.» «Χει! ε σα ξιτηρα ιακη τοη χωκη τη καμ σαρη! Ε σο σι ε κε χδεριχ τ' ηχδ, μιρη ιε τηχδοοη;» «Φορτ μιρη, τη φαλεμ,» —ιωσηργειχ κοκοοι με φικιρ. «Ιαμ κακη μιρη σα

αἱ τάλαιναι γάτται ἔβλεπον τὸν τυρόν των ὁλοὲν νὰ ὠλιγόστευεν. Ἐπὶ τέλους παρεκάλουν αὐτὸν νὰ μὴ θέσῃ ἑαυτὸν εἰς περισσότερον βάρος, ἀλλὰ νὰ ταῖς ἔδιδεν αὐτὸ ὅπως εὑρίσκετο. «Μὴ βιάζεσθε τόσον φίλαι,» — ἀπεκρίθη ὁ πίθηκος. «Διότι πρέπει νὰ διανείμωμεν τὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς ἐσᾶς, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μας.» Τὸ τεμάχιον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐναπέμεινεν ἀνήκει εἰς ἐμὲ ἤδη, διὰ τὸν κόπον ὃν ἔλαβον νὰ σᾶς τὸ διαμοιράσω.» Καὶ λέγων τοῦτο τὸ ἔθεσεν αὐτὸ ὅλον εἰς τὸ στόμα του, καὶ μὲ ὑφος σοβαρὸν διέλυσε τὴν συνεδρίασιν.

Ἐπιμύθιον· αἱ πλάστιγγες τῆς δικαιοσύνης σπανίως ἀνυψοῦνται, εἰμὴ ὅταν ὀλίγον, ἢ τίποτε δὲν ἐναπομένῃ εἰς αὐτάς.

ΛΑΛΕΚΤΩΡ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀλέκτωρ τις ἀναβὰς ἐπὶ ὑψηλοῦ κλάδου δένδρου τινὸς ἐφώνει τόσον μεγαλοφώνως ὥστε ἤκουσεν αὐτὸν ἀλώπηξ τις ἥτις διέβαινεν ἐκεῖθεν.

Ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος ἡ κυρὰ Ἀλώπηξ ἔστρεψε τὰ βήματά της καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πλησιάσασα δὲ πρὸς αὐτὸν «Χαῖρε αὐθέντα μου πολυχρονημένε»,—τῷ λέγει μετ' ἐδαφιαίας ὑποκλίσεως. «Ἐ! πόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ καὶ ἀσπρισαν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν. Ἀλλὰ πῶς εἶναι ἡ εὐγένειά σου, ἀφθέντη μου, καλὰ εἶσαι, γερός;» «Πολὺ καλὰ σὲ εὐχαριστῶ κυρὰ μαμμή,»—ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ἀλέκτωρ·—«τόσον καλὰ ὅσον ἐπιθυμῶ.»

μωκδη δωα». «Ε σο ϙωσω σρα κη τσικη σοστη, τη λυτεμ, τη τη σοχ μη μιρη, ε τη τη σωθ κη σακ, σε μη μωαρ μαλι σηρ τι». «Ιο, ιο, τη φαλεμ, ζοκη μοτρημη,»—ιθα κοκοσι. «Βετο κηιο σωκη ζ' βηκετη, σεσσε καμ γεγυρη κγα ικδηλϊεμι ζοτι τατημαϐι ιμ τση θοι, σε ϐελσηρηση ισηλκεκ μιστ' ε' κοκοσιτ μη τεσηρη σε τη σωθωριτη· ε τση κηρκοκ τ' εσηρκαι ατη μη σωμη σε τ' εσηρσωθκη.«

«Πω, σω, σω, μαϙησιρα βιρθο,»—ιθοτη ϙημβεσα. «Νδηλεμη κδη τη θηφσα, σε σλακω τατημαϐι ιτ κωκη ϐιι σε τση θοι, σε ιο κη τσικη ιϙημβιερη, ε κωκη τη θα τη ϐηρτετηκη, μη τεσηρ σοτ, τση γηκδεκη μβη σακ γιθη βισατη εϐε σπεσατη». «Οκο! κικιρικω!»— θιϙι κοκοσι. »Ιστη κηιο φιαλ' εϐηρτετη;»—ιθα, «Γηζοκεμ σωμη τ' εγεγεμ με γιθη ζημηρηκη τ' ιμε.» Ε μβη τη θηκη κηστω, κγλατι κη τσικη καφηκ' ετια σικωρ σηϙ τη σιχ μη μιρη τσα καφσα τση σηρσκοικη ακδει τεικδηρα.

«Τσ' ιστη τση ϐηζδοκ αστω κακη συκασωρ', ισηρδασωρ' ιμ; Μοσ σεχ γη καφσα;»—Ιθοτη ϐελσηρα. «Α! ζ' δο ιετη γηφαρε θομσε,»—Ιθα κοκοσι. «Ζοχ ϐετημη κη κοσσε κεκηρα τση ϐικηκη σηρ κητει, σο κλασε σηρλησοκηκ κηρι κατρικη, μοι μοτρημη». «Αχ! εμιερα ω τση σησοϐα τσ' ωερση», Ι ωσηργεικ ϐελσηρα.«Ε καμ σηρ τη λησοκ με σπειτ.» «Τη λησοισ; ε σηρ σε;» —Ιθα κοκοσι, ε σο κακι μη τεσηρ τση κεμι σακ. «Ιο, ιο,»—Θηριτι ϐελσηρα. «Πο δωκετη τη λησοκ σα ϐϙασ μη μβακη κημβητη, σε ϐη βαστ, ισηρδασωρ' ιμ διετη

«Ἀλλὰ κατάβα δὰ ὀλίγον κάτω σὲ παρακαλῶ νὰ σὲ ἰδῶ καλλίτερον καὶ νὰ σὲ ἀσπασθῶ ὀλίγον διότι σὲ ὑπερεπεθύμησα.» «Ὄχι ὄχι σὲ εὐχαρίσῶ κυρὰ μαμμή, —τῇ εἶπεν ὁ ἀλέκτωρ. Μόνον τοῦτο δὲν γίνεται, διότι ἔχω ἀκούσει ἀπὸ τὸν συγχωρημένον πάππον μου νὰ λέγῃ ὅτι εἰς τὴν ἀλώπεκα ἀρέσει περισσότερον τὸ κρέας τοῦ ἀλέκτορος ἢ τὸ φίλημα, καὶ ὅτι αὐτὴ ζητεῖ νὰ καταφάγῃ αὐτὸν μᾶλλον ἢ νὰ τὸν καταφιλήσῃ.»

«Ποῦ, ποῦ, ποῦ, ἀνοησία, τέκνον μου,» —τῷ λέγει, ἡ ἀρπάκτρια· «Συγχώρησόν μοι, ἐὰν σοὶ εἶπω, ὅτι ὁ γέρων πάππος σου δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε διότι ἦτον ὀλίγον ἐξημμένος καὶ δέν σοι εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ἰδίως σήμερον καθ' ἣν ἐποχὴν διάγουσιν ἐν εἰρήνῃ τὰ τετράποδα μετὰ τῶν πετεινῶν. «Ὦ, ὦ! κικιρίκου!» —ἀνέκραξεν ὁ ἀλέκτωρ. «Εἶναι τοῦτο ἀλήθες; ἀπεκρίθη. Χαίρω πολὺ νὰ τὰ ἀκούσω ἐξ ὅλης καρδίας μου,» καὶ λέγων τοῦτο ἐξέτεινεν ὀλίγον τὸν αὐχένα του ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ ἔβλεπε καλλίτερον κἄτι τι τὸ ὁποῖον διέβαινε μακρόθεν.

«Τί εἶναι ὅπου βλέπεις τόσον προσηλωμένος; μήπως βλέπεις τίποτε; ἀγαπητέ μοι.» «Ἄ, δὲν θὰ εἶναι τίποτε νομίζω, —ἀπεκρίθη ὁ ἀλέκτωρ. Βλέπω μόνον ἓν κοπάδι σκύλων ἐρχομένων πρὸς τὰ ἐδῶ, ἀλλὰ νομίζω δὲν θὰ ἦναι τίποτε καὶ μόνον παρατρέχουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀγαπητή μου». «Ἄ! ἡ τάλαινα ἐγὼ ὅπου βράδιασα, —ἀπεκρίθη ἡ ἀλώπηξ, καὶ ἔχω νὰ τρέξω ὀγλίγωρα». «Νὰ τρέξῃς;' καὶ διὰ τί; ἀπεκρίθη ὁ ἀλέκτωρ, τώρα μάλιστα ὅπου ἔχομεν καὶ εἰρήνην». «Ὄχι, ὄχι,» —ἀνέκραξεν ἡ ἀλώπηξ. «Πρέπει νὰ τρέχω ὅσον τάχος μοὶ κρατοῦν τὰ πόδια, διότι στοιχηματίζω δέκα πρὸς ἕν,

σηρ κη, σε ατα κεντ' εσαβεση σ' κακη μαϙη ϑεϙ σα-κεν' εϐε.»

Πηρσραληϛη· βικτωρα εδικακη, σα κη τη φϙικετη κωϙη σ' μωνδη σωϙτρονετη μβη ϙκιμβ· σι θοτη εϐε εθηνμα ωκϛιλορε, «σ' ιϙτη ϛη εφϙεκωρη κη ϛ' δο μοσ φακητονετη.»

ΙΒΕϤΒΗΡ Ε ΙΞΚΛΕΠΗΡ.

Η' ιϑεϙβηρ, σι ωμβετ μβη κη ωϐη τη σαδαλτωρη κη σ' μωνδ' εϙκον δοτ, ωσηϙσοκ με κη τη ϙκλεσηρ, ε ιλυτει ατιι τ' εκιλκ σηρτει ωϐησ.

«Σι μωνδ' εβηκ ωκη κητη σωκη,»—ιθα ιϙκλεσηρι, —«κωρ σο ϛ' ιαμ ιϛοτι (καδηρ) τη κελκ ϑετηκεκη τιμε; Μση κωκτρη τι μη δωκει μιαφτ ιφορτη τη μη καληϙ μωα σηρτεικδηρα,» «Ε σι σο μωνδη βηκετη κιο σωκη,» — ιθα ιϑερβηρι. «Ια, τη μη μαϙϙ μωα νδη κραχ τ' ηνδ ε τη μη χιεϐηϙ τεικδηρα. Εια τη βαϙκο-νεμι νδη κη ϙοκηρι, νδη δαφϙ, ε αϙτω δο μωνδιιμη νεϑε τη ϛεϛδισιιμη ϛιθη δωκακη ε τη κηρκοιμη βαχ-τικη τ' ηκη· Δο τη ιετη φιτιμι ιμ τη τη κωιδεϙεμ νδη σηρ ωϐη, σε κημβητη τ' ηνδε δο ιεκη κημβητη τ' ιμε, εϐε συτη τ' ιμ δο ιεκη συτη τ' ηνδ.»

«Δωα με ϛιθη ϛημηρηκη τ' ιμε»,—ιωσηρϛεικ ιϑεϙ-βηρι,—«Ε μβηκη εκϛριιτη ατη νδη κραχ, ε σι ωμ-

ἀγαπητέ μοι, ὅτι αὐτὰ τὰ ἄπιστα σκυλιὰ δὲν θὰ ἤκουσαν ἀκόμα περὶ τῆς εἰρήνης.

Ἐπιμύθιον· ἡ πονηρὰ φύσις, ὅσον καὶ ἂν ὑποκρύπτεται, εἶναι ἀδύνατον νὰ διαλάθῃ ὁλοτελῶς· καὶ κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν, «οὐδὲν κρυπτὸν ὃ οὐ μὴ φανερωθήσεται».

ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΙ ΧΩΛΟΣ.

Τυφλός τις, σταματήσας παρά τινι ἀδιεξόδῳ ὁδῷ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ διέλθῃ αὐτήν, συναντᾶται μετά τινος χωλοῦ καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὸν ὁδήγῃ πρὸς τὸ ἀντίπεραν μέρος.

«Πῶς δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ τοῦτο,»—ἀπεκρίθη ὁ χωλός,—«ὅταν δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ὁδηγήσω τὸν ἑαυτόν μου, ἐνῷ σὺ ἀπεναντίας, μοὶ φαίνεσαι ἀρκετὰ ρωμαλέος, ὥστε νὰ μὲ διαβιβάσῃς ἀντίπεραν.» «Πῶς ἠμπορῶ νὰ κάμω τοῦτο ἐνῷ δὲν βλέπω,» ἀπεκρίθη ὁ τυφλός. «Ἰδοὺ πῶς, νὰ μὲ πάρῃς εἰς τοὺς ὤμους σου καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ὁδηγήσω νὰ μὲ περάσῃς ἀντίπεραν. Ἐλθὲ λοιπὸν νὰ συντροφεύσωμεν μαζύ, ἐὰν θέλῃς, καὶ οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ περιηγηθῶμεν ὅλον τὸν κόσμον ζητοῦντες τὴν τύχην ἡμῶν. Θὰ εἶναι συμφέρον μου νὰ σὲ ὁδηγήσω καθ' ὁδὸν διότι οἱ πόδες σου θὰ ἦναι πόδες μου, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου θὰ ἦναι ὀφθαλμοί σου.»

«Θέλω,»—ἀπεκρίθη ὁ τυφλός, —«ἐξ ὅλης μου καρδίας.» Καὶ ἀμέσως τὸν ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ

βετκη λιδουρη κδη φιαλη, ωκισκη ε γεζδιζκη γιθη δω-
κακη με φιτιμ τη μαθ τη τυρε, ε αοτω ωμβετκη τω-
μη τη ωρεκωρη κηρι κρα κατρι.

Πηρωραλήκη· τωμη κερη οιδισεκη κηρηζιτη (μβε-
τεκη λιδωρη) κωρ ωβιε κδοκη γιθηκικοιμ' εκεκε το'
ιρηκδοκ ατα βατοκη, ε κωρ κακη κωκδρη καλε, ε κωκδρη
ζακοκε, ωο ζ' μβετεκη δοτ λιδωρη δυ κηρης με κη καλ.

ΠΛΑΚ ΕΔΕ ΓΟΜΑΡ.

Ιη σλακ με τη βιζ' ετια κρισκη κη γομαρ τ' εκα-
λιικη κδη σαζαρ σηρ τ' εοισκη. Τωκε σηρωιεκωρη
ατη κδ' ωδη κη ακητοηλι, θηριτι,—«Τοη καζο κερι
το' ιοτη κιι σλακω τοη θετε μβη κημβη με διαλήκ'
ετιι κρα φρικα μοσ ιλοδετη γομαρι». Τωκε γεγυρη κητο
φιαλα κιωι διαλήκ' ετιι μβη γομαρ ε αι ωο θει σα-
σοιε μβη κημβη τωκε φηροηλωαρη.—«Ο τοωκ,—θη-
ριτι κη τιατρη,—ωρα κωκη κε τωρω ορε βιρ, τοη θετε
καλυαρη, κωρωο σλακω ιτ τατ θετε μβη κημβη;»
Τωκε γεγυρη κητο καληζιμε σλακω τατ, φωοι διαλήκη
κρα γομαρι ε ιακιωι αι θετη. «Πρα τιχκι ορε,—θα κ'
ιτρετη, — ατη σλακκη βολαρ τοη θετε καλυαρη, κωρωο
διαλ' ιτιι σοτοη κωκ' ωοκλεωωα κρα τ' ετσωριτη».
Τωκε γεγυρη κητο σλακω, κριωη τη βιζη κδη βιθε
τη γομαριτ. »Πρα θωαικα, ορε ιω ωδηταρη, κδ' ιοτ'

συμφωνήσαντες, ἤρχισαν νὰ περιηγῶνται τὸν κόσμον ὅλον πρὸς μεγάλην αὐτῶν ψυχαγωγίαν καὶ ὠφέλειαν, μένοντες καθ' ὅλα εὐχαριστημένοι.

Ἐπιμύθιον· πολλάκις ὁμογνωμονοῦν οἱ ἄνθρωποι ὅταν κοινή τις συμφορὰ κατατρέχει αὐτούς, μάλιστα δὲ ὅταν ἀντίθετοι ἀνάγκαι καὶ καταστάσεις ὠθοῦσιν αὐτοὺς εἰς τοῦτο. Δυσκόλως ὅμως δύο ἄνδρες τῆς αὐτῆς καταστάσεως καὶ τύχης ὁμογνωμονοῦν.

ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Γέρών τις μετὰ τοῦ παιδός του ἤλαυνεν ὄνον εἰς τὴν ἀγορὰν ὅπως πωλήση αὐτόν. Συναντήσας δέ τις αὐτὸν καθ' ὁδὸν, ἀνέκραξε· «τί εὐήθης ἄνθρωπος ὁ γέρων οὗτος νὰ πηγαίνῃ πεζῶς μετὰ τοῦ παιδός του ὅπως μὴ του κουρασθῇ ὁ ὄνος.» Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, ἀναβιβάζει τὸν νεανίσκον ἐπὶ τοῦ ὄνου, καὶ αὐτὸς ἠκολούθει πεζῶς συρίζων. «Ὦ νεανία,» —ἀνέκραξεν ἕτερός τις,— «δὲν αἰσχύνεσαι τλήμων, νὰ πηγαίνεις ὀχούμενος, ἐνῷ ὁ γέρων πατήρ σου πηγαίνει πεζῶς;» Ἀκούσας τὰς διαμαρτυρίας ταύτας ὁ γέρων πατὴρ καταβιβάζει τὸν υἱὸν ἐκ τοῦ ὄνου καὶ ἀναβαίνει ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἴδιος. «Ἰδέτε,» —εἶπε τρίτος τις,— «τὸν ὀκνηρὸν ἐκεῖνον γέροντα ὅστις πηγαίνει ὀχούμενος, ἐνῷ ὁ μικρὸς αὐτοῦ υἱὸς μόνον δὲν χωλαίνει βαδίζων.» Ἀκούσας ταῦτα ὁ γέρων παραλαμβάνει καὶ τὸν υἱόν του εἰς τὰ ὀπίσθεια τοῦ ὄνου. «Εἰπέτε μοι, ὦ ὁδηπόροι,» —ἀνέ-

αι γομαρι ιωαι;»—θηϙιτι κη τιατρη. – Ιχι ιϙτη σο, ωσπηργειϰ σλακω.—«Μορε σ' μωχδ' εβεσοχ κερι τϙ' ιϙ ιωαι, —ϊωσπηργειϰ,—τωκε σαρη τϙ' εκεχι χγαρκωαρη κακη ρηχδη ε σα ιλε. Μορε τι εδε ιτ βιρ ιεχι μη τη φορτη τ' εμιϙι ατη μβη κραχ τ' ωαι, σε αι τ' ωκαλκη ιωϙε μβη κραχ.» Δο βηκ τϙη τη δωαϙ σηρ τη τη σηλκεκ ϊωσπηργειϰ σλακω, ϛοτ' ιγομαριτ, ε τωκε ϙκαλκωαρη, ϙτιχη σηϙδε γομαϙη ε ιλιδχη ατιι κημβητη με τηρκωϛη, ε τωκε ϙκωαρη κη ϙωλ χδη σηρμεσ τηρκωϛηση ληφτοιχη τ' εχγριιχη ατη μβη κραχ ε τ' εκαλιιχη σηρτει ωρεση τϙη κιλκ χδη κατωχδ. Ηο τωκε σαρη κητη σωχη τη κεϙμε τη ϙωτωλιτη κατωχταρητη ϛωχη τη κηϙσισχη ε τη θηϙισχη κακη σα γομαρ' ιγορη ωτρημβητωα ε τωκε φοϙητσωαρη κημβητη με φοϙη κησωτι τη λιδυρατη τϙ' εμβαιχη λιδυρη, ε τωκε ραρη σηρδε ωρωκωλισ ε ρα χδη λυμη ε ωμβιτ.

Κηϙτω σλακω ιγορη ωσρωαρ σραση χδη ϙτησι σι μωχδη σριρει ικελμωαρ' εδε ιδωχωαρη, σεσσε τωκε χισωρη τη σηλκεχ γιθη βοτηχη χωκη μωχδι σηλκιχτε χδοκη.

Κηιο σραληϛα ϙηχοχ σε σσε χδοκη χωκη μωχδη σηλκεχη γιθη βοτηχη, μη μιρη ιϙτη γιθηκωϙ τη σηλκεκη ϙετηκεχ' ετια.

κραξεν ἕτερος, — «ἂν ἦναι ἰδικός σας ὁ ὄνος οὗτος; «Μάλιστα ἰδικός μας εἶναι ἀπεκρίθη ὁ γέρων.» — «Δὲν ἤθελε κανεὶς τὸ πιστεύσει, καλέ μου, ὅτι εἶναι ἰδικός σας, ἐπανέλαβε, βλέπων ὅτι τὸν ἐφορτώσατε τόσον βαρέως καὶ ἀνηλεῶς. Καλέ μου σὺ καὶ ὁ υἱὸς σου εἶσθε ἰσχυρότεροι νὰ φέρητε αὐτὸν ἐπ' ὤμων ἢ αὐτὸς ὑμᾶς.« Θὰ κάμω πᾶν ὅπως σᾶς εὐχαριστήσω, ἀπεκρίθη ὁ γέρων ἰδιοκτήτης, καὶ πεζεύσας ρίπτει τὸν ὄνον χαμαὶ μετὰ τοῦ παιδός του καὶ δέσαντες τοὺς πόδας διὰ σχοινίου καὶ περάσαντες ξύλον διὰ τῶν θηλειῶν ἐπροσπάθουν νὰ σηκώσουν αὐτὸν ἐπ' ὤμων καὶ νὰ μεταβιβάσουν αὐτὸν ἀντίπεραν γεφύρας ἥτις ὁδήγει εἰς τὸ χωρίον. Ἀλλ' ἰδόντες οἱ πέριξ κάτοικοι τοῦ χωρίου συνηθροίσθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅπως ἴδωσι τὸ ἀστεῖον τοῦτο πρᾶγμα καὶ οἱ μὲν ἤρχισαν νὰ κροτοῦν οἱ δὲ νὰ κραυγάζουν τόσον, ὥστε ὁ ὄνος φρυάξας καὶ διασεισθεὶς διέρρηξε τὰς πέδας αἵτινες ἐκράτουν αὐτὸν δεδεμένον· πεσὼν δὲ χαμαὶ διεκυλίσθη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγη. Τοιουτοτρόπως ὁ ταλαίπωρος γέρων ἐπέστρεψεν οἴκαδε ὅπως ἠδυνήθη, λυπημένος καὶ κατησχυμένος διότι ἐπιχειρίσας νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐχαριστήσῃ οὐδένα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ἐπειδὴ οὐδεὶς δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ παντας τοὺς ἀνθρώπους, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ προσπαθήσῃ ἕκαστος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἑαυτόν του.

ΤΗ ΔΥΙΑ ΒΛΕΤΑΤΗ.

Νδη κη τη βωκωρη μεκατε τη Μαιιτ, δυ βλεταζη χισκη τη φλυτυροικη ακδει ε κητει σηρ τη τοοικη γη μιαλτη τη καικη. Ιηρα κγ' ατο ιο εμεκτοιμε εδ' εθετηκδεκδωρη,ε κατρα εσακωιδεσμε εδ' εσηρκαμησε. Τωκε φλυτωρωαρη κορα ερδη κδη κη λυαθ σλοτ με τοηδο λοϊσ βαρηρα τ' αροματισωρα, λυλε τη σεκτισωρα εδε σεμα τ' ημβλα. Πηρ σακ κερηζη τοητηδυια δακη βετηκεκ' ετυρε κδη τη σρεκωρη τ' ημβλησιραθετ τοη σατκη οτρωαρη με σωμητιμ σηρ φοτωλ ατυρεθετ. Πασ τη σαριτ κγρηκμισιτ' εδε φριχμησιτ' ε' κδιειμησ' ετυρε, εμεκτοιμεια κωρ ωφρι κγ' ατη τοη δωαι, κισι τη μβηλιθ ροτυλ κημβηθετ' εσαι εδε τσα σακ μιαλτη σηρ τ' εσιλ κδη κολυβε τ' εσαι τ' εκει σηρ διμηρικ τοη δοι θικ. Πο κατρα, ετηρα σα κδοκη κωιδεσ εδε φαρ' εκαρωαρη, κωκη θιζδοκ σηρ ζηφαρε θετο σι τη κδεκδηκ δηοηριμετ' ε' κακιση κοκηση (κοκα τοη γηκτετη κακι) τωκε δηκη θετηκεκ' εσαι κδη τη σρεκωρα ε τ' ημβλησιρα τη κακιγηκδμεση, σακτοκη κωιδεσ τη θικτωρηση κοκηση.

Μβη τη σασταιμ γεκη κη βωβωκε γοληκαστ' ε φλετηγερη τοη ξαρει ρησοο κηση δεγηση σιετοκηοη σλοτ με μιαλτη τ' αροματισωρ' εδε τη σεκδισωρη, τη βηρη ε γατι σηρ τη κγρηκη. Εσακωιδεσμεια βλετα, κδη σακιρ τη σορσιθετ' εμικετ' εται, ωκγωλ μβη κριε βρηκδα κδη βωβωκε σηρ τη και μιαρτ ε τη κδεκδηκ γωληκ' εσαι. Πο εμεκτοιμεια βλετα κγα

ΑΙ ΔΥΟ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Ὡραίαν τινὰ πρωΐαν τοῦ Μαΐου, δύο μέλισσαι ἐκίνησαν νὰ περιίπτανται τῆδε κακεῖσε πρὸς ἀναζήτησιν μέλιτος πρὸς διατροφὴν αὐτῶν. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο φρόνιμος καὶ ἐγκρατὴς ἡ δὲ ἑτέρα ἀπερίσκεπτος καὶ λαίμαργος. Ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασαν εἰς ἐκτεταμένον λειμῶνα ἐστολισμένον ὑπὸ παντὸς εἴδους βοτάνων ἀρωματικῶν, εὐωδῶν ἀνθέων καὶ γλυκέων ὀπωρῶν. Ἐπί τινα χρόνον ἀμφότεραι ἐπεδόθησαν εἰς τὰ θέλγητρα τῆς τρυφῆς καὶ τῆς εὐχαριστήσεως ἄτινα ἦσαν διεσπαρμένα ἀφθόνως πέριξ αὐτῶν. Μετὰ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν καὶ ἀπολαυὴν τῶν αἰσθήσεων αὐτῶν, ἡ φρόνιμος, ἀφοῦ ἐκορέσθη τοῦ δέοντος, ἤρχισε νὰ περισυνάζῃ πέριξ τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ προμήθειάν τινα ὅπως φέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν κυψέλην της νὰ ἔχῃ διὰ τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα. Ἡ δὲ ἑτέρα ὅλως ἀμέριμνος καὶ ἐπιλήσμων, δὲν ἐφρόντισε περὶ οὐδενὸς ἄλλου εἰμὴ πῶς νὰ κορέσῃ τὰς παρούσας αὐτῆς ἐπιθυμίας, ἐνδιδοῦσα εἰς παντὸς εἴδους τρυφὰς καὶ εὐχαριστήσεις τῆς παρούσης ὥρας, ἄνευ οὐδεμίας φροντίδος περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐπὶ τέλους εὗρον κάλυκα τινὰ ἀναπεπταμένον καὶ στομάνοικτον ὅστις ἐκρέματο κάτωθεν κλάδου ῥοδακινέας πλήρης μέλιτος ἀρωματικοῦ, εὐώδους καὶ ἑτοίμου πρὸς βρῶσιν. Ἡ ἀπερίσκεπτος μέλισσα, εἰς τὸ πεῖσμα τῶν συμβουλῶν τῆς φίλης αὐτῆς, εἰσέδυσε διὰ μιᾶς κατακέφαλα εἰς τὸν κάλυκα τοῦτον ὅπως φάγῃ ἀρκετὰ καὶ κορέσῃ τὰς ὀρέξεις της. Ἡ δὲ φρόνιμος ἀφ' ἑτέρου ἐβύζανε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μετὰ περισκέψεως καὶ μέτρου ὑποπτευομένη βλάβην τινὰ ἐκ τοῦ κόρου, ἀφι-

τη χρηχητη, ε αοτω φλυτωροχ δεγη μωη δεγη ε λυλε μωη λυλε τωκε θιθιτωρη ωακ ατι κητω, ε ωρικει μητεωηρ χρα τη ωρεκωριτ ε τη θηεδωαριτ' εβωκωρητη βικμηση (φυσιτ).

Μβη τ' ερτωριτ' εδιτηση βλετα εμεκτοιμεια θατε τη οιχ μικεχ' εσαι ε τ' εσιεχ χδη δοι τη ωριρεσιχη βαοκη ωραωη χδη κολυβε τ' ετυρε. Τωκε αρδωρη χδ' αιο βωβωκε εηετι ατη τεκτοσωρη ωηρόε, δαλδισωρη, βαρκφριρη χρα τ' ημβλησιρατη τοη σ' μωχδ' ικαι τη τηρα, ασ τ' ιλιι ωραω' ασαι. Κηστω δαλδισωρη, τεκτοσωρη ωεχδητη, ωαρωκι κημβητη εδε γιθη κωρμ' ισαι γατι ωηρ τη βδεκωρη, ωοτοη μωχδη κιχ μοτρημηκ' εσαι ωηρ τ' ϊιω τη ωρασμικη φαλτωρη ε τ' ιθοι σε,—χτοχη σε γοοτιρατ' ε ημβλησιρατ' ειετηση ζηοκηχη τη ωρεκωριτ' εγαληση, ωο κη τη ωακδεχδωρη τη χρηχη ιοτη κη ζδεκη' εδαιμε (εσαοσσωρη).

ΩΙΚ ΕΙΕ ΔΧΟΒΑΝΙΗΡ.

Ιη ωλκ τωκε χγωλτωρη κη κερη κριετ' ετιι χδη κη κατοολε, ωαω τσα δχοβαχηρ τοη καικη κη κεκγ τη ωιεκωρη. «Ωα! ιμιερ' ωχη,» θιφιτι. «Ορε τοη θιρμα δοι κεοικη ζηχη κητα δχοβαχηρ, χδη μη ζιικη μωα τη βηκη τη τιλη ωωχη».

Πηρραληση· τωμη κερη καληζοιμη με ωικηλιμ ατο ωωχηρα τοη βηκηχη τη τιερη, κωρ ωο χεζε ιβημμη θετη ε σα χδοκη σκρωωωλη α τη φακωρη θετηση.

πτατο ἀπ' ἄνθος εἰς ἄνθος πίνουσα μόνον ὀλίγον καὶ τὸ ἀναγκαιοῦν, εὐχαριστημένη μᾶλλον ἐκ τῆς θέας τῆς τερπνῆς φύσεως.

Περὶ τὸ δειλινὸν ἡ φρόνιμος μέλισσα ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὴν φίλην αὐτῆς καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν ἂν ἐπεθύμη νὰ ἐπιστρέψωσιν ὁμοῦ εἰς τὴν κυψέλην. Εὗρε δ' αὐτὴν τετανυσμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κατάκορον, πεπληρωμένην τὴν κοιλίαν αὐτῆς ἐκ τῶν ἡδονῶν τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ κατατάγῃ ὅλας, ἀλλ' οὔτε νὰ ἐγκαταλείψῃ, καὶ ἡμιθανῆ. Τοιουτοτρόπως ἀπηυδισμένη, ἔχουσα τὰς πτέρυγας ἐξαπλωμένας, τοὺς πόδας ἀσταθεῖς καὶ ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα ἑτοιμοθάνατον, μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν φίλην αὐτῆς, ὅπως τὴν ἀποχαιρετήσῃ τὸ ὕστατον, θρηνωδοῦσα πως μεμφομένη τὴν πρόωρον αὐτῆς τύχην καὶ λέγουσα,—ὅτι ἂν καὶ αἱ ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν διεγείρουσι μὲν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς, ἀκόρεστος ὅμως λαιμαργία εἶναι θάνατος διηνεκής.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΕΝΑΣ

Λύκος ἐγκύψας εἰς καλύβην τινὰ καὶ ἰδὼν ποιμένας τρώγοντες ὀπτὸν ἀμνόν, ἀνέκραξεν· «Οἴμοι, τάλας, ὁποῖον θόρυβον θὰ ἔκαμνον οἱ ποιμένες οὗτοι, ἐὰν συνελάμβανον ἐμὲ ποιοῦντα τοῦτο.»

Ἐπιμύθιον· πολλάκις ἐπικρίνομεν πικρῶς ὅτι πράττουσιν οἱ ἄλλοι, ἐνῷ ἡμεῖς ὁσάκις πράττομέν τι τὸ πράττομεν ἄνευ τύψεως συνειδότως.

ΑΒΡΑΧΑΜΙ ΕΔΕ ΝΗ ΠΛΑΚ.

Αβρακαμι ποτυη ζιι ε περηνδον δϊελι διλ ε ϙιι νδη πραγ τη δερησ' ετενδηση τια· σε κει ζακον τη φτον νδοκη τη κωαι ε τη υτερη ιαυτη τυη υκον ακτει πρει ατιι ϐεντιτ.

Νη διτη να ε πο ϐιεν πρει τιι κη κερι κωμβισωρη μβη κη υκοπ, ιλοδωρη νγα τ' ετσωριτη εϐε ιυτρημβωαρη νγα τη ρηνδωαριτ' εϐιτηραϐετ, σε ιυ 199 ϐιετ πλακ.

Τωκε παρη ατη Αβρακαμι εφτοι τη κονεπσην νδη τεντη τη τια πηρ ατη νατη· ε πασ τη λαιτωριτ κημβηϐετ,—κη αδετ τυη πηργλαν σοτ με τη νδηρωαρη τη πηρυηνδετωριτ' ε τη ϐηνη τη δωαρϐετ εϐε τη φτωαϙιτ με καφε εϐε με σιπσι δωκαν,—ιβηρι γατη δαρκη τωκε θερτωρη κη πωλη ε εϐωρη ατι τη ϙιι πρανη τιι νδη σοφρα πηρ τη και εϐε κη τυικη βωκη.

Αβρακαμι ποτυη πα ατη τυη ζωρι τη και βωκη εδε πα θηνη ωρατηνη α παφαλτωρη Περηνδιση,—σι τη θεμι παβηρη κρικνη,—Αβρακαμι επιειτι ατη πσε νωκ' ιφαλει Ζοτιτ Περηνδισ' εκϊελιτ εϐ' εϐευτ παρη σε τη και βωκη;

Πλακω ιωπηρηεικ ε ιθα ατιι σε αι σ' ιφαλει Περηνδιση πο ϐετημη Ζιαρμιτ,—κη περηνδι τυ' εκει κωρδο πρανη νδη υτηπι τη τια, εϐε νδη ϐατρη τη τια, ε τυη νωκη βεσον μϐη τιατρη Περηνδι, ε ιφαλει ατιι πηρβρηνδα ϐετηκευη τια ε παδηηυαρη κερι.

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ ΓΕΡΩΝ

Ὁ Ἀβραὰμ, ἅμα ἤρχιζε νὰ δύῃ ὁ ἥλιος, ἐξήρχετο τῆς σκηνῆς αὐτοῦ καὶ ἐκάθητο παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τῆς σκηνῆς· διότι εἶχε συνήθειαν νὰ προσκαλῇ κανένα ξένον καὶ παρεπίδημον διερχόμενον τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἡμέραν τινὰ ἰδοὺ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἄνθρωπός τις στηριζόμενος ἐπὶ βακτηριάς κεκμηκὼς ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ κεκυρτομένος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν διότι ἦτο 199 ἐτῶν γέρων.

Ἀναβλέψας πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀβραὰμ προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καταλύσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπὸ τὴν σκηνήν του. Μετὰ δὲ τὸ νίψιμον τῶν ποδῶν,—εἶδος συνηθείας ἀνταποκρινομένης σήμερον μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν φιλοφρονητικῶν δεξιώσεων καὶ προσφορὰς καφφὲ καὶ καπνοσυριγγος,—σφάξας ὄρνιθα καὶ ἑτοιμάσας δεῖπνον προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθίσῃ παρὰ τῇ τραπέζῃ ὅπως φάγῃ καὶ ὀλίγον ἄρτον.

Ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἀβραὰμ ἀρχομένου τῆς σιτήσεως ἄνευ προσευχῆς πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ Θεοῦ,—καὶ ὡς νὰ εἴπωμεν χωρὶς νὰ καμῃ τὸν σταυρόν του,—ἠρώτησεν αὐτὸν διατί δὲν προσφέρει τὰς εὐχαριστείας του πρὸν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς πρὶν φάγει ;

Ὁ γέρων ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτι δὲν λατρεύει οὐδένα θεὸν εἰμὴ μόνον τὸ Πῦρ,—θεὸν τὸν ὁποῖον ἔχει πάντοτε ἐν τῷ οἴκῳ καὶ παρὰ τῇ ἑστίᾳ αὐτοῦ καὶ ὅτι αὐτὸ μόνον λατρεύει ἐν τῷ μυχῷ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ κἀνείς

Τωκε θηχη κητο σλακω, Αβρακαμι ωχημηρωα φορτ τωμη ακη σα εκδχωαρ ατη ιαοτη χρα τεκτα ετια με χημηρμ ε εσηρχω ατη φωκδιτ, ε ικω σα χρηκη δε βωκη. Κωρ σλακω ικω σα θηχη φαρε γη ε θατε κδ' ωδη τη τια, Περηκδια θιφιτι Αβρακαμκη ε εσιειτι ατη το' ωβη αι κεριω σλακω ιχωαι, Αβρακαμι ιωσηρχειη ε ιθα,—Εηυαιτα ο Ζοτ τ' ικηκ χρα τεκτα ιμε σε σσε κωκη τη φαλει τυχη Ζοτκ' ικΐελιτ ε ιδευτ.

Περηκδια ιωσηρχειη Αβρακαμιτ ε ιθα· Ωκ' εκδωροβα ατη τη φοκ κητα τη κη κ'κδ ε κηκδηδιετεκηκδη χιετ, μβασε τοη αι κωκη μη κδεροκ μωα, ε τι κωκη μωκδ' εκδηροκε ατη σα σηρ κη κατη θετημη; Κωρ σο εδε κωκη τη δα εδε κδσκη χαχμετ;

Μβη τη φολτωρη ατιι κητοτω Περηκδια, θοτη σραλα, Αβρακαμι ωκρε ε θατε σατ σλακωτ ε εγετι ατη ε εσρωαρ ατη σραση με λυτειε τη μηδα εδε εροοτιτη ατη φορτ μιρη, τωκε δηκη κεθε κη σορσι τη βημη εδε κεθε τη τιλα σωκηρα, εδε λιμοσκα ιοκη δο σαγωκετη χρα Περηκδια, ει Αβρακαμιτ.

Εἰπόντος τοῦ γέροντος ταῦτα, ὁ Ἀβραὰμ ὠργίσθη πολὺ σφόδρα καὶ ἐξήγαγεν αὐτὸν τῆς σκηνῆς του μετὰ θυμοῦ καὶ ἐξεδίωξεν αὐτὸν ὁλοτελῶς· ὁ δὲ γέρων ἔφυγε χωρὶς κἂν νὰ φάγῃ ἄρτον. Ὅτε ὁ γέρων ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ εἴπῃ λόγον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν του, ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τὸν Ἀβραὰμ καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἔγεινεν ὁ γέρων ἐκεῖνος ξένος. Ὁ Ἀβραὰμ ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς Αὐτόν. Ἐξεδίωξα αὐτὸν, ὦ Κύριε τῆς σκηνῆς μου διότι δὲν ἐλάτρευε Σὲ τὸν κύριον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Τότε ὁ Θεὸς ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἀβραὰμ καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν.—Ἐγὼ ὑπέφερα αὐτὸν νὰ ζήσῃ τὰ ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἐννέα ταῦτα ἔτη ἂν καὶ δὲν μὲ ἐλάτρευε, σὺ δὲ, δὲν ἠδυνήθης νὰ ἀνεχθῇς αὐτὸν οὔτε κἂν μίαν νύκτα, ἂν καὶ δέν σε προσέβαλε προσωπικῶς;

Ὅταν ἐλάλησε ταῦτα πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς, λέγει ὁ μῦθος, ὁ Ἀβραὰμ ἀμέσως μετημελήθη καὶ σηκωθεὶς ἔτρεξε κατόπιν αὐτοῦ καὶ συναντήσας αὐτὸν ἐδέετο αὐτοῦ ὅπως ἐπιστρέψῃ ὀπίσω ἐν τῇ σκηνῇ του καὶ ἐπεριποιήθη αὐτὸν μεγάλως. Ὁ μῦθος οὗτος δίδει εἰς ἡμᾶς μίαν καλὴν συμβουλὴν, δηλαδὴ, νὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν τὸ αὐτὸ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη ἡμῶν θέλει ἀνταποδοθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἀβραάμ.

ΤΗ ΝΔΗϘΩΑΡΙΤ' ΕΚΑΦΞΗΒΕΤ

Ξκοϐα κη κερη θοτη Κυδξιω, κδη κη πραλη Αραβιοτε, κγα κη κυτετ τη μη μη τη ϐιετηρη, εϐε τη μη μη τη κηρηξτωαρη, ε πιειτα κη κγα κυτετορητη σα ϐιετ κει τοηκωρ ωιαραδισ αι κωτετι. «Μη τη ϐηρτετη, —μ' ωπηργεικ,— ιοτη κακ' ιϐιετηρ κυτετ τοη κωκη κοχμη μη τη σακτη σε σα ϐιετ κα τοηκωρ ωδηρτωα, εϐε βαβαλαρητη τ' ακη ιακη τη παδιιτωρ μβη κητη πωκη σι εδε κε ϐετ.»

Πας κατρηκικτ ϐιετ, οκοϐα πραπη κγ' αι ϐεκτι, εϐε κωκη μωκδη τη οοκη τη μη μη τη ϐογηλη γυρμη εατιιτ κυτετιτ. Πιειτα κη φοαταρ, τοη μβηλιθ λακηρα μβη γωρμωραδα τ' ατιι σε σα κοκη κει τοηκωρ ωπϙιο. «Μη τη ϐηρτετη, — ωπηργεικ, — κηιο ιοτη κ' επϊετωρ' εκωαι. Κιι ϐεκτι κωϙη κωκ' ιο κδριοε κγα σε τοη δωκετη κακι.» «Νωκη ιο κητω, — ιθαοη, — κδηπηρμοτομη, κη κυτετ ιϐιετηρ' ε ϊημηρ;» «Κωϙη, —μ' ωπηργεικ,—σ' κεμι γεγυρη τη τιλη πωκη.»

Μβη τη κθιερ ατιε πραπη πασ κατρηκικτ ϐιετ, γετα δετ σιπρα μβ' ατη ϐεκτ εϐε μβη κ' ακη τη δετιτ κη τσωρμη πιοκηταρη. Ιπϊειτα εϐε ατα σα κοκη ιο τοηκωρ ωπωοτρωα αι δεω κγα ωιηρατη; «Ε πο ιοτη κηιο κ' επϊετωρη,—θακη ατα, — πηρ κη κερι σι τι;» «Κιι ϐεκτι κωρκωϙη ιο ιτιλη σι ιοτη εϐε σοτ.»

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

Ἐπέρασα ποτὲ, λέγει ὁ Κιδζῆς εἰς Ἀραβικόν τινα μῦθον, ἀπὸ πόλιν τινὰ ἀρχαιοτάτην καὶ πολυανθρωποτάτην καὶ ἠρώτησά τινα τῶν κατοίκων αὐτῆς, πρὸ πόσου χρόνου ἐκτίσθη ἡ πόλις αὕτη; «Τῇ ἀληθείᾳ, —μοὶ ἀπεκρίθη, — ἡ πόλις αὕτη εἶναι τόσον ἀρχαία ὥστε δὲν γνωρίζομεν ἐπ' ἀκριβῶς πρὸ πόσου χρόνου ἐκτίσθη καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν εἶναι ἀβέβαιοι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὡς καὶ ἡμεῖς.»

Μετὰ τετρακόσια ἔτη διῆλθον πάλιν ἐκεῖθεν καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἠρώτησα πάλιν χωρικόν τινα ὅστις ἐμάζευε λάχανα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς, πόσος χρόνος ἦτο ἀφότου κατεστράφη ἡ πόλις ἐκείνη; «Τῇ ἀληθείᾳ,—ἀπεκρίθη,—ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶναι πολὺ παράξενος· ὁ τόπος οὗτος ποτὲ δὲν ἦτο διαφορετικὸς ἀφ' ὅτι εἶναι σήμερον.» «Δὲν ἦτο ἐδῶ, — τῷ εἶπον, — πάλαι ποτὲ πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ περίφημος;» «Πώποτε δὲν ἠκούσαμεν τοιοῦτόν τι,— μοὶ ἀπεκρίθη, —ἀλλ' οὔτε οἱ γονεῖς ἡμῶν μᾶς ἐδιηγήθησάν τι.»

Μετὰ τετρακόσια ἔτη ἐπιστρέψας πάλιν ἐκεῖ εἶδον τὸν τόπον ἐκεῖνον καλυπτόμενον ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ εἰς γωνίαν τινὰ τῆς θαλάσσης πλήρωμά τι ἁλιέων τοὺς ὁποίους ἠρώτησα καὶ ἐκείνους, πρὸ πόσου χρόνου ἐκαλύφθη ἡ χώρα ἐκείνη ὑπὸ τῶν ὑδάτων; «Εἶναι ἐρώτησις αὕτη δι' ἄνθρωπον ὡς ὑμεῖς —ἀπεκρίθησαν οὗτοι;» «Ὁ τόπος οὗτος πάντοτε ἦτο ὁ αὐτὸς ὅπως φαίνεται καὶ σήμερον.»

Πασ κατρηκικτ ϐιετ ωϖρωαρϖη ϖραϖη ατιε, ε ιαϖο δετι κει χωμβωρη. Πϊειτα κη κερι τϖη ϒηχδει ατιε ιϐετημη, σα κηρο ιϖ τση κωρ ωβη κηιο, ε μη ϐα δε αι τη τιλη τη ϖηρϒεϒωρη τϖη μη ϐαχη εϐε τη ρηϖαρητη.

Μβη τη κθϊερ' ατιε ϖραϖη τη ϖασταιμεχη χερη, ϖασ τη ϖκωαριτ τη κατρηκικτ ϐιτηρϐετ, ϒετα ατιε κη κυτετ τη μαθ ε τη ϖηκϒιμη, μη τη κηρηϛτωαρη ε μη τη ϖατωρη χδη τη βωκωρα ϖτηϖιρα σε χϒα ιϖαρι. Πο κωϙ δεϖα τη κοχκη τη ϐιετηρωαριτ ετιι, μη θαχη κυτετορητη τϖη τη χϒριιτωριτ' ετιι βαρει χδη ϖηρ ϐιτηρα τη ϖκωαρη. Νωκη διμη σε σε βιτηρα ιϖτ' ιϐιετηρ, εϐε ϖριχτη τ' αχη ιαχη τη ϖαϐιιτωρ μβη κητη ϖωχη, σι εϐε χεϐετ.

Πηρϖραληϛη. Τη χδηϙωαρατ' εκαφϖαϐετ κηρηϛιϖτεϐετ ιαχη τη ϖωμα ε τη χδριϖμε. Νωκη διμη, μη τη σακτη, χϒα ϐιιμη ε τϖη δο βηχεμι, μβασε ιαχη τσα τϖη μβαχεχη τϖη καχη τη δαλτωρη χϒα τη μη μη τη ϐιετηρατη ε τη μη μη τη ϖηκϒιμετη φημιλα, κωρϖο μη τη ϐηρτετη ιαχη τη διεϖιμ εϐε τη ϖκωαιϖιμ· ε ϖο τη τιερη τϖη ιαχη τη ϐεϒηλ ε τη ϖαϖηχωαρη, σι τη θεμι, βιιτωρη χϒα ϖλωχεια, ϙιτεχ' εϐε μαϐηϖτοχεχη, ε ϖρα μβωρτεχη εϐ' ατα σε δισετϖη ιαχη, κωρϖο τη ϒιθατη ϖωχηρατη ιαχη τη κοτα, ε χωκη ϒηχδετη ϒη ερε ρηϖοϖ δϊελιτ.

Αϖτω 'ϖτη· σ' ιϖτη φαρϒη σιϒωρ ε ιμβαχωρ μβη κητη ϐεε· ϖωχηρατ' εκησαι βοτηση ιαχη τη σοτμε ε τη ϖκωαραρϐωρα· σοτ ϖριϖμη χεστρη δηρτοιμη, σοτ λε-

Μετὰ παρέλευσιν τετρακοσίων ἐτῶν πάλιν ἐπέστρεψα εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ ἰδοὺ ἡ θάλασσα εἶχεν ἐξαλειφθῆ ὁλοτελῶς. Ἠρώτησα ἄνθρωπόν τινα ὅστις εὑρίσκετο ἐκεῖ που κατὰ μόνας, πρὸ πόσου χρόνου συνέβη τὸ τοιοῦτον; καὶ μοὶ ἔδωσε καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωσαν καὶ οἱ προηγούμενοι.

Κατὰ τὴν τελευταίαν μου πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐπιστροφὴν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν τετρακοσίων ἐτῶν, εὗρον ἐκεῖ πόλιν μεγάλην καὶ λαμπρὰν, πολυπληθεστέραν καὶ μεγαλοπρεπεστέραν κατὰ τὴν ὡραιότητα τῶν κτιρίων αὐτῆς, τῆς προγενεστέρας. Ἀλλ' ὅτε ἠθέλησα νὰ μάθω περὶ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῆς μοὶ εἶπον οἱ κάτοικοι αὐτῆς ὅτι ἡ κτίσις αὐτῆς ἐχάνετο εἰς παρωχηκότας αἰῶνας. Δὲν γνωρίζομεν πόσων ἐτῶν εἶναι ἡ ἀρχαιότης αὐτῆς, καὶ οἱ γονεῖς ἡμῶν εἶναι ἀβέβαιοι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὡς καὶ ἡμεῖς.

Ἐπιμύθιον. Αἱ περιπέτειαι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Δὲν γνωρίζομεν ἐπακριβῶς πόθεν ἐρχόμεθα καὶ ποῦ καταντῶμεν, καὶ μολονότι τινὲς διϊσχυρίζονται ὅτι κατάγονται ἐξ ἀρχαιοτάτων καὶ εὐκλεεστάτων οἰκογενειῶν, ἐνῷ πράγματι εἶναι χθεσινοὶ καὶ διαβατικοί· ἄλλοι δὲ πάλιν μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι, καὶ οἱονεὶ ἐκ τοῦ μηδενὸς γεγεννημένοι, καυχῶνται καὶ αὐτοὶ ὅτι εἶναι κάτι, ἐνῷ τὰ πάντα εἶναι μάταια καὶ οὐδὲν βέβαιον καὶ σταθερὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Οὕτως εἶναι· οὐδὲν βέβαιον καὶ στάσιμον ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης· τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου εἶναι ἐφήμερα καὶ μεταβατικά· σήμερον καταρρίπτομεν αὔριον ἀνορθοῦμεν, σήμερον γεννώμεθα αὔριον ἀποθνήσκο-

χεμι κεστρη θδεσμη. Ιοτη κημιχα ε' Κριετοριτ τη σφιοκη κεριω ατο σωκηρατη τοη βηκ αι θετη σε μοσ χγφικη κριετη.

Τη λυμωρ ιακ' ατα τοη κοκηκηκη σι τη σηρθηλεκηκη κητο κοκηρατη τοη τηρηκη σο τκοκηκη ε κωκη σριρεκη σαραση.

ΤΗ ΔΥΙΑ ΕΝΑΤΗ.

Ιη σλακη τοη φοκτε αφρη κηιτ λυμιτ τωκε λαιτωρη θεβρηκ' εσαι τή φαμτητη τη κλυμηοιτ, εδε σταμκηκ' εσαι τη βαλτητη τ' ωιιτ ιθω κδη διελ τη τερεοικ.

Τη φιεδωριτ ε' λυμιτ ωκγρε μοκοκη ακη λαρτ σακ' ιμωαρ τοη τη δυια εκατη ε ικαλι κδη μεσ τη λυμιτ.

Τωκε βηρη κοτ ατο βατοκη, σταμκα εβαλτητα γηκδει κδη κη φηχικ τη μαβ κγα φρικα μοσ τσοσητοκει κγα θεβρα ε κιδει κδη φωκδ.

«Μοσ ωτριμβ, — ιθοτι θεβρα, — μβακω σρακη μωα ε ωκη δο τη τη κεμ κωιδεσ.»

«Ο μοι μικε, — ιθοτη σταμκα, — φορτ μιρ' εκοχ το' εκε κδηρ μεκτ τη κδικηο τοκεκη τ' ηκδε τη θιετηρηκ. Πο ι μ' ιμαδι κατηρ τοη δο μη βηο ιοτη τη μβετεο λαργω κγα μωα σα τη μωκδηο, σεωσε τη φιεδωριτ ε' ωιηραθετ κδοκη σε οτικηκη τυκη κωκδρη μειε, α μωα κωκδρη τειε, ιαμ εθερητη τοη δο δημητοκεμ ωκη εθετημη.»

Πηρωραληση· εγλιθ μικτη τ' ηκδ μη τεωηρ κγ' ατα τοη τη γλασηκη ε ιακη δρεκ με τι, σε κγ' ατα τοη ιακη μη σιωρη κγα τι.

μεν. Εἶναι ἡ κατάρα τοῦ Πλάστου νὰ καταστρέφῃ ὁ ἄνθρωπος πᾶν ὅ,τι αὐτὸς κατορθόνει, ἵνα μὴ ὑπεραίρηται.

Εὐτυχεῖς οἱ γνωρίζοντες νὰ ἐκτιμῶσι τὰς περιστάσεις ταύτας αἵτινες παρέρχονται ἀνεπιστρεπτεί.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΓΓΕΙΑ.

Γραῖά τις ἥτις κατῴκει παρά τινι ποταμῷ πλύνασα τὸν χάλκινον αὐτῆς λέβητα τοῦ γάλακτος καὶ τὴν πηλίνην αὐτῆς ὑδρίαν ἔθεσεν αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον ὅπως στεγνώσωσιν.

Ἡ πλημμύρα τοῦ ποταμοῦ ὑψώθη διὰ μιᾶς τόσον ὥστε παρέσυρε καὶ τὰ δύο ἀγγεῖα εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ.

Ἐνῷ δ' ἔπλεον αὐτὰ ὁμοῦ, ἡ πηλίνη ὑδρία εὑρίσκετο εἰς μεγάλον κίνδυνον ἐκ τοῦ φόβου μήπως κατασυντριφθῇ ὑπὸ τοῦ χαλκίνου λέβητος καὶ καταποντισθῇ.

«Μὴ φοβοῦ, — τῇ λέγει ὁ λέβης, — κράτει πλησίον μου, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ προσέξω.»

«Ὦ φίλε, — τῷ λέγει ἡ ὑδρία, — καλῶς γνωρίζω ὅτι ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ βοηθήσῃς τὴν παλαιάν σου φιλενάδα. Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα χάρις τὴν ὁποίαν θὰ μοὶ κάμῃς εἶναι νὰ ἀπομακρύνεσαι ἀπ' ἐμοῦ ὅσον δύνασαι διότι ὁ ῥοῦς τῶν ὑδάτων ἤτε σὲ ὠθεῖ πρὸς ἐμὲ, ἢ ἐμὲ πρὸς σὲ, εἶμαι βεβαία ὅτι ἐγὼ μόνη θὰ ζημιωθῶ.»

Ἐπιμύθιον· Ἔκλεξον τοὺς φίλους σου ἐκ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων σου μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν ἀνωτέρων σου.

ΜΥΤΣΚ' ΕΔΕ ΚΑLΗ

Δυ καφοα, κη μωτοκ' εδε κη καλη χγαρκωαρη με τοα καραρε ωλοτ οωρ θειχη χδη κ' ωδη τη σηρωιελτη. Δϊελι διη χγα θαοα, εοο μωτοκ' εγορη μβη τη κηχηκει χδη σωκη χγα μηκηεσ' εμαδε ωλοθ οωμη.

Δοιη κη τη μη μαφε, ιθα αιο καλιτ, τοα καραρε οωρ, σεωοε μη θιεχ σικωρ σω τη βιε σηρδεε κδ' ωδη χγα τη λοδυριτη τ' ιμ. Τι δο μοσ ιεο, κλασε, κακη λοδυρη σι μωα σεωοε εδε χδαοτι ε σακ δολε χγα κατοι, κητω ε σο κ' ορη.

Νωκη μωχδη τη τη βηκ κητη τη μιρη, ϊωσηργειχ καλι, ζοτι ιχη κεχ φορτ μιρη σα βαφη μωχδη καλκη γιθη κωο χγα χεδε.

Μωτοκα χωκη φολι μη κατρη φιαλη, σο σαρη σε τη χισηκη μβη μαλη τη τιατρηση δχωμβηση, ρα σηρδεε ε χγορδι. Κωρωο αφηιτι χγασητορι, ζ' γλιδι καραρετη χγα μωτοκα εχγορδωρα ε ιχγαρκοι ατα σιωρη μβη κωριχ τη καλιτ.

Τεκ σο θει κηιο καφο' εκεκε χδηκη τη δυια βαφατη, χωκη μωχδη σο τη μεκτοχει κηοτω. Τη κεοη χδϊχωρη μικεκη τ' ιμε τη θιετηρηκ, σι εδε σο ιο εωδησ, δο μοσ χδϊεκη κταοτι κωριεκη τ' ιμ σι κωρ σο τη δημοκετη χγα βαφα ερηκδη.

Πηρωραληεη. Ατα τοη χωκη χδικκηκη τη τιερητη κωρ γηκδεκη χδη οτφηκγιμε, χωκη δο γεκηκη χδοκη τη χδικμη (ιλε), κωρ τη βιερηκ' εδ' ατα χδη χδοκη οτφηκγιμ.

ΗΜΙΟΝΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

Δύο κτήνη, ἡμίονος καὶ ἵππος, φορτωμένα μὲ σάκκους ἄμμου ὑπήγαινον εἰς ὁδόν τινα ἀνηφορικήν. Ὁ ἥλιος ἔκαιεν ἐκ τοῦ καύσωνος, ἡ δὲ δυστυχὴς ἡμίονος ἐπειδὴ ἦτο εἰς τὴν ἐργασίαν ἐξ ὄρθρου βαθέος ἐκουράσθη πολύ.

Ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἔπαιρνες ὀλίγους σάκκους ἄμμου διότι μοὶ ἔρχεται ὡσὰν νὰ πέσω κάτω καθ' ὁδὸν ἐκ τῆς μεγάλης μου κοπώσεως. Σὺ δὲν θὰ ἦσαι, ἴσως, τόσον κουρασμένος ὡς ἐγὼ διότι μόλις ἤδη πρὸ μιᾶς ὥρας ἐξῆλθες ἐκ τοῦ στάβλου.

Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ κάμω τὴν καλοσύνην ταύτην, ἀπεκρίθη ὁ ἵππος. Ὁ κύριος ἡμῶν γνωρίζει λίαν καλῶς ποσὸν φορτίον δύναται νὰ φέρῃ ἕκαστος ἡμῶν.

Ἡ ἡμίονος δὲν ἔκαμε πλέον ἄλλην ὁμιλίαν, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ παρακειμένου λόφου ἔπεσε χαμαὶ καὶ ἐψόφησε. Ὅτε ἔφθασεν ὁ ἀγωγιάτης ἔλυσε τοὺς σάκκους ἐκ τῆς ψοφισθείσης ἡμιόνου καὶ ἐπέθεσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου.

Ἐνῷ ἐπορεύετο ὁ κακὸς οὗτος ἵππος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δύο φορτίων, δὲν ἠδυνήθη εἰμὴ νὰ συλλογίζεται οὕτω πως. Ἐὰν ἐβοήθουν τὴν παλαιάν μου σύντροφον, ὅπως ἦτο καὶ δίκαιον, δὲν θὰ ἠσθανόμην ἤδη τὰ νῶτα μου ὡσὰν νὰ ἐσυντρίβοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου.

Ἐπιμύθιον. Οἱ μὴ βοηθοῦντες τοὺς ἄλλους ἐν ταῖς δυσκολίαις αὐτῶν, δὲν εὑρίσκουσι καὶ αὐτοὶ οὐδεμίαν βοήθειαν ἐν ταῖς στενοχωρίαις αὐτῶν.

ΩLK ΕΔΕ ЖΕИΤ.

И' ωλκ εδε κη κεκη ωηηκδχη κη χερη τη σιιχη ωιη βαοκη χγα κη ετιλη θι. Ωλκω δα μβετι ε σιι ωιη χγα σηρσιωρη ε σρει χγα φιθ ωιητη δε κεχηι χγα ρησοο εδε σρει χγα χιμητοχει ωιτη.

Ωλκω χωκη διι με καλταβακι σι τη γεχ χδοκη φαρη οκακ τη δρειτωαρ σηρ τη ζιι κηρτιμ με ατη, ε αοτω χισι τ' ιφλιτ ατιι εγηρσιοτ ε τ' ιθοι — «Ορε τι, σισο γωδζοχ τη μη τρωμβωλοιο μωα ωιητη τοη σι κητω;» Жεκη' ιθαρφηρη με δριθμη τη μαδε ιωσηρηειк ε ιθα τοη,—«Ωχη μο το' εσι ατη με ακα τη βωζηθετ σ' ιμε, ε σισο μωκδη βηχετ' εδε κηιο σωχη, Ζοτο, κωρσο εδε ωιηση φεθ χγα ακα ιοτε σρει μειε.«—Ωλκω, τωκε σακοχωρη σι τη κωχδρηλοχει (δρειτηλοχει), χδηφοι κωξηχτιχ ε ιθα,—«Ορε κωλτοχει, ιαχη γαοτη μωαι χαοτη τοηκωρ μη σηρκεοκε ε μη σηροακε κη χερη ;» —«Σισο μωκδη βηχετη κηιο σωχη, Ζοτο, ιωσηρηειк γεχε κεχηι, κωρσο εδε ωχη σο ζ' ιεοη λερη φαρε ατη κοχη.» «Ζ' βηχ φαρηη κηιο—ωσηρηεκ ωλκω,—ιο ιτ τατη, α κη χγα γεριτη τ' ηχδ χδη μοσ ιεοε τι·» Ε τωκε ζηχη ατη μβη δχαοτ εοκωαρ ατη μβη κατρη τσοση ε εχηχγρι.

Πηρσραληζα οηχοχ σε ατα τοη δωαχη τη βηκηχη τη κεκεχη ζ' μβετεχη τη μβραζητη χδη οκακε, σο κωρδο γεκηχη κη σεβεσ α τιατρη σηρ τη σωοτροκηκη τη σαδρειτηριк' ετυρε.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

Λύκος ποτὲ καὶ ἀρνίον συνέβη νὰ προσέλθωσιν ἵνα πίωσιν ὕδωρ ὁμοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥείθρου. Καὶ ὁ μὲν λύκος ἐστάθη καὶ ἔπινεν ἄνωθεν καὶ ἐξ οὗ ἔρρεεν τὸ ὕδωρ, τὸ δὲ ἀρνίον κάτωθεν καὶ ἐξ οὗ ἀπέρρεεν.

Ὁ λύκος, μὴ γνωρίζων διπλωματικῶς πως νὰ εὕρῃ δεδικαιολογημένην αἰτίαν ἔριδος, ἤρχισεν ἀμέσως καὶ ἀποτόμως νὰ τῷ λέγῃ — «Ὦ οὗτος, πῶς τολμᾷς σὺ νὰ μοῦ θολώνῃς τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον ἐγὼ πίνω ἐδῶ;» — Τὸ πτωχὸν ἀρνίον μετὰ φόβου μεγάλου ἀποκριθὲν τῷ εἶπεν ὅτι, — «μόλις μὲ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων μου πίνω αὐτό, ἀλλὰ καὶ πῶς δύναται νὰ γείνῃ τοῦτο, Κύριέ μου, ἀφοῦ τὸ ὕδωρ ῥέει ἀπὸ τὸ μέρος σου εἰς τὸ μέρος μου.» — Ὁ λύκος μὴ δυνάμενος ν' ἀνταπαντήσῃ ἤλλαξεν ὁμιλίαν καὶ τῷ λέγει, — «Ἐνθυμεῖσαι εἶναι τώρα ἓξ μῆνες ἀφότου μ' ἐχλεύαζες καὶ μὲ ὕβριζες μίαν φοράν;» — «Πῶς ἐμπορεῖ νὰ ἦναι τοῦτο, Κύριέ μου, — ἀπεκρίθη πάλιν τὸ ἀρνίον, — ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἤμην ἀκόμη γεννημένον τότε.» «Δὲν πειράζει, — ἀπεκρίθη ὁ λύκος — ἦτον ὁ πατήρ σου, ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν συγγενῶν σου ἂν δὲν ἦσουν σύ.» Καὶ ἀμέσως συλλαβὼν αὐτὸ τὸ διέσχισε εἰς τέσσαρα τεμάχια καὶ τὸ κατέφαγεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ πράττωσι τὸ κακὸν δὲν ἀμηχανοῦσιν, ἀλλὰ πάντοτε καταφεύγουσιν εἰς πρόσχημά τι ὅπως καλύψωσι τὴν ἀδικίαν αὐτῶν.

ΩJΚ ΕΔΕ ΚΑLΚΑΝΑ (ΘΩΜΒΜΗΤΟΡ)

И' ωλκ χρα μακωτληκω ιτιι ιμαδι καωητιτι κη τσοωη εοτηρ, ε κδη φατζι τη τιι ζωκηιτ κδη γηρδελαχ (καωηδζερκ) τη τιι.

Νδη τη ζημβωρη τη μαδ τη τιι θατε μβη γιθη βιτατη τωκε λυτωρη ατυρε τ' ικδζιφη ατιι χρα γηρδελσκκητη εοτηριχ με τη σαγωαρη.

Πο κδοκη βιοη κωκη γωδζοκ τ' ίβηκ κητη τη μιρη ξετο κη καλκακα (θωμβητορ) το' ωμωκδ χρα φιαλατ' ετια τη βωτατη τη σηρκασει ε τη ξιι τη γλατηκη δζερκω κ' ετιι κδη γρικη τ' ωλκωτ, ε τωκε κδζερη εοτηριχ ικηρκοκ σαγηκη χρα ωλκω.

«Ορε σρα θηξδοκι»—θα ωλκω,—«σα τη σαμεκτμε ιακη τσα καφοα; Ορε κωκ τη λαοη ω τι τη κδζίερο κοκηκη τ' ηκδε χρα γολα ιμε σακγαρη, εσο κε εδε σατωρωηρι τη μη κηρκου εδε σαγη;»

Πηρωραληζη. Εμεμαδεα μιρησι το' ωδωκετη τοη βηκηκη τσα κηρηζ τεκ ατα το' ωβηκηκ τη μιρηκη ιοτη τ' ιληκη τη φοκηκη ε τη μοσ ιθρασηκη.

ΜΙΙ ΕΔΕ ΜΑΤΖΕ.

Иη οτηωι εξιετηρη τοη γηκδει κδη κη φοατ τραζοχει κακη τωμη χερη χρα κη τωφη μικ, σακη ζοτ'

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.

Λύκος τις ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ λαιμαργίας κατέπιεν ἓν τεμάχιον ὀστοῦ, καὶ πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ταλαιπωρίαν προσεκολλήθη εἰς τὸν λάρυγγα αὐτοῦ.

Ἐν τῷ ὑπερβολικῷ αὐτοῦ πόνῳ ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ ζῶα καθικετεύων αὐτὰ ὅπως ἐξάξωσι τὸ ὀστοῦν τοῦτο ἐκ τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ ἐπὶ ἀποτίσει ἰατρείων.

Ἀλλ' οὐδὲν ζῶον ἐτόλμα νὰ ἐπιχειρισθῇ τοιαύτην θεραπείαν ἐκτὸς γερανοῦ, ὅστις παρακινηθεὶς ἐκ τῶν παρακλητικῶν αὐτοῦ φωνῶν ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τὸ μακρὺ αὐτοῦ ῥύγχος εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ λύκου καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ὀστοῦν ἐζήτει τὴν ἀντιμισθίαν ἐκ τοῦ λύκου.

«Ἰδέτε πόσον παράλογα,—εἶπεν,—εἶναι ζῶα τινά; Ὦ οὗτος, δέν σε ἄφησα ἐγὼ, νὰ ἐξάξῃς τὴν κεφαλήν σου σῶαν ἐκ τοῦ λάρυγγός μου, καὶ ἔχεις εἰσέτι τὴν ἀναίδειαν νὰ μοῦ ζητήσῃς καὶ ἀπότισιν ἰατρείας;»

Ἐπιμύθιον. Ἡ μεγαλειτέρα καλωσύνη τὴν ὁποίαν νομίζουν ὅτι κάμνουν μερικοι ἀσυνείδητοι πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας αὐτοὺς εἶναι ὅτι συγκατανεύουν νὰ μὴ τοὺς βλάπτουν.

ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΓΑΤΑ.

Οἰκός τις παλαιὸς κείμενος εἰς χωρίον τι ἠνωχλεῖτο τόσον διηνεκῶς ὑπὸ πολλῶν ποντικῶν ὥστε ὁ οἰκοδε-

ιοτηωιση θωρι χδηρ μεκτ τη μιφ κη ματοε τοη τη μβωροχει χγα κητα τη τραzωαριτη. Κηιο ματοεα ιο κακ' εοωειτη εδε γυαχ μικτη κακη με κολαιτη σακη χωκη οκοχ κη κατη σαθραρ' αιο ωεσ' α γαοτη μικ τη μη τη σακητη.

Μικτ' αδα κωρ σακη κη χωμερ' ιτυρε χγα διτη σα θει ε ωο σακησοχει ωωηρμβλοδη βαοκη τη βηικη κη μωzαθερε ωηρ τη οωητωαριτ' ετυρε τη τηρηθετ, χδη τη τοηληκη τη οωμα ε χδριομε φιαλα ωωηρφολχη.

Μβη τη σασταιμ, κη χγ' ατα το' ιοχ' ατιε, θα κη τη θαρκηκη κη τροκακη (κωμβορη) χγα γρικα τη zοκηση ματοεση κη τη μοσ μωχδει αιο τ' ιzιι ατα κακη με κολαιτη εδε με κη σαλτη (τη κητσιερη) σι εβηχ κηρη χακι, σεωσε χγα τη κωμβωαριτ ετροκακηση μωχδειοιχ τη μιφη καβερ ε τ' ικηιχη.

Κιι τερτιωι ωδωκ φορτ ιμιρη χδηρ συ τη τυρε, εδε μωzαθερεια ωριτι κητο φιαλη με ωηργηzιμ εδε με σαλαματοε τη οωμα, ε ωθη καβωλ τη γειχη τροκακηκη.

Κωρωο χδηρμεσ τη τυρε ωχγρε κη μι χγα τη μη τη θιετηριτη ε ωθα σε αι τερτιωι, μη τη θηρτετη, ιο φορτ ιμιρη εδε ι' κοχηση, ωο δωαι τη κιχ κωο δοι θαρηχ τροκακηκη μβη γρικη τη zοκηση ματοεση;

Κωρ χδοκη χγ' ατα χωκη δηφτοι θετηχεχ' ετια ωηρ κ' ιδωαρη τη βηχ κητη ωωκη, εωηρμβλεδωρα ωωριο εδε μικτη ικχη φοεκαzη κηρι σασ κατριτ γιθη κωο χδη λοτο ε χδη θηρη τη τια, τωκε καληzωαρη κηρι κατριχη σε σ' μωχδη βηχ κητη σωκηθιχ.

σπότης ἀπεφάσισε νὰ παραλάβῃ γάτταν ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ἐνοχλήσεως ταύτης. Ἡ γάττα ἦτο τόσον ἐνεργητικὴ καὶ ἐκυνήγα τοὺς ποντικοὺς τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε δὲν ἐπερνοῦσε νύκτα χωρὶς νὰ φονεύῃ αὐτὴ πέντε ἢ ἓξ τοὐλάχιστον.

Οἱ ποντικοὶ λοιπὸν ὅτε εἶδον τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καθ' ἡμέραν μειούμενον συνῆλθον ὅπως κάμωσι συμβούλιον περὶ γενικῆς σωτηρίας, εἰς τὸ ὁποῖον πολλαὶ καὶ ποικίλαι προτάσεις ἐγένοντο.

Ἐπὶ τέλους εἷς τῶν παρόντων ἐπρότεινεν ὅπως κρεμασθῇ κώδων ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς κυρᾶς γάττας, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἁλώσῃ αὐτοὺς τόσον εὐκόλως καὶ δι' ἑνὸς πηδήματος ὅπως τοῦτο ἔπραττε, διότι διὰ τοῦ ἤχου τοῦ κώδωνος ἠδύναντο νὰ προειδοποιηθῶσι νὰ φύγωσι.

Τὸ στρατήγημα τοῦτο ἐφάνη λίαν ἀρεστὸν εἰς ὅλους αὐτοὺς καὶ ἡ συνέλευσις παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην διὰ χειροκροτήσεων, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ εὕρωσι τὸν κώδωνα.

Ὅτε εἷς τῶν γεροντοτέρων ποντικῶν ἠγέρθη παρετήρησεν ὅτι τὸ στρατήγημα αὐτὸ πράγματι ἦτο πολὺ εὔφυὲς καὶ πρόσφορον, ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ ποῖος ἤθελε κρεμάσει τὸν κώδωνα εἰς τὸν λαιμὸν τῆς κυρᾶς γάττας;

Ὅτε οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐπαρουσιάσθη ὡς ἐθελοντὴς πρὸς διάπραξιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ συνάθροισις διελύθη καὶ οἱ ποντικοὶ ἔφυγον κρυφίως εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φωλεὰν καὶ τρῦπαν, κατηγορῶν ὁ εἷς τὸν ἕτερον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διαξῇ τὸ μικρὸν τοῦτο ἔργον.

Πηρπραληϛη. Ϯιθη ϰερι μωϰδ μη κολαιτϑε ε μη ϒατωαρτϑε τη πορσιϰη τη τιερητη σε ϑετηϰεϰ' ετια.

ΤΣΙΑΠ ΕΔΕ LΥΞ (LEON)

Ηη τσιαπ, θοτη ϰη πραλη ϰιϰδιϑτε, μβη τ' ικωρη ϰγα ϰη θηλιμ τη μαθ, ϰιρι ϰδη ϰη ϑπελη τη ϰηιτ λυϑιτ. Κωρ ωϒηϰδ ρηπαρ' ατιι παπαϰδεϰωρη ε τωκε μοσ διρη τη ϑπητοϰ ϰγα κηιο εφαϰεϛα ριϛικοια, ϰισι τη τρημβηϰ σι ατη ρεγωϰ εβιϑαϑετ τωκε μβωρτωρη ε τωκε θηϰη σε αι ϰιλϰ βρεϛ' ετιι ϰγα ϰιελτη, ε ϰη ιϑ δημητωαρη τη ϑιϰ ϰδη πηρ ϐεε ε πηρ δημητιμ τη μοσ πριρει πραπη ατιε ϰδη μοσ ϰγρηϰηκει πηρπαρα ϐιετη ελεφαϰτε, ϐιετη τεγηρε εϐε ϐιετη λυϑε, ε τωκε θηϰη κητη μβηϰη ωϰοϐ μβησιπρ' ατιι σικωρ τ' εϛιι ε τ' εϰαι ατη.

Τωκε ϒεϒυρη ϰητο φιαλη λυϑι μβη τη ϑηρτετη ωτρημβησωα ε τωκε ικωρη κηρκοϰ ϰγα φρικα ετια τη φϑιϰει ϰδη ϰη ϑηρη τη πατϑωαρη. Νδη τη ικωριτ αϐα, τη τιι ωϒηϰδ ε ωπηρποϰ με ϰη ϐελπηρη ε ιϙηφευ ασαι τϑ' ιϒαυ ατιι, τωκε πηρ ϑκρωαρ' ασαι τη δωκωριτ' εϐε τη ϑτωαραριτ' ετσιαπιτ,—«Ιϑ ϰη ϑιϑη»,—ιθοι,—«τϑη κωϙη σ' κεϑη παρη τιατρη μη ρηπαρα, με τσα βϙιϰ τη μηϐεϰ, ε τσα μιεκηρα τη θιελα ε με ϰη τ' εγηρη ϰωι ε τη πηρσιελτωρη, ε μβη ϒιθη κητο, πηρ γλυϰηϰ' ετια τη μβωρτωρηϰ' ε τη λαρτητηϰ'.»

Ἐπιμύθιον. Ἕκαστος ἄνθρωπος δύναται εὐκολώτερον καὶ εὐχερέστερον νὰ συμβουλεύῃ τοὺς ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτόν του.

ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Τράγος τις, λέγει ἰνδικός τις μῦθος, διαφεύγων καταιγίδα τινὰ εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον λέοντος. Εὑρεθεὶς δὲ ἐξ ἀπροόπτου ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ μὴ ἠξεύρων πῶς νὰ διεκφύγῃ ἐκ τοῦ κατὰ πρόσωπον κινδύνου, ἤρχισε νὰ ἐκφοβίζῃ τὸν βασιλέα τοῦτον τῶν ζώων, μεγαλαυχῶν καὶ λέγων αὐτῷ ὅτι αὐτὸς μὲν κατήγετο ἐξ οὐρανοῦ, κατεδικάσθη δὲ νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ ποινῇ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτὸν, ἐὰν μὴ φάγῃ πρῶτον δέκα ἐλέφαντας, δέκα τίγρεις καὶ δέκα λέοντας, καὶ εἰπὼν τοῦτο ἀμέσως ὥρμησε κατ' αὐτοῦ ὡσεὶ νὰ συνελάμβανεν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν κατέτρωγεν.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ λέων ἐπ' ἀληθείας ἐφοβήθη καὶ φεύγων ἐζήτει ἐκ τοῦ φόβου νὰ κρυβῇ εἰς τρώγλην τινὰ ἀπόκρυφον. Κατὰ τὴν φυγήν του ὅμως συνέβη νὰ συναπαντηθῇ μετ' ἀλώπεκός τινος καὶ διηγήθη αὐτῇ τὸ περιστατικόν, περιγράφων εἰς αὐτὴν τὴν θέαν καὶ τὴν παράστασιν τοῦ τράγου. — «Ἦτον ἕνα θηρίον», τῇ ἔλεγε — «τὸ ὁποῖον πώποτε ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἰδεῖ, μὲ κἄτι κέρατα μεγάλα καὶ πώγωνα βαθὺν καὶ ἄγριον τρόπον, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ τὴν μεγάλαυχον καὶ ἀλαζόνα».

Μβη τη jeγυρη κητο φιαλα δελωηρα ωοτοη κωκη ωλασι χρα τη κεοωριτη τωκε θηκημβη τη τιλη κοκη τε ζοτηρια ετια σε ωωηρjηκευ τωμη, εδε χρα κη κατσικ, ε αοτω ωωρωαρ ωραωη με ατη βατκη ε ωηρωοκκη τσιαωκη τωκε κιρη χδη οωελη. Τσιαωι μοκοκη κοκω ρηζικκη τοη δοι οκοκ, ωο κωκη βωαρ τη κειτωριτ εμεκτιηση, ε αοτω με κη τριμηρι τη μαδε θα.—«Το' ιοτη κηιο τοη μη βηκ, μοι δικακη,» — ιθα δελωηρηση,— «Ωκ' τη δηρgοθα τη μη σἴελο δ:ετη λυτε ε ωο τι μη σἴελ χδαοτι κητω ωο κη;» Ε μβη τη θηκη κητοτω ωραωη ωχιοδ με τημηρη ισια σιωρη τη ζιι λυτικ ε τ' εωηρκαωητικ. Πο αι σι ωτρημβ ωηρσηρι χρα φιαλατ' ε χρα τη βηρατ' ετσιαωιτ ικω χρα φρικα ετια ωαωρἴερη ωραωη. Κητοτω λα τσιαωικη τη ωριρει ωραωη χδη οωελη τη λυτιτ με γηζιμ τη μαθ εδε εβηρι ατη ωλατοκη εδ' εχαωητοι ατη ωα χδοκη φρικη.

Πηρωραληζη. Ζωμη κερη κη τη ωαβαρτωρ' εμεκτιηση εδε τερτισε τη μεκτμε βατκωαρη με φιαλα τη μβωρτωρα εδε τη τρημβητωαρα, ε μβη ξετομη αι το' ιθοτη ατο χδ' ιοτη βοτ' εκωαι εδ' εωαρηδωκωρη, ωηρμητοκηκη ατη ωωκη το' ιοτη ξηκη χδηρ μεκτ.

ΖΚΑΒΗ ΕJΕ ΚΟΡΒΙΙ.

Ήη τκαβη τωκε χιεδωρη ξετηχεχ' εσαι χρα κη οκημβ τη λαρτη μβη κη κεκη εφημβευ ατη με θοκτ' εσαι ε εκαλι χδη ωωλιχθ τ' εσαι. Ήη κορβη τωκε βηρη ρε

Ἀκούσασα ταῦτα ἡ ἀλώπηξ μόνον ὅπου δὲν ἐξερράγη τοῦ γέλωτος εἰποῦσα συνάμα τῇ αὐτοῦ ἐξοχότητι ὅτι μεγάλως ἐξηπατήθη, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἕνα τράγον, καὶ οὕτω ἐπέστρεψεν ὀπίσω μετ' αὐτῆς καὶ συνήντησαν πάλιν τὸν τράγον εἰσερχόμενον εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ τράγος ἀμέσως κατενόησε τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν, ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καὶ οὕτω μετὰ θάρρους μεγάλου εἶπε,— «Τί εἶναι τοῦτο ὅπου μοῦ κάμνεις μωρὴ σὺ κατεργάρα;» —εἶπε πρὸς τὴν ἀλώπεκα.— «Ἐγὼ σὲ ἐξαπέστειλα νὰ μοὶ φέρῃς δέκα λέοντας καὶ σὺ μοὶ φέρεις ἤδη μόνον ἕνα;» Καὶ λέγων τοῦτο πάλιν ὥρμησε μετὰ θάρρους ὅπως συλλάβῃ τὸ λέοντα καὶ καταφάγῃ αὐτόν. Ὅτε πάλιν φοβηθεὶς ὁ λέων ἐκ τῶν λόγων καὶ ἔργων αὐτοῦ ἔφυγεν ἀνεπιστρεπτεί. Καὶ οὕτως ἄφησε τὸν τράγον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ λέοντος μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ κατέλαβεν αὐτὸ εἰς κατοχὴν ἀφόβως.

Ἐπιμύθιον. Πολλάκις παρουσία πνεύματος καὶ ἐπιἐπινοήσεις εὐφυεῖς συνοδευόμεναι ὑπ' ἀπειλῶν καὶ προπηλακισμῶν ἐτωσίων καὶ ἀφόβων, ἰδίως δ' ὅταν ὁ ἐκφέρων αὐτὰ εἶναι πρόσωπον ξενικὸν καὶ καινοφανὲς, ἐπιφέρουσι τὸ προσδοκώμενον αὐτῶν ἀποτέλεσμα.

ΓΥΨ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ (ΚΑΛΟΙΑΚΟΥΔΑ).

Γὺψ τις ὁρμήσας ἐξ ὑψηλοῦ τινος βράχου ἥρπασεν ἀρνίον διὰ τῶν ὀνύχων του καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ νεογνά του. Κολοιός τις, παρατηρήσας τοῦτο, ἠθέλησε

μβη κητη τη βηρη, δεοι εδ' αιο τη βηχ τη τιλη τρι-μηρι, ε τωκε δερδωρη χρα φωρικ'ισαι καλι θοκτ' εσαι χδηωηρ λεο τη κηιτ κεκηιτ ε ληφτοχ τ' εκρριχ ατη μβ' ερη. Πο τωκ' εσακεχωρη τη τωχδηχ σλατοκηχ' εσαι, ασ τη κσεχδζιρ θοκτ' εσαι χρα λεοτ' εκεκηιτ, σε ωσηρσηοτωαλη χδ' ατη, ωζω χρα τοοβακι ε εκαλι χδη οτησι τη τια τη βηχει σηρλοδρηση τη διελξετ τιι, τη τοηλιτη εσιειτιχ με οωμη δηοηριμ τη κιχκη σε τοη φαρη ζορ κηκηκει.

Κητω ε κη ορη, ωσηρηειχ ατυρε ι ιατι, ζικει σηρ τκαβη, σο μβη κητη κερη, κλασε κα κοκωρη σε σ' ιοτη κατρη γη σο κη κορβη,

Πηρσραληζη. Ιη τη φεμητη σηρβηλιερη τη κα-δηριτ τ' ηχη κα κθεχ χδη τη σηρκεοωρη, ε οωμη κερη χδη φηχικ τη μαθ.

ΩΙΚΩ ΨΟΒΙΝΔΙΨΩΑΡΙ (ΠΕΤΚΙΝΔΗΡΩΑΡΙ)

Ι' ωλκ τοη κει ζακοχ τη ξει οωμη κερη τη οιχ κη σταχ τη δεχξετ χισι τη κιχει φορτ μιρη χρα δε-λετη. Ε αοτω κη διτη ι ρα μιρη σηρ τη βιτισηχ μη κολαιτη τη φημβιερατ' ετια, τη δωκει χδη τη θεοωρα τη χδριομε.

Πηρ κητη σκακ ωροσηχδηρωα κδη σετκα τη τοο-βακιτ ε τωκε κωμβισωρη τη δυιατη κημβητ' εσαρα μβη κη σκοσ το' εκει εδε σηρ κραβη, ωκασ κετ κετ χδη σταχ.

νὰ διαπράξῃ καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν ἀνδραγαθίαν καὶ ὁρμήσας καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς φωλεᾶς του ἔμπηξε τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὸν μαλλὸν ἑνὸς ἀρνίου καὶ ἐπροσπάθει νὰ ἄρῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα. Ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ κινήσῃ τὴν λείαν του, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ ἐξάξῃ τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ ἐκ τοῦ μαλλοῦ, διότι ἐμπερδεύθησαν εἰς αὐτὸν, ἠλώθη ὑπὸ τοῦ ποιμένος καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως γείνῃ ἄθυρμα εἰς τὰ τέκνα του, ἄτινα ἠρώτων αὐτὸν μετὰ μεγάλης περιεργείας νὰ μάθουν τί εἶδος πτηνὸν ἦτο.

Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ πατὴρ, ἐκλαμβάνετο ὡς γὺψ, ἀλλ' ἤδη θαρρῶ ὅτι ἴσως συνησθάνθη ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ κολοιός.

Ἐπιμύθιον. Ψευδὴς ἐκτίμησις τῆς ἱκανότητος ἡμῶν ἐκθέτει ἡμᾶς εἰς περίγελον, καὶ πολλάκις εἰς κίνδυνον μεγάλον.

Ο ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΘΕΙΣ ΛΥΚΟΣ.

Λύκος τις, ὅστις ἐσυνήθιζε νὰ ἐπισκέπτεται συχνάκις ποίμνιον προβάτων, ἤρχισε νὰ γίνηται πολὺ γνωστὸς καὶ οἰκεῖος εἰς αὐτά. Τοιουτοτρόπως ἡμέραν τινὰ ἐφάνη καλὸν εἰς αὐτὸν, ὅπως ἐπιτυχέστερον διαπράξῃ τὴν λείαν του νὰ ἐμφανισθῇ μετημφιεσμένος.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετημφιέσθη φορέματα ποιμένος καὶ ἐπακουμβήσας τοὺς δύο ἐμπροσθινούς του πόδας ἐπὶ μιᾶς ῥάβδου τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο καὶ ὡς μαγκούρα ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ ποίμνιον.

Ωκαλασ τη κειχη ραρη τοοβαχι εδε κεχ' ιτιι μβη βαρ ε φλιιχη τοη τη δυ, μβη σα κη κλασε δοι βιτισηχ οκακχ' ετιι χδη μοσ κει σροθωαρη χδη μαφησι τη τια τη μιφ χγα μβρασα εδε ζηριχ ετοοβαχιτ.

Θιφμα εεγηρα ετια ι ζ' γοι ατα τοη τη δυ ε θωχη τη θιφματη. Κωρσο ωλκω σηοτιελη χδη φοβα τη κωαιτα σι ιο χωκη μωχδη βηχ σαρη φαρε, ασ τη φιι τη μβωροχ θετηχεχ' ετια ε αοτω με κολαιτη ωβη σλατοκη κεχιτ εδε τοοβαχιτ.

Πηρσραληζη. Νδοκη κλασε δο μοσ σηρχδαχ κηρηζιτη τη δυφακεζιτη εδε τη μεκτφρεκωριτη χδη μοσ εσηρβηιχη φωχδιτ σωχηχ' ετυρε.

ΚΗΝΓΑ ΑΡΒΗΡΟΡΕ.

ЯΑΤΡΑ, Α ΖΙΑΡΜΙ ΖΤΗΠΙΤΟΡΙ.

Иη οοκ φορτ ικηρκωαρ' ιοτη ζιαρμι,
И' ικαωτη μικ τοη τη ξηζδοχ χδη φακε.
Τη σηργηζοχ με κη τη μιρηζερδε.
Τη βηχ κατοολεχ' τ' ημβλη σι σαλατ.
Ιφτοχτη ιε; τη χγροχ με γιθη ζημρη.
Ιλοδωρη; τη σρεχ με γιθ' γηζιμ.

Ἔτυχε νὰ ἦτο πεσμένος ὁ ποιμὴν μετὰ τοῦ σκύλου του ἐπὶ τοῦ χόρτου καὶ ἐκοιμῶντο ἀμφότεροι, ὥστε ἴσως ἤθελεν ἐκτελέσει τὸν σκοπόν του ἐὰν δὲν ἐδοκίμαζεν ἐν τῇ ἀφροσύνῃ αὐτοῦ νὰ μιμηθῇ καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ποιμένος.

Ἡ ἀγρία αὐτοῦ φωνὴ ἐξύπνησεν αὐτοὺς ἀμφοτέρους καὶ ἔβαλαν τὰς φωνάς· οὕτω ὁ λύκος τετυλιγμένος εἰς φορέματα ξένα εἰς αὐτὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ τρέξῃ ἀλλ' οὐδὲ νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐγειναν εὔκολος λεία εἰς τὸν σκύλον τοῦ ποιμένος.

Ἐπιμύθιον. Οὐδεὶς ἤθελεν ἴσως διακρίνει τοὺς δι-προσώπους καὶ τοὺς ὑποκριτὰς, ἐὰν δὲν ὑπερηκόντιζον τὸ μέρος των.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΛΒΑΝΙΚΑ

Η ΕΣΤΙΑ, Ἢ ΤΟ ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΠΥΡ.

Τὸ πῦρ εἶναι σύντροφος πολὺ ἐπιζήτητος
Φίλος εἰλικρινὴς ὅστις σε θεᾶται κατὰ πρόσωπον.
Σὲ χαιρετᾷ μὲ ἕνα καλῶς ἦλθες.
Σοὶ κάμνει τὴν καλύβην τερπνὴν ὡς ἀνάκτορον.
Εἶσαι κρυωμένος; σὲ θάλπει εὐμενῶς
Εἶσαι κουρασμένος; σὲ ἀνακουφίζει μετὰ πάσης χάριτος

Κε ωι ; κε ετ; τη βηχ τη καο τη σιο,
Ιε ιμβηκατη ; τη κδριττοκ τη οοχο,
Ιε κδη τη κωαι ; σι μικωτ φακεα εκοχωρ'
Νγα διαλησια τ' ιοτη. Ιε τι ιξαρφηρ ;
Το' εωρετ ατη κηιο· σ' ιβηχ φαρϳη
Τοηλ' ιοτη μβρετ, ε τοηλι ισηρδερησ,
Τη γιθ' ατιι σηρωαρ' ιακ τηρηκη.
Κω ιοτη δα μικω, μ' εμηριχ' εκεριωτ,
Τοη τη σηρδεο ε τ' ημβλησοκ σι κυι ;
Λδα κωρ μεϥ αξωλ ε εγηρσοκετ'
Τοηλ' ιοτ' ιμιρ' σηρωαρ' ατιι τη δαλη ;
Σε ιοτ' ιϛοτι γιθη δεεκ' τη καιη,
Μωκδοκετ' ακη τοη σ' εμβα κερι.
Αχιερα κωκη κεχ ασ μικ ασ κασμ.
Πο τηρη κη ικα, ε ικηρκοκ τ' ικαιη.
Φατμιρ' ιοτ' αι ατκερ' το' ικηκ ατη!

ΦΛΥΤΥΡΑΚΗ ΕΔΕ ΒΛΕΤΗ.

Μ' ωδωκ σε θα κη φλυτωρακη,
Ινησ βλετηση το' ωαφηρωα,—
«Τι σ' κε χροαϛ, σ' ιε βωκωρακη,
Σ' κε σεκδη κηιερα σι μωα».—
«Μοι οτριϛ' εξαρφηρ' ατο σεκδη
Τη βωκωρα σι λυλε,»—
Θα βλετα, μιρη κωρ ωκδεκδ
Με μιαλτη,—«ιακ' μεργωλε!»

Πεινᾶς; διψᾶς; σὲ κάμνει νὰ φάγῃς, νὰ πίῃς.
Εἶσαι σκοτεινός; σὲ διαφωτίζει νὰ ἴδῃς.
Εἶσαι εἰς ξενίαν; ὡς φίλου γνωστὸν πρόσωπον
Ἐκ νηπιότητός σου εἶναι. Εἶσαι πτωχός;
Τί μέλει αὐτῷ τοῦτο; Δὲν ἐνδιαφέρεται ποῖος
Εἶναι βασιλεὺς καὶ ποῖος εἶναι ζήτουλας.
Οἱ πάντες ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσὶν ὅμοιοι.
Ποῦ λοιπὸν εἶναι ὁ φίλος μὲ ὄνομα ἀνθρώπου,
Ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ εὐχαριστεῖ ὡς αὐτό;
Ἀλλ' ὅμως ὅταν διαφλογίζεται καὶ ἐξαγριοῦται
Τίς δύναται ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτό;
Εἶναι ἱκανὸν τότε ὅλον τὸν κόσμον νὰ καταφάγῃ·
Τόσον ἀνδρίζεται ὥστε οὐδεὶς τὸ συγκρατεῖ.
Τότε δὲν γνωρίζει φίλον ἢ ἐχθρόν.
Ὅλους ἕνα τοὺς ἔχει καὶ ζητεῖ νὰ τοὺς καταφάγῃ·
Εὐτυχὴς ὁ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τότε αὐτό!

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Μοὶ ἐφάνη ὅτ' εἶπε μία πεταλούδα
Εἰς μίαν μέλισσαν πλησιάσασαν πρὸς αὐτήν,
«Σὺ δὲν ἔχεις χρῶμα, δὲν εἶσαι ὡραία,
Δὲν ἔχεις πτερὰ βαμμένα ὡς τὰ ἰδικά μου».
«Μωρὴ στρίγλα πτωχή, τὰ πτερὰ ἐκεῖνα
Τὰ τόσον ὡραῖα ὡς τὰ ἄνθη,» —
Εἶπεν ἡ μέλισσα, καλῶς ὅταν ἐκορέσθη
Μέλιτος, — «αὐτὰ εἶναι ἁπλῶς ματαιότης!

Εωρεχωρ' ω οηρθεκ χρα διτη
Βολαρητη ζ' δωα τ' ιοοχ,
Λτυρε ωλη γιθη στολίτη
Με ωεχδηκηιερατ' ω ζ' βροθ.

ΤΗ LΑΙΘΙΤΩΡΙΤΗ.

Жιρ Lακοα κει, κη διτης' ε' ωαζαριτ,
Νηκδη γομαρ' τη μιρ' ε λιρη βλερη,
Μβη κη κρ' ατα κγαλκωαρ' ωασ τη ωιριτ,
Ωχισ ε ξει ωηρ κδη κατωκδ με κερη
Τωκε κηκδωαρ', ε γρωαια μβη κημβη.
Κωρ κωτωρω ωο ακδει κητει ξηζδοκ,
Διω σι ιωδωκ, σε καφοατ' σ' ιοκη κηκδη.
Ε ικημηροκ ε ωραω' ικημηροκ.
Κιρ Lακοσ' ιθιχ λικο, ε ζω τη κημει·
Ε ικημηροκ ε ωραω' ικημηροκ.
Δοι τη ωλησιτ, ζ' δι φαρε σι τη βηκει,
Σε ατη τοη κει κγαλκωαρ' δαιμ καφοκ.
Σωολαιτι τοη γρωαια ετιι εκδζωαρ
Νγα κη τ' λαθιτωριτ' τη κημηρωαρ.
Жιρ λακο, ιθα, γομαρ'τη τ' ιβηκ τετη,
Πο ω μβη κωκδρ' ικημηφοκ ωηρ διετη!

Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι νὰ ἐργάζωμαι καθ' ἡμέραν.
Τοὺς ἀέργους δὲν θέλω νὰ βλέπω,
Εἰς αὐτοὺς ἀφίνω ὅλους τοὺς στολισμούς,
Μὲ πτεροβαμμένους ἄφρονας ἐγὼ δὲν παίζω.

ΤΟ ΛΑΘΟΣ.

Πηγαίνωντας εἰς ἕνα πανηγύρι ὁ Κυρ Λιάκος,
Ἐννέ' ὠμορφα γερὰ γαϊδούρια ἠγόρασ' εὐθηνά.
Σ' ἕνα π' αὐτὰ καβαλλικεύ', ἀφ' ὤπιε καρτσιμά,
Κ' ἐκίνησε γιὰ τὸ χωριὸ νὰ ὑπάγῃ ἐνωρίς.
Πηγαίνει τραγουδῶντας κι' ἡ γυναίκα του πεζή.
Στρέψας τὴν κεφαλήν του κουτουροῦ ν' ἰδῇ τὰ ζῶα,
Δὲν 'ξεύρω πῶς τοῦ φάνησαν 'τι δὲν εἶναι σωστά·
Καὶ ἕνα ἕνα, τὰ μετρᾷ καὶ 'βγήκανε ὀκτώ!
Τοῦ Λιάκου ἠρθ' ἀξαφνικὸ, καὶ στὸ θυμό τ' ἀπάνω,
Ἀρχίζει πάλιν ἕνα ἕνα, τὰ ξαναμετρᾷ.
Τοὔρθε καλὰ νὰ σκάσῃ, καὶ μεγάλη ἀπορία.
Διότι τὸ καβάλα ἐλησμόνει νὰ μετρᾷ.
Χάρις εἰς τὴν γυναίκα του, μὲ ξάστερο μυαλὸ,
Π' ἀπὸ μιὰ κακὴ μέτρηση τἀπηλλαξε τὸ νοῦ.
Κὺρ Λιάκο, λέγ', ἐσὺ γαϊδούρια μοῦ μετρᾷς ὀκτώ,
Ἐγὼ δ' ἀπ' ἐναντίας πως αὐτὰ τὰ 'βρίσκω δέκα!

ΒΔΕΚΙΠΑ.

Τοη καχη μαλετ' ε ρηκοιχ' ε ιαχη θρετηλωαρ:
Μοσ ιοτη ερα σετο' ωφριχ, α βορα σετο' ωβιε;
Νωκ' ιοτη ερα σετο' ωφριχ, αχ βορα σετο' ωβιε,
Πο ιοτη θδεκηια τοη οκοχ με γιθη θδεκηριχη.
Τριματη ξηρ' ικ' σηρωαρ, δε σλεκτη χδιεκχη σραπα,
Εδε τη οκρετηχ' διελμηριχ χδη θιθε ικα χγαλκωαρ'.
Ιλυτοιχ σλεκτ' ε τριματη, δε θαοατ' ιωηρηυχοιχ.
Χασω ο ξδεκιη χδη κατωχδ, χδεκω χδη κρωα τη φτοχτη,
Τη σιχ' ωι σλεκτ' τη λοδωρη, τριματ' τη οτερηχ γωρη,
Εδε τη γορατ' θαοαση, τη μβλεδηχ χδοκη λυλε.
Νωκη δοφη ω χδη κατωχδ χδη κρυα τη φτοχτη ζ' χδεκεμ
Σε θικηχ Μηματη σηρ ωι, ε κοχκη διελμτ' ετυρε,
Ιοκεχ ε τη μαρτωαριτ' ε σ' κακη μη τη χδαιτωρ'.

ΔΖΙΝΔΖΑΡΙ

«Βιερι σραγωτ τ' εδιηοκη δερα!»

Πρα σα τη δωα ω τι, δζιχδζαρ ο κηχγηταρ!
Νδ' αο δεγη ζ' ιε χγαλκωαρ μβη τη κοτη.
Μηχδρεκ' ιοτ' α μιεζδιτη, σηρ τ' ιοτη βεκαρ,
Δ' ασ κη σαρα ιεσ τι σηρ γιθη βοτη.
Τη χγρηχα α τη σιραι, σ' ιβηχ σηρ κητω....
Ασ μοσ χγαρκομη βηχει, σ' τη σηλκεχ
Τι δεγηζα κηιο, θετ' ε οι μη τηκω.
Νδη τη γυαιοιχ δ' αχδει, τι εοκηλκεχ.

Ο ΧΑΡΩΝΤΑΣ

Τί εἶναι μαῦρα τὰ βουνὰ καὶ στέκουν βουρκωμένα;
Μὴν' ἄνεμος τὰ πολεμᾷ, μήνα βροχὴ τὰ δέρνει;
Οὐδ' ἄνεμος τὰ πολεμᾷ, κ' οὐδὲ βροχὴ τὰ δέρνει
Μόνε διαβαίν' ὁ Χάρωντας μὲ τοὺς ἀποθαμένους
Σέρνει τοὺς νιοὺς ἀπ' ἐμπροστὰ, τοὺς γέροντας κατόπιν,
Τὰ τρυφερὰ παιδόπουλα, στὴ σέλ' ἀραδιασμένα.
Παρακαλοῦν οἱ γέροντες κ' οἱ νέοι γονατίζουν.
«Χάρε μου, κόνεψ' εἰς χωριὸ, κόνεψ' εἰς κρύα βρύσι,
«Νὰ πιοῦν οἱ γέροντες νερὸ, κ' οἱ νέοι νὰ λιθαρίσουν,
«Καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα νὰ μάσουν λουλουδάκια.»
Κι' οὐδ' εἰς χωριὸ κονεύω 'γὼ, κι' οὐδὲ εἰς κρύα βρύσι,
Τ' ἔρχοντ' ἡ μάνναις γιὰ νερὸ, γνωρίζουν τὰ παιδιά των
Γνωρίζονται τἀνδρόγυνα, καὶ χωρισμὸ δὲν ἔχουν.

Ο ΤΣΙΝΤΣΙΚΑΣ.

«'Εσὲ τὰ λέγω πεθερὰ γιὰ νὰ τ' ἀκούσ' ἡ νύφη!»

Πῶς σ' ἀγαπάω τσίντσικα τραγουδιστά!
Σ' ἕνα κλαρὶ 'ψηλὰ 'ψηλὰ καβάλα
Πρωὶ 'ναι ἢ μεσημέρι δὲν ρωτᾷς, γλεντᾷς,
Κι' οὐδὲ λεπτὸ δὲν δίνεις γιὰ τὰ ἄλλα.
Φαγὶ, πιωτὸ, νὰ κλέψῃς ἄλλου ἂς νὰ μή!....
Καὶ φόρτωμα δὲν εἶσαι· τὰ κλαράκια
Ἂν βαρεθῇς ἐκεῖνα 'πάεις παρακεῖ,
Κι' ἅμα σε ζιώξουν φεύγεις δίχως κάκια.

Τη κλαιτ, α τη ρηκοιτ, κωφη σ' εκε χδηρ μεχτ,
Νδη μοσ τη δαφτη κηρα τη τοοχ κατρη,
Δωκαι σ' ωβωαρ, δε ωηρ τ' ιστη τηρ' κη θεχτ,
Ε λε τη θοχη σε ιε κοκηθατη.
Ηετημη λερη ιε τη κηχδοιτ γιθη μοτ
Δε κηχγατη χγα ιετα μ' ικε δεηχη
Λσ με ωακιρ κηρκοχ τη τη ιαω' ικη Ζοτ,
Ατη τοη ε' δευ' με κιρ τη τη κιτ δηχη.
Θοχη σε δε ισηρδερηε ιε δειχδεαρ ιθαρφηρ!
Σε ιλυτοε μιλιχγοχησ' κη γρωοτ γρωρη!
Τη ρεμητορ! μωχαφικ ιακη σι γαρωηρ,
Σε κωρ, τ' ιειθι λαοε δεγχ' εδρωρη!
Σ' κε φαιθ τι! σε κωρδο δωκαι αοτω 'οτ' ικεικ
Μηρειτηχ καλητορι κημβητορικ
Εδ' ασ ισατωρι ατη τση σ'κα εκελκ,
Ασ χωσεχ' ωλακ', ασ ωλακω διαλητορικ.
Κηχδο ωρα μικ, δωκαχη κωφη μοσ εωιετ,
Κηχδο τη κακα βωκωρι τη κοτα,
Ε ωρα χδη θδιρευ τι χγα ωια, μοσ τη ωρετ,
Ποχδη δο μοσ θδιρετ' ε γιθη βοτα;
Μη μιρ' τη χγορθο χγα ωια, σε τη κασ τι σοτ,
Ατη τοη με ωωκιμ μθλοδη τη τιερη,
Εωρα κακι χδη ιευ ιξαρφηρ, κα ικη Ζοτ,
Δο ξικη κοχη τη ρειροιτ ιμιερη.

Νὰ κλάψῃς νὰ στενάξῃς δὲν τ' ὤχεις 'στὸ νοῦ,
Ἂν δέν σε θέλ' ἡ μία βρίσκεις ἄλλη,
Δὲν χάθηκεν ὁ κόσμος! σύ 'σαι γνωστικός.
Κι' ἂς λένε ποὖχεις ἄδειο τὸ κεφάλι.
Ἐσὺ γεννήθης μόνο γιὰ νὰ τραγουδᾷς,
Καὶ τὸ τραγοῦδι 'ξέρεις ἀπ' τὴν φύσι,
Καὶ δὲν ζητεῖς μὲ τὸ στανὸ ὅτι ὁ Θεὸς
Δὲν θέλησε 'ς ἐσένα νὰ χαρίσῃ.
Σὲ λένε καὶ ζητιάνο, τσίντσικα φτωχέ!
Πῶς γύρεψες τοῦ μύρμηγκα σιτάρι .....
Οἱ παληοψεύταις! ἐνῷ ἄρμοιρε ἐσὺ
Ποτέ σου δὲν ἀφῆκες τὸ κλωνάρι ....
Δὲν φταῖς! ἔτσ' εἶν' ὁ κόσμος πάντοτε κακὸς,
Ἐχθρεύετ' ὁ πεζὸς τὸν καβαλάρη,...
Μήπως χωνεύει ὁ ἔμπορος τὸν ποιητή,
Γρηὰ τὴ νιὰ, ἢ γέρος τὸ παλληκάρι;
Τραγούδα καὶ τὸν κόσμο φίλε μὴ ρωτᾷς·
Τραγούδησε τῆς γῆς τὰ τόσα κάλλη ....
Κι' ἂν σκάσῃς ἀπ' τὴν πεῖνα; Αἴ! ὑπομονή!
Μήπως δὲν θὰ ψοφήσουν κι' ὅλ' οἱ ἄλλοι;
Κάλλ' ἀπ' τὴν πεῖνα νὰ ψοφᾷς, ἢ τρῶγωντας
Ὅ,τι μὲ πόνο μάζεψαν οἱ ἄλλοι .....
Κι' ἂν τώρα εἶσαι δυστυχὴς ἔχει ὁ Θεός!
Θαλθῇ καιρὸς νὰ ξαναζήσῃς πάλι....

ЯΕΤΗΒΑΙΤΗ ΕΝΗΙΤ ΤΩΡΚΑΡΒΗΡΟΡΙΤ ΩΞΤΗΤΟΡΙΤ.

Ωμβετο', ορε τοκ', ωμβετοη,
Πηρτει ωρησ' ε' Χααβεοη!
Τη μ' ιφαλειχι Νηχεση,
Τη δυ κετ' εχεσ τ' ιτεση,
Τη ιασση κη γη ση ρεση,
Νγα μηρια μοσ ωηλσεση.
Ο ιω ζοη κη θεχ' ε θιχι,
Κητη φιαλη τη μ' α τσιχι,
Τ' α τσιχι χδη δερε τ' ηχη,
Νδη οτηπι διορηση Νηχη
Εδε ση μιερηση γρωα
Φαλα τωμ' ασαι ιδωα.
Νδη πιεφοιχ εδε ωηρ μωα,
Τ' ωθοιχι σε ωμαρτωα.
Νδη θηφοιχ σετο' χωσε μωαρ,
Τρε ωλυμβα χδη κρακαρωαρ,
Ταοτη χδη κημβ' ε χδη δωαρ,
Δηχδηρ ωμβετ ιξετωαρ.
Νδη πιεφοιχ σετο' κρωοκ ιθαχη,
Κατρη Ξεκαλαρ' εκαλχη,
Δυ Χοδζ' εκδικχη χγα ωραχη
Σι βεη ωθερ ωηρ κωρβαχη
Κριμβατ' ε καρβατ' εκαιχη.
Ωμβετο' ω δερηζϊω
Σωτο' βηρα θετιω.

ΘΡΗΝΩΔΗΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΕΣΟΝΤΟΣ ΤΟΥΡΚΑΛΒΑΝΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Ἐπληγώθην, ὦ συστρατιῶται, ἐπληγώθην,
Καὶ ἐναπέμεινα ἀντίπεραν τῆς γεφύρας τῆς Κααβᾶς.
Δώσατε τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὴν μητέρα,
Καὶ εἰπέτε αὐτῆς τοὺς δύο βόας νὰ πωλήσῃ
Καὶ νὰ προσφέρῃ ἀντιμισθίαν τινὰ εἰς τὴν νεαράν μου,
Ἵνα μὴ ἀπωλεσθῇ ἐκ τῶν συμφορῶν τῆς χηρείας.
Σεῖς δὲ πτηνά, ἅτινα πηγαινοέρχεσθε,
Τὸν τελευταῖον μου τοῦτον λόγον
Φέρετε εἰς τὴν ἡμετέραν θύραν,
Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δυστήνου μητρός·
Εἰς δὲ τὴν ταλαίπωρόν μου γυναῖκα
Πολλοὺς ἀσπασμοὺς εἰπέτε.
Ἐὰν δὲ ἐρωτήσωσι καὶ περὶ ἐμοῦ,
Εἰπέτε αὐτοῖς ὅτι ἐνυμφεύθην.
Καὶ ἐὰν ἐρωτήσωσιν ὁποίαν τὴν νύμφην ἐπῆρε ;
Τρεῖς σφαίρας, εἰπέτε, εἰς τὸ στῆθος
Καὶ ἓξ εἰς τοὺς πόδας καὶ εἰς τὰς χεῖρας,
Ὡς νύμφιος δ' ἔμεινεν ἀνύμφευτος.
Ἐὰν ἐρωτήσουν τί συμπεθεριὸ τὸν παρέπεμπε,
Τέσσαρες Σέχιδες ἔφερον αὐτὸν ἐπ' ὤμων,
Καὶ δύο Χότζιδες τὸ παρηκολούθουν.
Ὡς θῦμα ἐσφάγη εἰς τὸ θυσιαστήριον,
Σκώληκες δὲ καὶ γῦπες κατέτρωγον αὐτόν.
Ἐναπέμεινον ὁ τάλας,
Τί διέπραξα εἰς ἐμαυτόν!

ΤΗ ΊΙΘΑΤΗ ΒΑΞΚΗΠΩΝΟΝΗΝΗ.

Τηρη σωχοιμη χδη κιι βεε
Σ' αυτω 'υτη τυη χα κα χιε.
Τσα με δωαρ, τσα με μεχτ,
Τσα με σεχδ', τσα με σαρμεχδ'.
Τι σωχοχ με σλορ με χεε,
Χηροχ αρηχ' γλιμβκωχε.
Ω σωχοχ με χγιβη μαϙη
Σισρη μβη χη καρτη βαρβη.
Τι αξλαχε βηχ τη γλατη,
Ω αραβαζη χδη καρτη.
Τι μβιελ φαρηχη μβη λαυτη
Ε σρετ τη βηυ βωκ' ε καυτη.
Ω φιαλα υκρωαχ μβη καρτη
Τη σρϊερ μεχτη τη μαϙητη·
Με διερσ' αρηχ' τι εξαδισ,
Με γακ σεμηχ' τι εσκαλισ
Νδη καρτ' ω γηϙμοχ συρτωχε
Γηϙμα ζεζα γηϙμα κωχε.
Τηρη σωχοιμη χδη κιι βεε
Σ' αυτω δωχετη, μερε.
Νωκη υιχχι βλετηχη,
Σι σηρσιεκηχ ξετηχεχη;
Μβη γιθ' λυλεζη σο ϙι
Ε μβλεθ μιαλτ' εβε χεϙι.
Πρα υιχχ' εβε γρεθχ' εζι,
Τυη γυχετη με μηϙζι,
Πσε ζ' βηχ σωχαζη τη δρειτα
Πο ξιεθ μιαλτητη χγα βλετα,

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ.

Πάντες ἐργαζόμεθα ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης,
Διότι οὕτως ἐμπρέπει εἰς ἡμᾶς.
Τινὲς μὲ τὰς χεῖρας, ἕτεροι μὲ τὸν νοῦν,
Οἱ μὲν μὲ τὰ κονδύλια, οἱ δὲ μὲ τὰ ἄροτρα.
Σὺ μὲν ἐργάζεσαι μὲ ὑνίον καὶ μὲ βόας,
Καθαρίζεις τὸν ἀγρὸν ἐκ τῶν κοκκίνων ἀκανθῶν.
Ἐγὼ δ' ἐργάζομαι μὲ μίαν ἀγκίδα τρελὴν
Ἐπάνω εἰς λευκὸν χάρτην.
Σὺ αὔλακας κάμνεις μακροὺς ἐπὶ τῆς γῆς,
Ἐγὼ σειρὰς γραμμῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου.
Σὺ σπείρεις τὸν σπόρον σου ἐνωρὶς,
Καὶ προσδοκᾷς νὰ κάμῃς τὸν ἄρτον σου καὶ τὸ ἄχυρόν σου.
Ἐγὼ λόγους γράφω ἐπὶ τοῦ χάρτου,
Καὶ περιμένω νὰ μεταπείσω τοὺς ἀνοήτους.
Δι' ἱδρῶτος σὺ ποτίζεις τὸν ἀγρόν σου,
Καὶ δι' αἵματος σκαλίζεις τὰ φυτά σου.
Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου χάρτου
Γράφω γράμματα μέλανα καὶ κόκκινα.
Πάντες πρέπει νὰ ἐργαζόμεθα ἐπὶ τῆς γῆς.
Διότι οὕτως εἶναι ὡρισμένον, καλέ μου.
Δὲν βλέπετε τὴν μέλισσαν
Εἰς πόσους κόπους καταβάλλει ἑαυτήν;
Αὐτὴ καθίζει ἐφ' ὅλων τῶν βλαστημάτων
Συναίζουσα μέλι καὶ κήρηθραν.
Ἰδέτε δὲ καὶ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον κηφῆνα
Ὅστις καταδιώκεται ὑπ' αὐτῶν ἀδυσωπήτως
Διότι δὲν ἐργάζεται ἔργα δίκαια,
Ἀλλὰ ζητεῖ νὰ κλέψῃ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων.

Ε δε βλετα εχε δ' εθρετ
Δε κωφαρη ια οτιε χδη δετ.
Πρα οιχ' εδε μιλιχγοκηχ'
Το' ακδει κητει κα σρετ βρομκη,
Πρα μβλεθ κοκε, σρα μβλεθ δρωδε,
Πρα μβλεθ δριθ' εδε μαρωλε.
Μβλεθ σορογ' ε βηχ καζκε
Πηρ διμηρ τ' ικετ' μερε.
Πρα οιχ' εδε φλυτωρακηχ'
Τοη κητσεκ κητσεκ σρα μβλακηκ.
Φλυτωροκ λυλε μβη λυλε,
Πρα φι σιωρη χδη μεργωλε!
Βεοωρ' ορβα τη μηκδαφοτα
Ζκηλκιμδωκωρα σηριαοτα,
Τ' ικδωρα με οωμ' κολορε
Βερβοκηχ σιτ' σο τ' ιοοκε.
Πο οκοκ ιετηχ' σα κηλιμ
Ε σρα χγορθ σαλήρη κωλτιμ.
Αοτω ιακ' εδ' ατα τριμα
Τοη σωκοκ' σι αιο κριμβα!
Πσε σ' σωκοκηχ' δε σρα σ' κακη
Κωρ μβλακεκη τοη τη χακη.
Τεηχι τριμα τη γηρδιμη,
Le τ' ιλημ' ατο τοη διμη.
Με σακε σρα λε τη φοιμη,
Χετ κετ κετ ιετηχ' τη οκοιμη.
Σε κητω χδη κιι δωκα,
Τ' γιθα ιακ' τη μβρατητα.
Ζσατατ' θικατ' λε τ' ιβηιμη
Πλορε, τοασα εδε δρησηκη.

Ἡ δὲ μέλισσα τὸν συλλαμβάνει καὶ τὸν φονεύει,
Τὸ δὲ πτῶμά του τὸ ῥίπτει κατὰ γῆς.
Ἰδέτε ἐπίσης καὶ τὸν μύρμηγκα
Ὅστις ἔνθεν κἀκεῖθεν τρέχει εἰς τοὺς δρόμους,
Συνάζων σπόρους καὶ θρύμματα,
Κριθὴν καὶ διάφορα σκύβαλα.
Συνάζει αὐτὰ εἰς σωροὺς καὶ εἰς ἀποθήκας,
Διὰ νὰ ἔχῃ αὐτά, καλέ μου, τὸν χειμῶνα.
Ἰδέτε ἐπίσης καὶ τὴν πεταλοῦδαν,
Ἥτις πετᾷ πετᾷ καὶ γηράσκει πάρωρα.
Πετᾷ μὲν ἀπ' ἄνθος εἰς ἄνθος,
Ἀλλ' ἐνδιατρίβει ἐπὶ ἀσημάντων ἀντικειμένων!
Ἐνδεδυμένη δὲ μεταξωτοὺς χιτῶνας
Ἀπαστράπτοντας ἐξωτερικῶς,
Ὄντες ὑφασμένοι διὰ πολλῶν χρωμάτων,
Θαμβόνουν τοὺς ὀθφαλμοὺς τοῦ βλέποντος.
Ἀλλὰ διέρχεται τὸν βίον της ἄνευ σκοποῦ,
Καὶ ψοφᾷ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναμνήσεως.
Τοιοῦτοί τινες εἶναι καὶ οἱ νέοι ἐκεῖνοι
Οἵτινες ἀσκόπως πως ἐργάζονται ὡς ὁ σκώληξ οὗτος!
Ναὶ, ἀσκόπως, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχουν
Ἄρτον νὰ φάγωσι ὅταν γηράσκουσι.
Ἀλλ' ἀκούσατε νεανίαι ἐριστικοί.
Ἂς ἀφήσωμεν ἐκεῖνα ὅπου ἠξεύρομεν.
Ἐν εἰρήνῃ λοιπὸν ἂς ζήσωμεν,
Ἡσύχως ἂς διέλθωμεν τὸν βίον ἡμῶν.
Διότι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης
Τὰ πάντα εἶναι μάταια.
Τὰ ξίφη καὶ τὰς μαχαίρας ἡμῶν ἂς τὰ κάμωμεν
Ὑνία, σκαπάνας καὶ δρέπανα.

Иηρι κατριχη μοσ θρασμη,
Με δορ' α μ' αρμη μοσ χγασμη.
Κε τι φοϥ'; γραωω με δεεχη,
Σε σα εωρετ ακη τη ωρεχηχ.
Βοτα δο ωηρωωρωωρισωρ
Με ωλεχ' ε με ωιη θαδισωρ.
Με διερση τ' ηχη δου ωοτισετ,
Με οηρβεσ αρα στολισετ.
Με ωωχιμ βωκηχ' τη χαμη,
Τη λοδωρ' κδη οτρατ τ' εμαφμη.
Με ωακτιμ ιετηχ τη οκοιμη,
Τη κηκιατ' τ' ιχαφοιμη.
Με οηχδετ τ' ιεμι σα φοιμη,
Πα οηρητορ' τη χα οηροκηκη.
Τηρη ωωχοκηχ' κδη κιι δεε
Ε αοτω 'οτη τοη ωκα χιε.
Πωχοχ αρα, ωωχοχ δετι,
Πωχοχ δου, ωωχοχ καμετι.
Πωχοχ κΐελι με ιλτη,
Πωχοκηχ' γιθ' Ζοτηρικτη.
Πωχοχ Κοφα, ωωχοχ Яιεοτα,
Яερα, Διμηρι' εδε θρεοτα·
Λικτ' ε ωεματη ωωχοκηχ,
Яετο τεμβελετη ρηκοκηχ.
Κωο ωωχοχ κα δε ωαφα,
Κα γιθα τη μιρατα
Πο τεμβελι ε ιωαοηρβιερι
Νγορθ χγα ωιηζα ιμιερι.

Ἂς μὴ φονεύωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον,
Οὔτε μὲ χεῖρας οὔτε μὲ ὅπλα νὰ πειράζωμεν τινά.
Ἔχεις δύναμιν σύ; ἀγωνίσου μετὰ τοῦ χώματος,
Διότι ὅσον σὺ κατακόπτεις αὐτὸ, τόσον εὐχαριστεῖται.
Τὸ χῶμα θέλει νὰ τὸ περιποιηθῇς
Μὲ κόπρον, καὶ μὲ ὕδωρ θέλει πότισμα.
Μὲ τοὺς ἱδρῶτας ἡμῶν ἡ γῆ ποτίζεται
Καὶ μὲ κόπους πολλοὺς ὁ ἀγρὸς στολίζεται.
Μὲ κόπον πρέπει νὰ τρώγωμεν τὸν ἄρτον ἡμῶν
Καὶ κεκοπιακότες ἐπὶ τοῦ κραββάτου νὰ κατακλινθῶμεν.
Ἐν εἰρήνῃ ἂς διάγωμεν τὸν βίον ἡμῶν·
Τὰ στρεβλὰ καὶ κακὰ πράγματα ἂς ἐγκαταλείψωμεν,
Ἵνα ὑγιεῖς ὦμεν ἐνόσῳ ζῶμεν,
Καὶ ἰατρὸν νὰ μὴ ἔχωμεν διὰ νὰ μᾶς θεραπεύῃ.
Διότι τὰ πάντα ἐργάζονται ἐπὶ τῆς γῆς
Καὶ οὕτως ἐμπρέπει εἰς αὐτά.
Ἐργάζεται ὁ ἀὴρ, ἐργάζεται ἡ θάλαστα.
Ἐργάζεται ἡ γῆ, ἐργάζονται οἱ λαίλαπες.
Ἐργάζεται ὁ οὐρανὸς μετὰ τοῦ στερεώματος αὐτοῦ.
Ἐργάζονται ἅπασαι αἱ Δυνάμεις τῆς φύσεως.
Ἐργάζεται τὸ Θέρος· ἐργάζεται τὸ Φθινόπωρον
Τὸ Ἔαρ, ὁ Χειμὼν, ἡ ἄμπελος,
Αἱ ἐλαῖαι, τὰ ὀπωροφόρα δένδρα·
Μόνον δ' οἱ ὀκνηροὶ στενάζουν καὶ τρύχονται.
Ὁ ἐργαζόμενος ἀποκτᾷ χρῆμα
Καὶ ὅλα τὰ ἀγαθά του ἔχει.
Ὁ δὲ ὀκνηρὸς καὶ ὁ ἄεργος
Θνήσκει τῆς πείνης ὁ ταλαίπωρος.

ΕΜΒΕΣΑ Ε' ΠΛΑΚΩΤ ΜΩΡΤΟΣΗ

Φερμαχ τε σλακω Μωρτοια ι ερδι χγα Σταμβολι,
Εμωαρ Χοδσα τ' εκηχδοχ, δε Μωρτοια σο μβαι θεο.
—Τε τι Σσακιω ι' Ξκοδρηση δε Βεω ι' Ξκυσηριση
Τη χγρικεο τη θηο αρμητη, τ' ι χιωηο εδε καλιτ
Ε τη μη θεο Παχαχ' τη τοοιο τη σαρικη Θεζυφη
Τοη με Μοσκοθκη σο λυφτοχ χδη φυοη τ' Εκδρεχεση.—
Κ'το φιαλα Μωρτοια κωρ γεικ, σ' ι ερδη φαρε μιρη,
Σε κει θαιζη τη βωκωρη τη βιριτ τιι τη βιλη,
Τη βιριτ τιι τη δατωριτ τοη θραρη κεικ' αρμικτη.
Νδη φακ' εσαι 'οικ οκρωαρη γιθη λυλετ' ε Πριλιτ,
Σι σικη θεσ' ιο χδη Βεχαρ, σι τελβ βιρη χδη κηωησ.
—Σετο' κε λαλο, τοη μη ρηκοχ, ε κλαχ με κακη σικη;
Κωσαρ' μοσ τ' ερδη χδη κατωχδ; Μοσ τη δοηχη οτηωιτη;
Α καλ' ιτ ζι μοσ τ' ωσημωρ, το' εκε κακη τη δαοωρ;—
—Ζ' μ' ερδη κωσαρη χδη κατωχδ, ασ μη δοηχη οτηωιτη,
Ασ καλι ιμ' ιοτη σημωρ, το' εκαμ κακη τη δαοωρ·
Πο κη φερμαχ μ' ερδι χδαοτι ισικητ' χγα Σταμβολι,
Μη θοτη τη κγεο αρμητη, ε τ' εσελοσηκ καληκ'
Τη χισεμ ε τη τοοκ Παχαχ' τη σαρικη Θεζυφη,
Τοη με Μοσκοθκη σο λυφτοχ χδη φωοη τ' Εκδρεχεση·
Ε σο χδαοτι, ω ξαιζηζο, ιαμ σλακ, ιοκωαρμοτιτ,
Σ' καμ ω χακαρ σηρ λυφτη μη, ασ σηρ χαμ μη μεφ μαλι,
Σε σ' μη μβα δορα κορδηκη, ασ ταλατ' τ ιμε καληκ'.
—Ω δο τ' ικγεο σηρ τι αρμητη δε κορδηκη δαμασκηκ'
Δε καληκ' τ' ηκδ τη δαοωρικ, ω ξετη δο τ' ια χιωηκ.
Σελμ' αρμητη κητω τ' ιτ βιρ εδε τοασραζετ τ' αρτα,

Η ΕΓΓΟΝΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΜΟΥΡΤΟΥ.

Τοῦ Γερομούρτου στείλανε φερμάνι ἀπὸ τὴν Πόλι
Καὶ τὸ διαβάζει ὁ Χότσας του, καὶ ὁ Γερομοῦρτος κλαίγει.
—Σὲ σέν' Ἀρβανιτιὰς Σπαχῆ, σὲ σένα Γερομοῦρτο.
Ζώσου τὸ δαμασκὶ σπαθὶ καὶ σέλωσ' τἄλογό σου
Καὶ σύρε ναὔρῃς τὸν πασσᾶ, τὸν πρῶτο τὸν Βεζύρι,
Ποῦ πολεμᾷ τὸ Μόσκοβο στῆς Ἀνδριανὲς τὸν κάμπο.
Ὁ Γερομοῦρτος τἄκουσε, βαρειὰ τοῦ κακοφάνη.
Μιὰ κόρη εἶχε λιγερὴ, τοῦ γυιοῦ του θυγατέρα,
Τοῦ γυιοῦ του τοῦ μονάκριβου, ποῦ σκότωσαν οἱ κλέφταις.
Γραμμένα εἶχε στὸ πρόσωπο τ' Ἀπρίλι τὰ λουλούδια,
Δροσάτη σὰν τὴν ἄνοιξη, ψηλὴ σὰν κυπαρίσσι.
—Τ' ἔχεις, παπποῦ, καὶ θλίβεσαι καὶ κλαῖς φαρμακωμένα;
Μὴν ἦλθαν κλέφταις σ' τὰ χωριὰ καὶ σ' ἔκαψαν τὰ σπήτια.
Ἢ ὁ μαῦρος μὴν ἀρρώστησεν ὁ πολυαγαπημένος;
—Δὲν ἦλθαν κλέφταις σ' τὰ χωριὰ, δὲν μοῦ 'καψαν τὰ σπήτια,
Κι' ὁ μαῦρος δὲν μοῦ ἀρρώστησεν ὁ πολυαγαπημένος.
Μον' στείλανε φαρμακερὸ φερμάνι ἀπὸ τὴν Πόλι,
Μοῦ λὲν νὰ ζώσω τὸ σπαθὶ, τὸν μαῦρο νὰ σελλώσω,
Νὰ πάγω ναὔρω τὸν πασσᾶ τὸν πρῶτο τὸν Βεζύρη,
Ποῦ πολεμᾷ τὸν Μόσκοβο σ' τῆς Ἀδριανὲς τὸν κάμπο.
Κ' ἐγὼ 'μαι γέρος κόρη μου, γέρος καὶ παθιασμένος,
Κλίσιν πλέον γιὰ πόλεμο οὔτε γιὰ δόξαν ἔχω.
Δὲν ἔχω χέρια γιὰ σπαθὶ καὶ πλάταις γιὰ τὸν μαῦρο.
—Ἐγὼ γιὰ σένα ζώνομαι, παπποῦ, τὸ δαμασκί σου,
Τ' ἀκριβοταγισμένο σου ἐγὼ καβαλλικεύω.
Δός μου τοῦ γυιοῦ σου τ' ἅρματα καὶ τὰ χρυσᾶ τσαπράζια,

Εδε σιστιολατ' τη λαρα, εδε δωφεκκ' ερηκδη,
Ε τε Παραι κδη Εκδρεκε δο θετε ω ρησαρα.
—Σι βωφ ϊαρματοσωρη, σ' ικδαρη τριμ μη θατε,
Δ' ατιε κω θαιζηζα σο σκοκ, τη γιθη θηκτ' ιβηικη.
Ηρε βιρο τριμ, ιθοιτοικη, ξρε βιρ το' κα σλακω Μωρτο!
Ηρε βωφη με καλη τη σωειτ, εδε μ' αρμη τ' ηρηηκδα!
—Παρα μβη κη θαιζηκ' εβηκ' κδ' ατη λυφτη τη σαρη,
Ε κδη τη δυτη λυφτη σο Ηεζυρ εσηρμητοσκη,
Ε δε κδοκη σ' εκοκω σρα το' ιο θαιζη βωφητορε.
Ηετο βιρ' ι' καωεταχ Παραιτ τοη σ' και, ε σ' εζιι γυμι,
Τοη χισι ε σκροι κη καρτηζη, ε τε ϊατ' εφηφεω·
Ε ιθοι, μερε τατη, τοη μη ιε τι ζοτ' ιδευτ ε ιδετιτ,
Ζ' μη κα χιε μωα Ηεζυρι ιτ σε τη μη ιετη βωφη,
Πσε τ' ετσωριτ' εκα τη λεχ, δε φακεκη τη βωτη·
Μη θοτη σρα μωα ζημηρα, σε αιο σο μ' ιοτη θαιζη.
Ομερι ιμ, λεθεκτι ιμ, κηρτσελ ι' ζημηρσ' ιμε.
Τι κε κη γη σηρμηκδα τιι τοη σι δεστωρ μη δωκετ.
Πο διλκι με Ηεζυρη τ' ιμ ε τη μη οτικι γωφη,
Ε κδη τη σκοφτη γρασωκι σιωρη μβη βαρ τη κομη.
Νδη σαφο βαριχ τη οτροκετη ρησοο κρακωτ ξετιωτ,
Νγρωκι σρα και βηκι μβηκοτρησοο χ' τε αι λυμ' ιφτοχτη·
Εοτικη γω' ε ζαιζηζα μη τη σηρτει εκοδι,
Ωγρασκ' εδε ελιγηρα μβη βαρ τη κομ' εοτροκω.
Πρα ξακ' ε τη βηικη μβηκοτ ρησοο χ' τε αι λυμ' ιφτοκτη,
Δ' ατιε σο κω μη ζ' γιοεοικ ε κδζιρκη φοβατ' τ' αρτα
Μβη ξραω κα σο ερθ κη καλητορ ιχιεδωρη κδη αρμη·
—Lηοο, θοτη, σσε σκελτικη κωσαρ' οτιωηκ' ε' Καλησ'
Ιη μιλ' ακτει, κη μιλ' κητει, φεθ σο ια κακη σελη,
Ϥημβτεκ βαγητιτη τ' ηκδ ε ιθωκη ζιαφ κατωκδιτ,
Ηιτο σλακω Μωρτοια σο λυρτοκ, ιμβυλτωρη κδη καλα.

Ταῖς καπνισταῖς πιστόλαις του καὶ τὸ βαρὺ τουφέκι.
Καὶ 'στὸν πασσᾶ 'στὴν 'Αδριανὲ ἐπῆγε ἁρματωμένη·
'Αρματωμένη 'σὰν τοὺς νιοὺς, 'σὰν τάξια παλλικάρια.
'Εκεῖ ποῦ ἡ κόρη διάβαινε παραμεροῦσαν ὅλοι·
Χαρὰ τὸν νιὸν, ἐλέγανε, τὸν γυιὸ τοῦ Γερομούρτου,
Πῶχει τὸν μαῦρο γρήγορο καὶ τ' ἅρματα ἀσημένια.
Πασσᾶ τὴν κόρη ἐκάμανε 'στὸν πόλεμο τὸν πρῶτο,
'Στὸν πόλεμο τὸν δεύτερο ἐγίνηκε Βεζύρης.
Κἀνεὶς δὲν τὴν ἐγνώρισε τὴν ἀνδριωμένη κόρη·
'Ο γυιὸς τοῦ καπετὰν πασσᾶ δὲν τρώγει, δὲν κοιμᾶται,
Πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ καὶ τὴν ξεπροβοδάει,
Πατέρα μου, 'Αφέντη σου τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
Φοβοῦμαι καὶ ὁ βεζύρης μας δὲν εἶναι ἐκεῖος ποῦ δείχνει,
Γιατὶ ἔχει πάτημα ἐλαφρὸ καὶ πρόσωπο δροσάτο.
'Σὰν νάχω κάτι μέσα μου, μοῦ λέει πῶς εἶναι κόρη.
—'Ομέρη μου λεβέντη μου βλαστάρι τῆς καρδιᾶς μου,
'Εσὺ ἔχεις κάτι μέσα σου ποῦ μοιάζει σὰν ἀγάπη.
Ἔβγα μὲ τὸν βεζύρη σου νὰ ῥίψετε τὴν πέτρα.
Ἂν σὲ διαβῇ, παλέψατε 'στὰ τρυφερὰ χορτάρια·
Μὰ ἂν δὲν τὰ χόρτα νὰ στρωθοῦν ἀπὸ τὸ πέσιμό σου
Σύρτε νὰ κολυμβήσετε 'στὸ δροσερὸ ποτάμι.
'Ρίχνουν τὴν πέτρα· ἡ λιγερὴ μακρύτερα τὴν ῥίχνει.
Παλεύουνε· καὶ ἡ λιγερὴ 'στὰ χόρτα τονε στρώνει·
'Επῆγαν 'στὸ κολύμβημα, 'στὸ δροσερὸ ποταμι
Καὶ ἐκεῖ ποῦ ξεθηλύκοναν τὰ ὁλόχρυσα γελέκια,
'Αρματωμένος ἔφθασε τρεχάτος καβαλλάρης.
—Κακοὶ γειτόνοι πάτησαν τὰ σπήτια τοῦ παππού σου,
Καὶ χίλιοι ἐδῶ καὶ χίλιοι ἐκεῖ, ἑφτὰ χιλιάδες ὅλοι,
'Αρπάζουν γιδοπρόβατα καὶ καῖνε τὰ χωριά σου,
'Ο Γερομοῦρτος πολεμᾷ 'στὸ κάστρο του κλεισμένος.

—Ϥημβευ ϐαιϛηϛα κορδηκη, ϥηϐιτετ σιωρη καλιτ,
Ε υωειτ ωο σι κη υκεωητιμ' ωηρτει ϥαρωητσεκ λυμκη,
Εδε Ομεριτ ωο ι ωφαλ τωκε ωηριερη κρεκη.
—Τη υτιϐα κδη τη γραωωρη, τη υκοϐα υτιρηγωριτ,
Πο ατιε κδη λυμθ ο βιρ Ομερ,.... θωα σε ωαυε ηκδηϥ'!
Ιωοκ κημβητη καλιτ σαι, ε ωρβωαρ ωοσι ωλωκωρ.
Ικηκ δε ικηκ σι κη ρεε ρηωαρα τυ' ευτικ βορα,
Βετυ λευηρα τ' αρτα ιδωκευικ κδη κραχ τυ' ιτωκδηκ ερα.

ϐΑΙΤΗ ΜΒΙ ΑΛΙΠΑΞΑΝΗ

Ο αστριτ ι' ϥαρωηρϐετ
Βεϛυρ' ι' ιμωερατορϐετ.
Ϫοκ υ' ωατε τυ τιατηρη
Νδη Τοτυκ' ε κδη Αρβηρη.
Κριεδαυ ιϐιργηρη
Με κωμβωρ' τη ρηκδηρη.

—

Ο ϥημιμι κη ϥημοκε,
Ο Βεϛυρη κη ϥυκοκε.
Ηη Ασλακ κδη Τεωελεκ,
Ϊαρωηρ κη δϥιθμοϐε δεεκ'.
Ζοτοϐε ϥιθη στερεκ',
Βωρε υεδρ' εδε με Μβρεκ'.

Ἁρπάζ' ἡ κόρη τὸ σπαθὶ, 'στὸν μαῦρον ἀναβαίνει,
Κι' ὀγλήγορη σὰν ἀστραπὴ διαβαίνει τὸ ποτάμι
Καὶ τὸν Ὁμέρη χερετᾷ γυρνόντας τὸ κεφάλι.
—Σ' ἐνίκησα 'στὸ πάλεμα, σ' ἐνίκησα 'στὴν πέτρα,
Μὰ στὸ ποτάμι, Ὁμέρη μου... εἰπὲ πῶς ὠνειρεύθεις.
Κεντάει τὸ μαῦρο 'στὴν κοιλιὰ καὶ χάνεται στὴ σκόνη.
Φεύγει καὶ φεύγει ὡς σύννεφο 'μπροστὰ ποῦ διώχν' ἡ μπόρα,
Μον' τὰ μαλλιά της φαίνονταν ποῦ ἀνέμιζεν ὁ ἀγέρας.

ΘΡΗΝΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΗΠΑΣΣΑΝ.

Ὦ βασιλῖσκε τῶν ὄφεων,
Βεζύρη τῶν αὐτοκρατόρων·
Ὅμοιόν σου δὲν ἔσχες ἄλλον
Εἰς τὴν Τοσκαρίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀλβανίαν.
Ὡς κριὸς ἦσο ὁδηγὸς ἔνορχος,
Μὲ κώδωνα βαρὺν περὶ τὸν τράχηλον.

—

Ὦ βροντὴ ἦτις ἐκεραυνοβόλεις,
Ὦ Βεζύρη ὅστις ἐδίκαζες ἀνθρώπους.
Ἀσλάνης (Λέων) τοῦ Τεπελενίου,
Ὄφις, ὅστις κατεφόβισας τὴν οἰκουμένην.
Ἐκυρίευσας ἅπασαν τὴν Ῥούμελην
Καὶ ἀντιστράτευσες καὶ κατὰ τοῦ Σουλτάνου.

Ο Βιρο, Αλιωατοα,
Με τακημε τη μηβα.
Κορβε ιοτε αξδηρα κα.
Ιη κιχδ ε κηζετ καλα
Ιμορε ωα κη σαρα,
Δε κη τριμ χρα τ' ηχδ σ' ωθρα!

—

Ο ιμ' ζϊω Καραλι,
Μ' ακη τωμη τριμηρι,
Χυο ιο κ' ωγηκεβε τι
Χη τη τσωκη χδη κισι,
Βρηχδα χδη κη φυλκι,
Βατκη με Βασιλικι;

—

Κωρ τ' α κηχδωαχ φερμαχη,
Μικτη τ' ηχδ ζωχ' ε τη κλαικη·
Ξωειτ τ' α σρωακη δξελατχη.
Δξατ μβη δξατ τ' α μωαφη γακκη·
Κοκηκη χδη Σταμβολ τ' α τσωκη
Νισχ' ε τη βηκη κη δωκη.

—

Ο ιμ' ιζιω τατε,
Με μεχτη τοη σατε,
Νδη δξεκκε μη θαιτε!

Ὦ Ἥρως, Ἀληπασσᾶ,
Μὲ τὰς μεγαλοπροπεῖς σου στολάς.
Τὸ ξίφος σου ἐσύντριβε ὀστᾶ.
Ἑκατὸν εἴκοσι φρούρια
Ἐάλωσας χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃς λεπτὸν,
Καὶ οὔτε εἷς στρατιώτης σου κἂν νὰ φονευθῇ!

—

Ἀλλ' ὦ ταλαίπωρέ μου Καραλῆ,
Μὲ τὰς τόσας σου ἀνδραγαθίας,
Πῶς ἦτο ὅπου ἐξηπατήθης
Καὶ σὲ ἔθεσαν εἰς μίαν νῆσον·
Ὡσεὶ νὰ σὲ ἔβαλαν μέσα εἰς μίαν φυλακὴν
Ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀγαπητῆς σου Βασιλικῆς;

—

Ὅτε σοὶ ἀνέγνωσαν τὸ θανατηφόρον φερμάνιον,
Οἱ φίλοι σου ἤρχισαν νὰ σὲ θρηνοῦσι·
Ἀμέσως δὲ σοὶ ἔφεραν καὶ τὸν δήμιον.
Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ σε ἀπεκεφάλισαν·
Καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἔπεμψεν εἰς τὸ Σταμβόλ,
Τὸ δὲ σῶμά σου ἐθεάτρισαν χλευαστικῶς!

—

Ὦ ταλαίπωρε πάτερ,
Μὲ τὰς φρένας ἃς εἶχες
Ἐπορεύθης εἰς τὴν γέεναν!

ΚΗΝΓΗ ΑΡΒΗΡΟΡ-ΣΙΚΕLΟΤΕ ΕΠΗΡΝΔΗΨΩΑΡΗ

Ζημηρωριομη Βαιζηση ωηρ τ' ικωριτ ει εραχιτ σαι.

Δολα κωκδρελα ω κατωκδιτ τ' ιμ
Ε μβ' τη γηζοκεοη ω βορα μεκτη,
Σε γιθ' χαιδιτη τ' ιμε οκωαχ' ε θακη·
Σε γιθ' μη θοικη σε δο θιχ κηιο διτη,
Μα σε δο θιχ ω σ' εβεσοκη δοτ.
Ναχι τι θετε ε καλι φλυτωροχ
Σι κ' ηκδηφη τη βωκωρ' κα μεφ γιθη μοχ'.
Νδ' ατη κατωκδ τοη κεστρη δο τ' αφηο,
Ζ' δο κεο τη φολτ', τη φιρτη τ' ηχ,
Ζ' δο κεο χαιδι', ζ' δο δαλο με κδερ,
Α ζημηργωρι, ωσε ζ' φι τι με κε;
Αδα σε τοη δο ξεο, ο τριμ ιβημη,
Μοσ μη χαφοο κδη ωδα τη ωηρκαωτα,
Σε οα τη δεοα μιρ' ω κηχγη δι.
Ιτρωαρ κοφο, αοτω κωρ τη ρεθιο,
Τη ρε τη βωκωρη σι μη λε μη τοοο,
Σε φελγηχ κιελι μβη κ'το τοωκα τ' οκα
Κητει σιωρη χγα στακετ' χγα κατωκδι
Νγριχετ' με κ' αφρη ιλ εγυμσα κηκα,
Κητω Δϊελι καωετ', σο τι ζ' φι,
Σε το' κωρ τη ωαμ' κα κηκδροθε κδη γι.
Νδη θαλε ιεο', κωρ ικδηφωαμ' ερβε,
Μη οτυθε συτ', ε μ' ωσκοτισ φοκια.
Μοο τη ξαρεσηκ, διαλ' κηιο ρε ελήκη
Νδη τη ωηρωιεκτη ελαμβωρ' κη κερη.

ΆΣΜΑ ΑΛΒΑΝΟ-ΣΙΚΕΛΙΚΟΝ ΠΑΡΑΦΡΑΣΜΕΝΟΝ

'Αθυμία Κόρης διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐραστοῦ της

'Εβγῆκα νὰ περιεργασθῶ εἰς τὸ χωρίον μου,
Κι' ἀντὶ νὰ εὐχαριστηθῶ ἔχασα τὸν νοῦν μου,
Διότι ὅλα τὰ ὄνειρά μου ἀντιπαρῆλθον·
"Ολοι μοὶ ἔλεγον ὅτι θὰ ἤρχετο ἡ ἡμέρα αὕτη,
'Αλλ' ὅτι θὰ ἤρχετο ἐγὼ δὲν ἐπίστευον.
Τώρα ὅμως βλέπω ὅτι ἀναχωρεῖς κι' ὁ ἵππος σου πετᾷ
Καὶ ὡς ὄνειρον λαμπρὸν ἀφαιρεῖς τὴν τερπνότητα τοῦ βίου.
Πλὴν εἰς τὸν τόπον ὅπου θὰ φθάσῃς αὔριον,
Δὲν θὰ ἔχῃς τὴν συναστροφὴν καὶ ὁμιλίαν ἡμῶν,
Δὲν θὰ ἔχῃς τὰς φιλοφροσύνας καὶ τὰς τιμὰς ἡμῶν.
"Α! σκληροκάρδιε νέε διατί δὲ μένεις μεθ' ἡμῶν;
'Αφοῦ ὅμως πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς, νεανία ἐράσιμε,
Μὴ μὲ λησμονήσῃς εἰς τὰς περιπλανήσεις σου,
Διότι πόσον σὲ ἠγάπησεν ἡ ψυχή μου οὔτ' ἐγὼ ἠξεύρω.
"Εσο φρόνιμος, ὥστε ὅταν μοῦ ἐπανέλθῃς,
Μὲ εὕρῃς νεαρὰν, ὡραίαν ὅπως μὲ ἀφίνῃς,
Διότι θέλγει ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τῶν κορυφῶν ἡμῶν τούτων·
'Εδῶ ἄνωθεν τῶν ποιμνιοστασίων τοῦ χωρίου ἡμῶν,
'Ανατέλλ' ἡ ἀργυρᾶ ἡμισέληνος μὲ ἓν ἄστρον πλησίον της·
'Εδῶ ὁ ἥλιος λάμπει, ἀλλὰ σὺ δὲν κάθησαι,
Διότι ἀφότου σὲ εἶδον ἐρριζώθης εἰς τὴν καρδίαν μου.
"Ημην εἰς τὸν χορὸν ὅτε ἐπαρουσιάσθης λευκοφορεμένος·
"Επέβλεψας ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐθαμβώθη ἡ ὕπαρξίς μου·
Μὴ σοὶ φαίνεται βαρετὸν τὸ ἀφιμένον τοῦτο σύννεφον,
Νεανία, ἂν ποτὲ σὲ συναντήσῃ λαμπρὸν καὶ φωτεινόν.

ΠΠΡΘΠΝΑ

Ήηιτ λεφωοιτ δχηρτωρια,
Νδή σηρθηκα ιοτη τη τια.
Μη μιρ' μη σωμη τη διο,
Σε μη σωμη γη τη κεο.
Ταkω ωιη ς' βηχετη,
Ε χδ' ωβηφτη σ' σικετη.
Πρεοτη σα φαλοχεχη,
Κακη χδφαοηγοχεχη.
Τηχη τοή σηρμβλεθ κεκεσι,
Μιρ' εσηργηζοχ δχωμερτι.
Στολΐα 'ε σλακηση,
Σι κθιελητ' ε κατηση.
Πο σα λυλε ηχδεχη,
Τη γιθα ωρα σ' σικεχη.
Τεκ σο σηοτικηχη σωμη,
Ατιε σσειτ βηχετη λυμη.
Ιοωμ, ι σι λυμι.
Ισακω, σι γακω.
Κωο σηρτοχ δηοηροχ,
Κωο σωκοχ κα χρα οκοχ.
Δεφ' ιτοαλή κα
Δαρβηχη τη σωχγωρη.
Μοσ ωγτεο ιγηζωαρ'
Μοσ ωκελμο ικελμωαρ,
Ή' ισαμιρη σοκ,
Κριεση τ' ηχδε ιοτη σκοσ.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Ἡ μάθησις ἑνὸς λαοῦ,
Εἶναι 'στὰς παροιμίας του.
Κάλλιον νὰ 'ξεύρῃς πολλὰ
Παρὰ νἄχῃς χρήματα.
Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται,
Κι' ἂν γίνῃ δὲν πίνεται.
Τὰ πράσσα ὅσον ἀραιοῦνται
Κατὰ τοσοῦτον χονδραίνουν.
Τοῦ ἀκριβοῦ τὸ βιὸς
Σὲ χαροκόπου χέρια.
Ὁ στολισμὸς τῆς γραίας εἶναι
Ὡς ἡ ξεστερνιὰ τῆς νυκτός.
Ὅσα ἄνθη ἀνθοῦσι
Πάντα δὲν ὡριμάζουν.
Ἔνθα πτύουσι πολλοὶ
Ἐκεῖ γίνεται ποταμός.
Ὁ πολὺς, ὡς ποταμός.
Ὁ ὀλίγος, ὡς αἷμα.
Ὁ ὀκνηρὸς στερεῖται,
Ὁ ἐργαζόμενος πορεύεται.
Ὁ χωλὸς ὁ χοῖρος τρώγει
Τὸ ὡριμον ἀχλάδι.
Μὴ χαίροις ὑπερχαίρων.
Μὴ λυπῆσαι ὑπερλυπούμενος.
Σύντροφος κακὸς,
Ῥαβδὶ τοῦ κεφαλιοῦ σου.

Πληκδητι κωρ λακετη,
Εκακη τοτηρικτη.

Σα μη κα ακδα σηρ αρη,
Ακη γετοα κε ε φαρη.

Χωδηρη σα χρηκη,
Σ' κελβετη κερι.

Βηρι τη κα σιλ,
Ε σο κα δηοτοι.

Ηατε σι αι τσασι,
Νδη δορ' τη χασασιτ.

Τεκ ιοτη σερ' ικολι,
Ατιε κησωτετη.

Με κη οκηκδιλη χιαρ,
Ωδοη Σταμξολ' ιτηρη.

Βηρ-μη τι φατλεχμε,
Ηρα οτερ-μη κδη σλεκε.

Σετοη κηρκοι, γετι,
Σιτοη οτροι, σο φιετι.

Κωο σ' εκα κδη θο,
Φολι τι σα δο.

Τσα με τη θηκη,
Τσα με τη βηκη.

Κωο κωλοτηκ δεοτη,
Ωκεθ εδε λεοτη.

Ω κωρ κεοη δεκτη,
Νωκη κεοη μεκτη.

Ναχι το' ερδη μεκτη,
Λε τ' ικακη κεκτη.

Ἡ κοιλιὰ ὅταν πλυθῇ,
Τὴν τρώγουν οἱ ἄρχοντες.

Ὅσ' ὁ νοῦς μου 'στὸ χωράφι,
Τόσα βώδια ν' ἀπομείνουν.

Χωρὶς νὰ φάγῃ σκόρδο,
Δὲν βρομᾷ κάνείς.

Ἔκαμε νὰ γεννήσῃ,
Καὶ ἀπέβαλεν.

Ὑπῆγεν ὡς τράγος,
Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ σφαγέως.

Ὅπου εἶναι ἡ κλωστὴ λεπτή,
Ἐκεῖ κόπτεται.

Μ' ἕνα σπινθῆρα ἑκάη
Ὁλόκληρος ἡ Πόλις.

Κάμνε με σὺ τυχηρὰν
Καὶ ρίψε με 'ς τὴν κοπριάν.

Ὅπως ἐζήτησεν, εὗρεν,
Ὅπως ἔστρωσεν, ἐκοιμήθη.

Ὅστις δὲν τῶχει φυσικὸν,
Δίδαξέ τον ὅσον θέλεις.

Οἱ μὲν διὰ λόγων,
Οἱ δὲ δι' ἔργων κατορθοῦσι.

Ὅστις βόσκει τὰ κρυάρια
Κουρεύει τὸ μαλλί των.

Ὅτε εἶχον τὰ πρόβατα,
Δὲν εἶχον τὴν γνῶσιν.

Τώρα ὅπ' ἦλθε ἡ γνῶσις,
Ἂς τὴν φάγουν τὰ σκυλιά.

Ατιε το' ιοτη σσατα,
Ιοτη εδε βεσα.

Τεκ ιοτη δαοωρια,
Ατιε 'οτ' ε Περηχδια.

Κω 'οτη μηχεητηρια,
Ατιε διαβηληρια.

Γωχ τοη ε' οι μβη δε,
Ψηκα χωκη εε.

Γωχ τοη φωκωλοχ,
Ψετχεχ' φητωλοχ.

Κοκα τοη ε' χδηλγοχ,
Σωμη σηρσησοχ.

Πηριαοτα θαλεση,
Ξωμα κηχδιμα διμη.

Γαζι εδε κελμι,
Δυ θλεχηρ ιαχ' βικαρ.

Ατιε τοη σηοτιχ,
Μοσ δρεθ ωρα ε λησιχ.

Ωλκωχη εοοχμη,
Τυρματ' ικηρκοιμη.

Βωκα σο θυεχετ',
Ζ' κητετη μη δοτ.

Κωο ετοηχ χρα δαλε,
Ψετε κηρ' χδη μαλε.

Κωο ετοηχ μβη θραα,
Ξσειτ βιε χδη τραα.

Κωο ωδοη χρα κυλι,
Ιφριχ εδε κοσιτ.

Ἔνθα ὑπάρχει τὸ ξίφος,
Ἐκεῖ καὶ ἡ πεποίθησις.

Ἔνθα ἡ ἀγάπη,
Ἐκεῖ καὶ ὁ Θεός.

Ἔνθα τὸ μῖσος,
Ἐκεῖ καὶ ὁ διάβολος.

Πέτρα ἥτις δὲν κάθηται,
Δὲν πιάνει ρίζας.

Πέτρα ἥτις κυλινδύεται,
Τὸν ἑαυτόν της στρογγυλεύει.

Κεφαλὴ ἥτις δὲν ἐννοεῖ,
Πολλὰ ὑποφέρει.

Ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ χορὸ,
Πολλὰ τραγούδια ξεύρω.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη,
Εἶναι δύο ἀδελφαὶ δίδυμοι.

Ἐκεῖ ὅπου πτύεις,
Μὴ ἐπιστρέφῃς καὶ γλύφῃς.

Ἐνῷ τὸν λύκον βλέπομεν,
Τὰ ἴχνη του γυρεύομεν.

Ἅμα ἐκκόπτεται ὁ ἄρτος,
Δὲν συγγολλᾶται πάλιν.

Ὁ περιπατῶν σιγὰ,
Πηγαίνει ἕως τὰ βουνά.

Ὁ τρέχων πολὺ,
Ἐμπίπτει εἰς βόθρον.

Ὅποιος ἐκάη 'στὸ κουρκούτι,
Φυσᾷ καὶ 'στὸ γιαούρτι.

Μοματη κα καχη, Αἱ ψεῖραι μᾶς τρώγουν,
Ξκιματη κα μβακη. Καὶ μεγαλοπρέπειαν ἔχομεν.

Νδηχ' κη θιμαρ τη θοργλ, Ὑπὸ μικρὸν θάμνον,
Ἰη λεσωρ φλε ιμαθ. Κοιμᾶται μέγας λαγώς.

Μιοτη κρα θοι ς' κδακετη, Τὸ νύχι ἂν χωρισθῇ
Ε κδ' ωκδαχτη θακετη. Τοῦ κρέατος ξηραίνεται.

Γλιοτηρατη βαρα ς' ιακη, Οἱ δάκτυλοι δὲν εἶναι ἴσοι,
Ε δυ θετη κη καλ σ' κακη. Οὔτε δύο ὁμοιοπαθεῖς.

Παστη Μημα σαστη Τατα, Νάχ' ὁ Πατὴρ νάχ' ἡ Μήτηρ,
Μη μιρη τη σαστη τραστα. Κάλλια νάχῃ τὸ ταγάρι.

Ατη τοη σεχ κδη σοκη, Ὅτι βλέπεις εἰς τοὺς ἄλλους
Ηριτ εδε κδη κοκη. Περίμενε καὶ εἰς ἑαυτόν.

Πο κωρ ζε κεροζι λεο, Ἔπιασ' ὁ κασίδης μαλλί,
Ἴιδη βοτηχ' ε σηρκεσ. Καὶ γελᾷ ὅλον τὸν κόσμον.

Κωο σο δοτηχ κημβητη, Ὁ λερώνων τοὺς πόδας του
Lἴεχ εδε ὄημβητη. Ἀλείφει τοὺς ὀδόντας του.

Κωο τη σλετ, τη θρετ. Ὁ γενῶν σὲ, σὲ φονεύει.
Κωο τη θρετ, τη κλετ. Ὁ φονεύων σε, σὲ ἐνταφιάζει.

Μοσ ωβη ωρε ε θικ, Νάξευρα πότ' ἀπέθαινα,
Τη οκοκ' ιμιρι ε ιλικ. Τὸν τάφον μόνος θ' ἄνοιγα.

Πρα τη διιη κωρ δοι θδεση, Μὴ γίνεσαι γέφυρα καὶ αὐλαξ
Ϛαφη θετη δοι τ' εωρεση. Νὰ διέλθῃ ὁ καλὸς καὶ ὁ κακός.

Σα ιγλατη ιοτη σλαφι, Ὅσον μακρὺ τὸ πάπλωμα,
Ξτριχ εδε τι κημβητη. Ἄπλωσε καὶ τὰ πόδια σου.

Μηκησια μικησι, Ἡ φιλία μας φιλία,
Δε σωκαοεια μβη θετο. Τὸ συμφέρον μας συμφέρον.

Τυκη ζοτ, ε ωκη ζοτ, Ἐσὺ ἀφέντης, ἐγὼ ἀφέντης,
Lοπατη κωο κα ικωλοτ; Τ' ἀγελάδια ποιὸς φυλάττει;

Πο ιβηρε κατρ' ε σεση, Τἄκαμες τέσσαρα πέντε,
Χα ε σι ε μοσ τη σρεση. Φάγε, πίε, καὶ μὴ σὲ μέλλει.

Με γεριχ' τηχὸ κα ε σι, Μὲ τὸν 'δικό σου φάγε πίε,
Ε ὄηχ' ε μαφηια μοσ κε. Καὶ κοληγιὰ μὴν ἔχεις.

Ωοτερσωαχ λυμηρατη, 'Εστέρευσαν οἱ ποταμοί,
Ε ωμβωρωαχ ρικετη. Καὶ ἔβρυσαν τὰ ρεῖθρα.

Ικη κρα κερι με τσεχ, Φύγε ἄνθρωπον μὲ σημεῖον,
Σε ζε σι κεχ τοη μβηφζεχ. Δάκνει ὡς μουλοχτὸς κύων.

Αστ ιτερητη, αστ ιλαγητη, Οὔτε στεγνὸς, οὔτε ὑγρός,
Αστ ιφτοκητη, ασ ικγροχητη· Οὔτε ζεστὸς, οὔτε κρυός.

Εμιρα τη μιρη σ' κα, Τὸ καλὸν, καλὸν δὲν ἔχει,
Ε φατμιρι αι το' εκα. Καὶ χαρὰ 'ς τὸν 'που τὸ ἔχει.

Νδεριη κδεριη κωκη κα, 'Η τιμὴ, τιμὴ δὲν ἔχει,
Ε ζ' βλικετη με σαρα. Καὶ δὲν ἐξαγοράζεται.

Πακ μη μιρη ε σηρ κιρ, Κάλλιον ὀλίγον πρὸς ὠφελος,
Σε μη σωμη ε σηρ λυμη. 'Η πολὺ πρὸς ζημίαν.

Κωο ξετε σα-φτωαρη, 'Ο πηγαίνων χωρὶς φίλευμα,
Τεχ οτρατκη σα-οτρωαρη. 'Εχει τὴν κλίνην ἀστρωτον.

Τυμι τη τη δαλη δρεικ, 'Ο καπνὸς νὰ ἐξέρχεται ἴσια,
Ιιετ' ιοτημβηρη τυμακω. "Ας εἶν' ἡ καπνοδόχος στραβή.

Κωρ γεκκα ε ξηρημβη κ'ακη, "Οταν βρίσκεις φὰε καὶ κρύψε,
Ησε Πατκη κρα δἴτη ζ'ιακη. Δὲν εἶναι Πάσχα πάντοτε.

Τωκε μβλεδωρ' σακ κρα σακ, Φασοῦλι 'σὲ φασοῦλι,
Μβλοκετη θεσι σωμβακ. Γεμίζει τὸ σακκοῦλι.

Ζορω ιλαστη ια ικηκδοκ Τὸ πρωΐμον πουλὶ,
Ια φλυτωροκ. "Η πετᾷ, ἢ κελαδεῖ.

Πωκο σι φοσ, Δούλευε 'σὰν σκλάβος,
Ε κα σι ζοτ. Καὶ τρῶγε 'σὰν ἀφέντης.

Βηρ' ιοτη σαραι ιβαρδη,
Πηρ τοα διταση τη ζεζα.

Τσα με φωκιρα
Βηκηκ δρωδιρα.

Τη τιερη με φιαλη,
Τωκδηκηκ μαλη.

Ξοχμη ιοτ' αιο τοη οοχμη,
Ε οοχμοκεμι σσε οοχμη.

Ια δο βωζα,
Ζ' ια λε κωκδα.

Φοατι διηετ'
Κοβα κρικετ'.

Lυφτη κοφτη,
Τακ μοσ κοφτη.

Εμιτωρα,
Συοκιτωρα.

Σι φωαρη,
Δε κεθωρη.

Κωρ κα σπορτα φωο ε φικ
Τιθη βοτα ιακη μικ.

Νη μηκηεσ, ικα με θεσ' ε
Χαροβα τη τη θηρεση.

Σι τη ξεκη ζοητ', ο κοβη,
Σα ξεκ' ε σο κοζικεκη.

Βετε τει ε βιεκ τηκω,
Σι κη σοφη κω μβη κω.

Κα κημβη τη τιλη,
Σι σωλα κοη δηρστιλη.

Ὁ παρᾶς εἶναι καμωμένος
Λευκὸς, διὰ μαῦρας ἡμέρας.

Οἱ μὲν μὲ ὑπερφυσικὴν ἰσχὺν
Κατεργάζονται θαύματα.

Ἄλλοι μὲ τὸν ἁπλοῦν λόγον
Διασείουσι τὸ ὄρος.

Θαῦμα εἶναι ὁ,τι βλέπομεν,
Θαυμάζομενδὲ διότι βλέπομεν.

Τὸ θέλουν τ' ἀχείλη ἀλλὰ
Δὲν ἀφίνει ἡ μύτη.

Τὸ χωρίον καίεται,
Κ' ἡ κουροῦνα κτενίζεται.

Ἂς κάμει πόλεμον
Ἀλλ' ἂς μὴ 'ματώσῃ.

Ἡ διεφθαρμένη εἶναι
Ὡς τετυφλωμένη.

Ὡς εἶναι ξυρισμένος,
Εἶναι καὶ κουρευμένος.

Τὸ καλάθι νάχ' σταφύλια
Κ' ὅλος ὁ κόσμος εἶναι φίλοι.

Τὸ πρωὶ μὲ τὴν δροσιὰ,
Δὲν σ' ἐκάλεσ', ἔφυγα.

Πῶς 'ναι κόρακα τὰ παιδιά σου
Ὅσον πάν' μαυρίζουνε.

Πετάει 'σὰν κουροῦνα,
Ἴλο παλοῦκι 'σε παλοῦκι.

Ἔχει τὰ πόδια ἡ ἀκριβὴ,
Σὰν κόττα 'στὴ νεροτριβή.

Δαρδα κδηκη δαφδη βιε. Ὑπὸ ἀπιδιὰν τ' ἀπίδι πέφτει.
Δαρδα βιοτιχ' εκα σραπα. Κατόπιν εἶν' αἱ δυσκολίαι.
Νγα βιοτι κηρσετ κοβεια. Σ τὴν οὐρὰ τρίζ' ἡ σφενδόνη.
Συρι σλατ βαρκω θατη. Μάτι χορτάτο κοιλιὰ ἄδεια.
Βαρκω φιρη σ' κητσεχ μιρη. Κοιλιὰ κενὴ δὲν χορεύει καλά
Βαρκω σλοτ σ' κητσεχ δοτ. Πλήρης δὲν χορεύει ποσῶς.
Νημα ισολι, γημα ιμορι. Ἄνεμος τἄφερε, ὀργὴ τἀπῆρε.
Ωιητη ς' οεθ κδη σηρσιελτη. Τὸ νερὸ τάνηφορο δὲν τρέχει.
Κωο μηχροι, βλοι. Ὅστις ἐτάχυνε ἄλεσε.
Χεκι λεκ, ωλκω σιερθ. Κύων ὑλακτεῖ λύκος πέρδει.
Σι γελ' εσακριση. Ὡς φαγητὸν ἀνάλατον.
Ιβωτι, σι κρυτι. Ὁ μαλακὸς, ὡς χυλός.
Ιχδωρι, σι γωρι. Ὁ στερεὸς, ὡς πέτρα.
Πεση κε, δυ σεκτη. Πέντε βώδια δυὸ ζευγάρια.
Πολι καω, κω ξιτοι ; Ὁ βοῦς ἐγέννησε, ποῦ μόσχος;
Εσηρσιελτα κα εδερησιελτη Ὁ ἀνήφορος ἔχει κατήφορον.
Σι ιοτη θηκδι, εδε κωθηκδι Κατὰ τὸν τόπον καὶ ἡ ὁμιλία
Ιηρι κα γη, τιατρι κα τη. Ὁ μὲν χρήματα ὁ δὲ φήμην.
Λυφτη κοφτη, γακ μοσ κοφτη Ἂς πολεμῖσ' ἀλλ' ἂς μὴ πάθῃ.
Ιδωρωαρι, ιληβδωαρι. Ὁ ἐπιμένων ὀξάζεται.
Τσα με κορδη, τσα με σορβη· Τινὲς μὲ ξίφος, τινὲς μὲ ὕφος.
Τσα τη τοσκωτ, τσα τη κωβρησ. Μιὰ σὸ καρβί, μιὰ σὸ πέταλο.
Ιη κερ' ωφωτ σριφτι κδη θεσ. Μιὰ φορὰ ἐγελάσθη ὁ παππᾶς.
Νγροδι ματοι, ωκγαλ μιω. Ψόφισ' ὁ γάττος ἀνέστ' ὁ μῦς.
Φρικα ρωαχ θρεοτατη. Ὁ φόβος φυλάει τὰ ἔρημα.
Ικω χγα οιω, ρα κδη βρεσηρ Ἀπ' τὴ βροχὴ στὴ χάλαζα.
Νεριω σα φοχ, κακη μβησοχ. Οσον ζῇ τις, τόσον μανθάνει.

ΦΩΝΗ ΤΕΛΟΣ.

Αἱ πλεῖσται τῶν τριφθόγγων τούτων εἶναι ἄχρηστοι, παραθέτομεν ὅμως μερικὰς λέξεις ἀλβανικὰς ἐχούσας τριφωνιέντους διφθόγγους ὡς δαια, βεια, αιο, εια, λεια, λειε, λυαι, μωαι, κωαι, ρωαι, ϙωαι, ωιη κτλ. ἅτινα πάντα προφέρονται διφθόγγως,=dija, beja, ajo, eja κλ. τονιζομένου τοῦ πρώτου φωνήεντος ἢ τῆς παραλήγουσης ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τινῶν.

Τετράφθογγοι.

Τὰ δὲ συντεταρτιζόμενα τετραφωνήεντα εἶναι ἄπειρα τὸν ἀριθμὸν οἷον,

ααια,	ααιε,	ααιη,	ααιι,	ααιο,	ααιυ,	ααιω.
εαια,	εαιε,	εαιη,	εαιι,	εαιο,	εαιυ,	εαιω.
ηαια,	—	—	—	—	—	—

Σημειοτέον ὅμως ὅτι καὶ αὗται εἰσὶ σύνθετοι ἐκ τῶν καταχρηστικῶν καὶ κυρίων διφθόγγων ὡς αα-ια, αα-ιε, εα-ια, εα-ιε, κτλ. ὧν αἱ πλεῖσται εἰσὶν ἄχρηστοι· παραθέτομεν δὲ μόνον τινὰ ἐξ αὐτῶν πρὸς παραδειγματισμὸν, οἷον γρωαια εκωαια, ικωαιι, τρωαια κτλ. Καὶ προφέρονται τρισυλλάβως, ὁ τόνος πάντοτε εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν, ἢ ἀντιπροπαραλήγουσαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΦΩΝΩΝ.

Περὶ τῶν γραμμάτων ἐν γένει τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης παρατηροῦμεν ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι ζυγά, ἤτοι τραχέα καὶ μαλακὰ ὡς β καὶ θ, σ καὶ φ κτλ., ἐκτὸς τοῦ μ. τὸ ὁποῖον εἶναι μοναδικόν· καὶ ὅτι ἐτέθησαν εἰς οἰκογενειακὰς σωρείας ὅπως γνωρισθῶσιν εὐχερέστερον.

Κατὰ φυσικὴν γένεσιν καὶ συνέπειαν τὸ ἄγριον γίνεται πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἐξημεροῦται διὰ τῆς καλλιεργείας καὶ χρήσεως. Οὕτω πως καὶ εἰς τὴν φυσικὴν σειρὰν καὶ γένεσιν τῶν γραμμάτων, τὰ τραχέα παρήχθησαν πρῶτον καὶ ἔπειτα τὰ μαλακά. Βαμ βωμ γαμ γωμ δαμ δωμ ἐξῆλθον πρῶτον ἐκ τῶν χονδρῶν χειλέων τοῦ ἀγρίου καὶ ἀζέστου ἀνθρώπου καὶ ἔπειτα λεπτυθέντα ταῦτα ὀλίγον καὶ κατεργασθέντα διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπικοινωνίας ἐπρόφερον αὐτὰ καὶ ὁμαλώτερον θαμ θωμ γαμ γωμ δαμ δωμ.

Καὶ αὐτὸ τὸ βρέφος βφφφ, καὶ δφφφ, καὶ τσρρ μμμ, ἀνάρθρους φωνὰς ἐκφέρει κατὰ πρῶτον ἐκ τῶν χειλέων του καὶ ἔπειτα ἐναρθρίζει τὸ βαββά, δαδδά, παππά, μαμμά, τοιτοί, κακά, κικί, κακκά, σισσί, τπροῦ τπροῦ κτλ.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα ἀντίθετα παραδείγματα πολιτικῆς κακοδιοικήσεως τῆς καταρρεούσης Τουρκίας, ἂν καὶ ἔχει πολλὰς καὶ ἀντιζήλους ἐθνικότητας, καὶ τῆς πολιτικῆς περινοίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τῶν μὲν ἀπόλυτον πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν παρεχουσῶν εἰς ἁπάσας τὰς κοινωνικὰς ἀποχρώσεις, τῆς δὲ περιοριζούσης, ἢ νὰ εἴπωμεν καλλίτερον, μὴ κατανοησάσης καὶ ἐκτιμησάσης τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἰσοπολιτείαν ἐπὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς λαῶν.

Ἡ καταδίωξις τῶν ἰδεῶν εἶναι πολιτικὴ σήμερον ἀπηρχαιομένη καὶ σόλοικος διότι ἐφάρμοσε τὴν δοξασίαν ταύτην εἰς ὅλα τὰ ζητήματα καὶ θὰ ἴδῃς τὰς ὀλεθρίας συνεπείας αὐτῆς. Αὕτη ἦτο ἐν χρήσει ὅτε ἡ ἀνθρωπότης ἦτο εἰσέτι ἐν τῇ νηπιότητι αὐτῆς καὶ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δεισιδαιμονία ἐπεπόλαζον. Σήμερον τοιαῦται τάσεις ἐξαλείφονται καὶ θεωρῶνται μάλιστα ὀπισθοδρομικαὶ διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς παιδείας καὶ ἐξαπλώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ μυστήριον σήμερον τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ὅπερ αἱ κοινωνικαὶ ἀνάγκαι ἐκυοφόρησαν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐγαλούχισαν ἐν Ἀμερικῇ διὰ φιλελευθέρων θεσμῶν, εἶναι ἡ ἀπόλυτος πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ ἰσότης πάντων, ἔν τε ταῖς δοξασίαις καὶ ἐνεργείαις αὐτῶν. Τὸ δόγμα τοῦτο κατέστη ἤδη πλέον ἄξιωμα ἀναμφίρρητον καὶ ὅ,τι ἀντιβαίνει κατ' αὐτοῦ καταρρέει, διότι βασίζεται ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ δικαιώματος ὅπερ

ἕκαστος οἴκοθεν κέκτηται νὰ σχηματίζῃ ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις καὶ νὰ ζητᾷ νὰ πραγματοποιῇ καὶ διαδίδῃ αὐτὰς, οὖσαι ἀναφέρετον δικαίωμα αὐτοῦ καὶ καθ' ἃς ἡ κτηνώδης βία δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ.

Ἐὰν ἀλήθειά τις ἀποβαίνει τόσον ἰσχυρὰ καὶ ἀκαταμάχητος, — ἄλλως δὲν θὰ δύναται νὰ ἵσταται εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς,—καὶ τὴν ὁποίαν δὲν δύνασαι νὰ καταπολεμίσῃς λογικῶς εἰμὴ διὰ τῆς καταδιώξεως καὶ νὰ κινδυνεύῃς μάλιστα νὰ χάσῃς καὶ τὴν ὑπόληψίν σου, εἶναι εὐηπολήπτως νὰ ἀσπασθῇς αὐτὴν, ἄλλως, μὴ τὴν παρενοχλήσῃς, διότι ἂν εἶναι γνήσιος ἀλήθεια θὰ ὑπερισχύσῃ ὀψέποτε σὺ δὲ, δὲν θὰ κυνδυνεύῃς νὰ φαίνεσαι καὶ ὅτι θεομαχεῖς.

Ἀλλ' ἐρωτῶμεν ἐνταῦθα, δύναται ἔθνος τι νὰ νομοθετήσῃ νόμους, οἱονεὶ ἄνω ποταμῶν, ἀπαγορεῦον τὴν φυσικὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῶν ὄντων; Ἂν τοῦτο γείνῃ, ἡ πρᾶξις θὰ εἶναι ἀπάνθρωπος, τυραννικὴ καὶ παράβασις τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ οἱ νόμοι ἐκεῖνοι θὰ καταπέσουν ἀφ' ἑαυτῶν. Ναὶ μὲν, ἠμπορεῖ νὰ περιστείλῃ καὶ περιορίσῃ τὴν ἔκρυθμον ἐκτροχίασιν τάσεών τινων, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ ἐξαλείψῃ φυσικὰς ὁρμὰς ἐκτὸς ἐὰν τὰς καταστρέψῃ ὁλοτελῶς. Διότι ἐν τῇ σχετικῇ ἐνεργείᾳ καὶ ἀναπτύξει ἑκάστου ὄντος πρὸς ἐπίτευξιν ἀγαθοῦ τινος ἔγκειται ἡ ἀπόλυτος εὐζωία καὶ εὐημερία αὐτοῦ. Ἆρα, τὸ δόγμα τοῦ περιορισμοῦ καὶ τῆς καταδειναστεύσεως οἴκοθεν πίπτει.

γκαβὸς φυλάττων τὴν αὐτὴν φωνὴν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων ὁμοίαν οἷον γκα, γκε, γκη, γκι, γκο, γκου=γα, γε, γη, γι, γο, γω. Ἐκτὸς τὸ υ ὅπερ ψιλὸν καὶ δὲν συναρμόζεται μὲ τὸ τραχὺ γ.

Τὸ ῃ ἀντίστροφον τοῦ γ προφέρεται ὡς τὸ γαλλικὸν gh ὁμαλὸν καὶ τὸ νεοελλην. γγε εἰς τὰς λέξεις ἄγγελος ἐγκέφαλος φυλάττον τὴν αὐτὴν φωνὴν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων ὁμοίαν, ὡς γγια, γγιε, γγιη, γγι, γγιο, γγιυ=γα, γε, γη, γι, γο, γυ, ἐκτὸς τοῦ ω ὅπερ τραχὺ καὶ δὲν συναρμόζεται μετὰ τοῦ ὁμαλοῦ γ, καὶ ἐν τέλει τῶν λέξεων ὁμοιοτρόπως προφέρεται, ὡς εἰς τὰς λέξεις ζογ, φρηχ, αἵπερ πληθυντικαὶ εἰσὶ τῶν λέξεων ζογ, φρηχγ.

Τὸ κ ὡς τὸ γαλλικὸν c πρὸ τοῦ è οἷον caſè καὶ ὡς τὸ νεοελληνικὸν κ πρὸ τοῦ α φυλάττον τὴν αὐτὴν φωνὴν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων, οἷον κα, κε, κη, κι, κο, κου =κα, κε, κη, κι, κο, κω, ἐκτὸς τοῦ υ ὅπερ ψιλὸν καὶ δὲν συναρμόζεται μὲ τὸ τραχὺ κ·

Τὸ δὲ κ τὸ ἀντίστροφον τοῦ κ ὡς τὸ γαλλικὸν c πρὸ τοῦ u οἷον cult καὶ ὡς τὸ νεοελληνικὸν κ πρὸ τοῦ ε φυλάττον τὴν αὐτὴν φωνὴν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων, οἷον κια, κιε, κιη, κι, κιο, κυ,=κα, κε, κη, κι, κο, κυ, ἐκτὸς τοῦ ω ὅπερ τραχὺ καὶ δὲν συναρμόζεται μετὰ τοῦ ὁμαλοῦ κ, καὶ ἐν τέλει τῶν λέξεων προφέρεται ὁμοιοτρόπως ὡς εἰς τὰς λέξεις φικ, μικ, αἵπερ πληθυντικαὶ εἰσὶ τῶν λέξεων φικ, μικ.

Τὰ ὀδοντόφωνα.

Δ=D Δ=Th T=T Θ=Th.

Τὸ δ προφέρεται τραχύτερον τοῦ νεοελληνικοῦ, καὶ ὡς τὸ γαλλικὸν d εἰς τὴν λέξιν dandin ἢ ὡς αὐταὶ αἱ πεποιημέναι λέξεις ὀοῦπος καὶ γδοῦπος. «Δούπησε δ' οὐρανοθεν μητιέτα Ζεὺς» λέγει ὁ Ὅμηρος, δηλ. ἔκαμε τὸν κρότον ὀουπ, ὀουπ πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὡς ὀαπτω ὀαρδαπτω αὐτὸ τὸ ὀηρ, ὀηρ, ὁπου γίνεται εἰς τὸ τριψιμον ἢ συντρίψιμον καὶ ξέσχισμα ἑνὸς πράγματος, ὀέρω, γδέρω, ὀαρτὸς, γδαρτὸς, ὀραγὸην (dragging) γραβὸην, βδέλγω κ.τ.λ. φανερόνουσιν αὐτὴν τὴν ἀνδρικὴν καὶ ζωηρὰν προφορὰν τοῦ γραμμάτος τούτου.

Τὸ δὲ ὃ ὡς τὸ νεοελληνικὸν ὃ ἢ τὸ ἀγγλικὸν th εἰς τὰς λέξεις the, this, that.

Τὸ τ ὡς τὸ ἑλληνικὸν τ καὶ ὡς τὸ λατινικὸν t ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ὃὲ θ ὡς τὸ ἑλληνικὸν θ, ἢ τὸ ἀγγλικὸν th εἰς τὰς λέξεις thin, thiug, thorough.

ΠΕΡΙ ΕΝΑΡΘΡΩΣΕΩΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝΤΥΠΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Ὁ ἄνθρωπος ἔμαθε τὴν γλῶσσάν του ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς φύσεως, μεταποιήσας καὶ τροποποιήσας τὴν ἄναρθρον φωνὴν αὐτῆς κατὰ τὴν φαντασίαν καὶ τὴν ὀργανικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν καὶ διασκευήν.

Ὁ ἄνεμος εἰς τὴν νηπιότητα αὐτοῦ ἐχαΐδευεν τὰς παρειάς του καὶ ἐνανάριζεν αὐτὸν εἰς ὕπνον, διὰ τῶν ἀνάρθρων φωνῶν φφφ, ζζζ, φρρρ, βφφφ, θφφφ, ἐξ ὧν αἱ ἀλβανικαὶ ὀνοματοποιήσεις φυσ, φυσηκ, φυο, φυση, φυσηκ, φρυκ, φρυμη, ςηρ, ςηρμη, φηρμη, φηφκη, φηφκοκ βηκ, βικ βωαλ, βωαλισ, βφεθ, βφηκγη· καὶ αἱ ἑλληνικαὶ φωνέω, φωνή, ζέω, ζωή, φύω, φύσις, φρίω, φρίσσω, βοάω, βοη, βοῦς. κ. τ. λ.

Ἡ βροντὴ τὸν ἐξύπνα καὶ τὸν ἐτρόμαζε μένων ἐκστατικὸς ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς διὰ τοῦ βφφφ, κφφφ, τρρρ, βωσ, δωσ, ἐξ ὧν αἱ ἀλβανικαὶ, βρωμβωλιμη, βρωμβωλικ, γημητιμη γημητοκ, κηφσεσ, κφισμη, κηφσηλικ, κηφσηλιμη, τηρμετ, τερμητοκ, τρημβ. τρημβηκ, βωσ, βωση, βωσηκ, δωσ, δωση, δωσηκ, οτωσηκ, οτωσησ, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ βροντάω βροντὴ, κρούω κρούσμα, κροτέω κρότος, τρέμω τρόμος, δουπέω δοῦπος.

Τὸ πρόβατον ἢ ὁ βοῦς ἔκραζεν αὐτὸν ὡς πατέρα, ἢ ἐδείκνυον αὐτῷ τὸν τρόπον τοῦτον διὰ τοῦ μηηη, μαααα, ωαααα, ταααα, ἐξ ὧν ἔγειναν αἱ ἀλβανικαὶ ημη, μημμη, ωαωωη, ταττη, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ μάμμη, μήτηρ, πάππος, πατὴρ, καὶ αἱ λατινικαὶ καὶ παράγωγοι αὐτῆς mater, pater, mère, père, mother, father.

Τὰ πτηνὰ τὸν ἕτερον διὰ τοῦ ἑξαισίου κελαδήματος αὐτῶν μὲ τὸ ζικ, ζοκ, τσηρ, στηφ, στηρ, τοιω, φιω, ἐξ ὧν αἱ ἀλβανικαὶ ζογ, ζογη, τοικδζαρ, τοιχλη, τοιλιβικη, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ πτάω πετάω, πτῆσις πτηνὸν, πτῶσις πτῶμα, στρουθὸς καὶ στρουθίον.

Τὸ πῦρ τὸν ἐθέρμαινε διὰ τοῦ ζηρ, ζηρ, φω, φω, φυρ, φυρ, ἐξ ὧν αἱ ἀλβανικαὶ ζιαρ, ζιαρμ, διεκ, σιεκ, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ ζέω ζωὴ, φύω φῶς, πῦρ, foveo, focus, feu, fire, fogo.

Ἡ ἀστραπὴ διὰ τοῦ φητ, φητ, σκηω, σκεω, στηρ, ἔγεινε τὸ φητφητοκ σκηωετ σκεωητοκ σκεωητιμη, ἀστράπτω ἀστραπή. Ἡ βροχὴ κάμνει σηρρρ, χηρρρ, ἐξ οὗ τὸ οι, οιρ, ὕω, ὕδωρ. Τὸ ὕδωρ κάμνει φηφφ, τηφφφ, φηλλλ· σθεν φεθ, φεθηκ, φεθοκ, ρικ, ρηκοκ ρηκιμη, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ ῥέω, ῥεῖθρον ῥοῦς, τρέχω, τροχὸς, river, rivière, fluvus flow. fluent, κτλ. Ταῦτα πάντα τὸν ἐδίδαξαν ἐν τῇ νηπιότητί του νὰ φθέγγεται καὶ νὰ μιμεῖται τὴν φύσιν εἰς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων του συγκοινωνίαν καὶ εἰς τὴν μετάδοσιν τῶν ἰδεῶν του.

Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καὶ ἀκα-

φον ἀλφάβητον, ὅπερ καὶ ὁ παρ' ἡμῖν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατρίψας καὶ ἀποθανὼν ἐντριβὴς γλωσσολόγος, ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει κ. Γ. Φίνλαϋ, πολὺ ἐνέκρινε καὶ συνίστα ὡς τὸ τελειότερον καὶ φυσικώτερον. Ὥστε τὸ ἀλβανικὸν τοῦτο ἀλφάβητον εἶναι διπλοῦν σχεδὸν τοῦ φοινικικοῦ.

Ἐσχημάτισα, λοιπὸν, αὐτὸ συνάλληλον καὶ ὁμοιόμορφον, κατατάξας αὐτὸ κατὰ τὴν φωνητικὴν αὐτοῦ σειρὰν καὶ ἀκολουθίαν, διαιρέσας αὐτὸ κατὰ τὰ ἑπτὰ φωνήεντα ἀρχίζων ἀπὸ τὸ Α καὶ τελειώνων εἰς τὸ Ω συλλαβίζων τὰ ἑπακόλουθα σύμφωνα διὰ τῶν προκαταρκτικῶν φωνηέντων. Προέταξα δὲ τὰ ἀρχαῖα καὶ παχύφωνα καὶ ὑπέταξα τὰ ἐπιπρόσθετα καὶ λεπτόφωνα γράμματα ὡς ἀντίθετα καὶ ἀντίστοιχα αὐτῶν, οἷον, τὸ βα, πρὸ τοῦ ξα, τὸ πα, πρὸ τοῦ φα καὶ καθ' ἑξῆς, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐξ αὐτῆς τῆς κατατάξεως αὐτοῦ, καὶ συνεμορφώθην μὲ τὴν ἐν γένει ἀνὰ πάσας τὰς γλώσσας τῆς Εὐρώπης παραδεδεγμένην προφορὰν τῶν συμφώνων, δηλ. τοῦ βα = τοῦ be, τοῦ γε = τοῦ ge, τοῦ δη = τοῦ de κτλ. Ἡ δὲ προφορὰ τῶν ἀλβανικῶν διφθόγγων εἶναι ὅλως ἰδιόρρυθμος καὶ αὐτόχρημα ἀλβανοφυὴς, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῶν ἰσοδυνάμων αὐτῶν φωνῶν παριστα-

νομένων διὰ λατινικῶν γραμμάτων, ἴδε πίνακα σελ. 3.

Ἡ κατάταξις τῶν γραμμάτων κατ' οἰκογενειακὴν, νὰ εἴπω οὕτω, σωρείαν καὶ ὄχι φύρδην μίγδην ὡς τὸ παλαιὸν καὶ ἀτελὲς σύστημα τῶν ἀρχαίων, μοὶ ἐφάνη λογικώτερον καὶ καταλληλότερον καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀκολουθεῖ καὶ τὴν διαίρεσιν ἢ κατάταξιν αὐτῶν ὡς χειλεοφώνων, οὐρανισκοφώνων, ὀδοντοφώνων κτλ. ἴδε σελὶς 6.

Τὰ σύμπλεκτα ξ καὶ ψ ἐξωβέλισα διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶναι ἁπλᾶ ἢ μονοφυῆ γράμματα, ὡς σύμπλεκτα δὲ ἢ διφθογγοσύμφωνα τοιαῦτα ὑπάρχουσιν ἄπειρα ὅσα ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν λέξιν, ὅθεν καλλίτερον νὰ γραφῶσι χωριστὰ καὶ ὄχι συμπλεκτικῶς καὶ διὰ τὴν σαφήνειαν. Ἐσημείωσα μόνον τὰ καθ' αὐτὸ σύμμπλεκτα ἢ διφθογγοσύμφωνα τῆς ἀλβανικῆς καὶ τῆς καθόλου γλώσσης, οἷον τὸ δζω, δζω, τσω, τοω, ἅτινα εὑρίσκονται ἐπίσης καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς νεωτέρας γλώσσας.

Καὶ τώρα καὶ ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀλβανικοῦ τούτου ἀλφαβηταρίου.

Πρῶτον ἤδη ἐκτυποῦται τοιοῦτον ἔργον ἐν Ἀθήναις, καὶ ἴσως τὸ θεωρήσωσί τινες ὡς ἔργον πε-

ματα. Ἀρχῆς δοθείσης ἐσχηματίσθησαν διάφορα ἄλλα γράμματα. Χίλια εἴδη ἀλφαβήτων δύνανται [illegible]σηθῶσιν, ἀλλὰ δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ πολλαπλασιασθῶσιν αἱ δυσχέρειαι μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. Ἐὰν [illegible]ολον νὰ ἐπικρατήσῃ μία παγκόσμιος γλῶσσα [illegible]λάχιστον, ἓν παγκόσμιον ἀλφάβητον, ὅπως ὑπάρχουσιν ἓν σύστημα ἀριθμῶν καὶ ἓν εἶδος μουσικῶν σημείων ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ, θὰ εἶναι εὐχῆς ἔργον καὶ θὰ δύναται νὰ φέρῃ εἰς συνάφειαν τὰ διεστῶτα ἔθνη καὶ θὰ διευκολύνῃ τὴν ἐκμάθησιν τῶν διαφόρων γλωσσῶν, φθάνει μόνον τὸ ἀλφάβητον ἐκεῖνο νὰ ᾖ τέλειον ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ποικίλας ἀνάγκας ὅλων τῶν γλωσσῶν. Τὸ προκείμενον ἀλφάβητον, ὅπερ ἐμπεριέχει ὅλας τὰς δυνατὰς ἀνθρωπίνους φωνὰς, ἔχει 32 γράμματα, ἅτινα ἐπαρκοῦσι δι' ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀνθρωπότης σήμερον τείνει εἰς ἀδελφικὰς καὶ κοσμοπολιτικὰς σχέσεις· αἱ δὲ σχέσεις αὗται δύνανται νὰ ἐπιρρωσθῶσι διὰ τῆς παραδοχῆς ἑνὸς ἀλφαβήτου, οἷον εἶναι τὸ παρὸν ἀρχαῖον βουστροφηδὸν φοινικικὸν ἀλφάβητον τοῦ Κάδμου.

Καὶ ἤδη περὶ τῆς ἐπινοήσεως τοῦ ἀλβανικοῦ τούτου ἀλφαβήτου.

Ἐπειδὴ παρετήρησα ὅτι ἡ ἀλβανικὴ εἶναι περιττὴ κατὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν λέξεων, ἀκαλλιέργητος οὖσα, ἄρτιος δὲ κατὰ γραμματολογίαν αὐτῆς ἔχουσα διπλᾶ, νὰ εἴπω οὕτω, γράμματα, ὡς ὁ ἄνθρωπος ἔχει δύο χεῖρας, δύο πόδας, δύς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἐπάρκειαν αὐτοῦ, οὕτω καὶ αὕτη ἔχει διπλᾶ γράμματα. Ἐπενόησα, λοιπὸν, τὸ βουστροφηδὸν σύστημα τῶν ἀρχαίων, ὅπερ δεξιὸν καὶ ἀριστερόν ἐστιν.

Ἀντὶ, λοιπὸν, νὰ ἐφεύρω καὶ ἐγὼ ὅλως νέον ἀλφάβητον ὅπως ἔπραξαν πολλοὶ ἄνευ συνειρμοῦ καὶ συναρμογῆς, παρέλαβον αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον φοινικικὸν βουστροφηδὸν ἀλφάβητον τοῦ Κάδμου κατὰ τὴν σημερινὴν αὐτοῦ φάσιν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο εἶναι ἐλλιπὲς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀλβανικῆς καὶ τῆς καθόλου γλώσσης, ἀντέστρεψα ἕνια τῶν στοιχείων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόντων ἀντὶ νὰ καταφύγω εἰς στιγμὰς ἢ σημεῖα ὅπως ἔπραξαν πολλοὶ τιθέμενα ἄνωθεν αὐτῶν ὡς τὰ τουρανικὰ, ὅπερ ὅλως ἀνοίκειον καὶ σημιτικὸν, ἢ νὰ ἀντικαταστήσω λατινικὰ ἀντίστοιχα, ὅπερ καὶ τοῦτο ὅλως αἰόλον καὶ τραγελαφικὸν, ἂν καὶ τὰ λατινικὰ καὶ αὐτὰ κάδμεια καὶ ἀντίστροφά τινά εἰσιν. — Ὑπῆγα, λοιπὸν, ἀμέσως καὶ κατ' εὐθεῖαν εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν αὐτῶν καὶ ἠρανίσθην τὸ ἐμὸν σύμμορ-

βιον τῆς φύσεως· ὅθεν πάσχουσι δηλονότι οἱ Ἄγγλοι ὅτι ἀντιπάσχουσιν οἱ Νεοέλληνες. Καλὸν δὲ θὰ εἶναι δι' ἀμφοτέρους αὐτοὺς νὰ διορθώσωσι τὴν προφορὰν αὐτῶν κατὰ τὴν ἀλβανικὴν προσῳδίαν· ἤτοι νὰ προφέρωσι τὰς διφθόγγους ὄχι μονοφθόγγως ε, ι κτλ. διότι τότε δὲν εἶναι δίφθογοι ἀλλὰ μία φωνὴ μονότονος, ἀλλ ὡς διφθόγγους, κατὰ τὸν ὁρισμὸν ὃν ἐδώσαμεν ἀνωτέρω· τὰ δὲ φωνήεντα, ὡς φωνήεντα μονόφθογγα· ἄλλως νὰ μεταγράψωσιν προσηκόντως, οἱ μὲν Νεοέλληνες τὰς διφθόγγους εἰς μονόφθογγα φωνήεντα, οἱ δὲ Ἄγγλοι τὰ μονόφθογγα φωνήεντα εἰς διφθόγγους. Δηλαδὴ, οἱ μὲν Νεοέλληνες νὰ γράφωσι τὸ αυ, αι, ει, ευ, κλ. ὡς ε, αφ, ι, εφ κλ. οἱ δὲ Ἄγγλοι τὸ a, e, i, κλ. ὡς ει, ιι, αι, κλ. ἢ νὰ προφέρωσιν οἱ μὲν Νεοέλληνες τὸ αι, αυ, κλ. ὡς διφθόγγους άι, άυ, οἱ δὲ Ἄγγλοι τὸ a, e, i, ὡς μονόφθογγα α, ε, ι, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς Εὐρώπης ἔθνη, Ἰταλοὶ, Ἱσπανοὶ, Ῥῶσσοι καὶ λοιποὶ τὰ προφέρουσι. Ἓν ἐκ τῶν δύο τούτων τρόπων πρέπει νὰ προτιμήσωσι, ἄλλως ἐπέρχεται σύγχυσις καὶ δυσκολία εἰς τὴν προφορὰν καὶ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, ἅτινα πρέπει πάντες νὰ διορθωθῶσι.

Δίφθογγοι.

Τὰ ἑπτὰ φωνήεντα τῆς ἀλβανικῆς γλώσσης εἶναι αὐταὶ αἱ φωναὶ τῆς φύσεως, συνδυαζόμενα δ' ἀλλήλοις ἀποτελοῦσι 49 καθαρὰς διφθόγγους, ὡς ἀκολούθως·

αα	αε	αη	αι	αο	αυ	αω
εα	εε	εη	ει	εο	ευ	εω
ηα	ηε	ηη	ηι	ηο	ηυ	ηω
ια	ιε	ιη	ιι	ιο	ιυ	ιω
οα	οε	οη	οι	οο	ου	οω
υα	υε	υη	υι	υο	υυ	υω
ωα	ωε	ωη	ωι	ωο	ωυ	ωω

Εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν φωνηέντων τούτων βλέπομεν τὸ ἀκόλουθον ἀξιοπαρατήρητον περιστατικόν. Ἐντὸς τοῦ σχηματισθέντος σταυροῦ ὑπάρχουσιν αἱ κυρίαι καὶ εὐχρηστότεραι δίφθογγοι. Καὶ αἱ μὲν ἐπὶ τοῦ καθέτου τοῦ σταυροῦ δίφθογγοι αι, ει, κλ. τονίζονται ἐπὶ τοῦ πρώτου στοιχείου, αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ὁριζοντίου, ἐπὶ τοῦ δευτέρου στοιχείου· τοὐτέστι τὸ ι δὲν τονίζεται εἰμὴ κατ' ἐξαίρεσιν καὶ τότε γράφεται διηρημένως καὶ δισυλλάβως οὕτω, αΐ εΐ, ΐα, ΐε κτλ. αἱ δὲ ἐπίλοιποι εἶναι καταχρηστικαὶ δίφθογγοι, δηλ. ὄχι τόσον ἐν χρήσει. Προσέτι παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ι εἶναι τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀλβανικοῦ ἀλφαβήτου, εἶναι δίγαμμα ἤτοι στοιχεῖον με-

ἀγάλια θὰ τὸ προφέρωμεν ὅπως τὸ προφέρουν καὶ οἱ Ἄγγλοι Τερένshεκ Γερόnshεκ,) τί μένει πλέον διὰ τὸ δ εἰς τὸ Ἄνδριος, Ἄνδρος, Ἀνδρέας, Ἀνδρόνικος, ἀνδρία, ἀνδριὰς, ἀνδρεῖος, αὐτάνδρος, ἄνανδρος, ἐνδελέχεια κτλ. ὅταν τὸ, —

Τὰ Ταντάλου ταλαντα ταλαντίζεται καὶ τὸ Πόλλα δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, κ. τ.λ.

τοῦ Ὁμήρου προφέρεται ὁμοιοτρόπως τὸ ντ=δ, τότε πρέπει νὰ ἐξωστρακίσωμεν τὸ ὁ ὁλοτελῶς καὶ νὰ ἀντικαταστήσωμεν ἀντ' αὐτοῦ τὸ ντ, ὅπερ ὅλως ἄτοπον καὶ ἀνήκεον· διότι τότε πῶς θὰ γραψωμεν ντ, εἰς τὰς λέξεις Ἀντώνιος Ἀντωνυμία, ἀντιθεσις, ἀντίστασις κλπ. θὰ καταφύγωμεν πάλιν εἰς ἄλλο μέσον. Ἡ Ἀλβανικὴ λοιπὸν γλῶσσα συμπληροῖ τὰ κενὰ ταῦτα, διότι λέγει δαρδη, δραση, δερη, δημ, διτη, δορη, καὶ κδακ, κδακη, κδερ, κδιχ, κδοκη καὶ σριχτ, φικιχτ, κταρα, τεκτηρα, καὶ βαση, βηχτηρ, βημω, δελσηρη. κτλ.

Τὰ χειλεόφωνα.

Β=Β Я=V Π=Ρ Φ=F

Τὰ χειλεόφωνα ταῦτα ἀλβανιστὶ προφέρονται ἀπαραλλάκτως ὅπως προφέρονται εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς ση-

μερινὰς εὐρωπαϊκὰς γλῶσσας, ἐξαιρέσει τῆς νεοελληνικῆς ἥτις προφέρει τὸ β ὡς τὸ Λατινικὸν v. Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι καὶ μετ' αὐτῶν ὅλα τὰ σημερινὰ ἔθνη τὰ παραλαβόντα τὸ ῥωμαϊκὸν ἀλφάβητον προφέρουσιν αὐτὸ τραχέως. Ἀντικατεστήσαμεν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ προφορὰν ἐν τῇ ἀλβανικῇ ὅπως συμφωνήσωμεν μὲ τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Φαίνεται ὅτι διττῶς ἐπροφέρετο τὸ β παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ κατὰ τόπους καὶ φυλὰς, καὶ ὡς τραχὺ καὶ ὡς μαλακόν· ἀλλ' ὅτι ἀρχικῶς ἡ τραχεῖα προφορὰ αὐτοῦ ἦτο ἐπικρατεστέρα ὡς εἰς τὴν λατινικὴν, καὶ διὰ τοὺς ἑξῆς παραλληλισμοὺς γίνεται δῆλον.
βαβαὶ, Βάκχος, βάκτρον, βίβλος, βόλος, βορέας, βοῦς
babae, Bacchus, bactrum, biblus. bolus, boreas, bos.

Τὸ ἀντίστροφον τοῦ β τραχέως εἶναι τὸ θ μαλακὸν ἴσον μὲ τὸ λατινικὸν v τὸ δὲ ἀντίθετον ϖ μὲ τὴν οὐρὰν ὀριζόντιον εἶναι ἴσον τῷ p, τὸ δὲ φ μὲ τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μέσῳ εἶναι ἴσον μὲ τὸ f.

Τὰ λαρυγγόφωνα.

Γ=G Ꞁ=Gh K=C Ꝁ=Key

Τὸ Γ προφέρεται ὡς τὸ Γαλλικὸν g πάντοτε τραχὺ ὡς τὸ νεοελληνικὸν γκ εἰς τὰς λέξεις γκαρίζω,

Ὁ χοῖρος διὰ τῆς ἐκφωνήσεως κυ, κυ, κυ, καὶ τραχύτερον διὰ τοῦ γρυ, γρυ, ἀπομιμεῖται τὴν φωνὴν ταύτην διόπερ καὶ γρυχ-ι ἀλβανιστὶ παρά τισι λέγεται· καὶ γρυχισηκ=τὸ γρυνίζω ἢ γρυλλίζω. Ὁ κόσσιφος ἀπομιμεῖται ἐντελέστατα τὴν φωνὴν ταύτην ὅταν κράζει ζωηρῶς τὸ κυφ, κυφ, κυφ, κυφ, ὅθεν καὶ κυφκυφ-ι, καὶ κοτοιφ-ι καὶ μερλήκη (merlin) ἀλβανιστὶ λέγεται.

Τὸ Ω.

Διατηροῦντες σχεδὸν τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὥσπερ ἀνωτέρω καὶ προκύπτοντες ἢ στρογγυλεύοντες ὀλίγον τὰ χείλη προφέρομεν τὸ ω ὅπερ εἶναι ἀναδιπλασιασμὸς τοῦ υυ καὶ ἔχει συγγενῆ μὲν ἀλλ' ἔτι ἐντονωτέραν καὶ παχυτέραν φωνήν. Συνδιάζοντες δὲ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τῶν διπλογραμμάτων δζ, δξ, τσ, τξ, προφέρομεν δζω, δξω, τσω, τσω, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ τὴν ὀνομασίαν τῶν γραμμάτων τούτων.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι τὸ γράμμα τοῦτο ἐπροφέρετο ὡς τὸ σημερινὸν ου, τοῦτο φαίνεται εἰς παλαιὰς Θεσσαλικὰς ἐπιγραφὰς οἷον **Απλουνι κερδοιου Σουσιπατρος ονεθηκε** =Ἄπλωνι κερδώιω Σωσίπατρος ἀνέθηκε, ἤτοι Ἄπλων ωνος, ἢ Ἀπλὼν ῶνος, τὸ ω=ο=ου=Ἄπλουν ἢ Ἀπλοὺν, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἑτρούσκοις ἢ Τυρρηνοῖς ἐγράφετο Aplu ἢ Apulu ὁ Ἀπόλλων Ἀπόλλως καὶ Ἀπολλώς· ἔνθα καταφαίνεται ὅτι ἐπροφέρετο ὡς ἡ σημερινὴ δίφθογγος ου.

Οἱ Ἀκαρνάνες καὶ Εὐρυτάνες διατηροῦσι ἔτι σήμερον αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν καὶ γνησίαν προφορὰν τοῦ ω, ὅπερ εἶναι αὐτὸ τὸ Λατινικὸν u, προφέροντες αὐτὸ ὡς τὸ ἁπλοελληνικὸν ου, οἷον **ἐγοὺ θέλου, λέγου, τρόγου,** καὶ ὄχι ὡς ἐγὸ θέλο, λέγο, τρόγο, ὅπερ ἄτοπον καὶ συγχεόμενον μετὰ τῆς προφορᾶς τοῦ Ο. Ὡσαύτως καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἁπλοελληνικαὶ λέξεις προφέρουσι τὸ ω ὡς ου, οἷον κωνοῦπι, κωφὸς=κουνοῦπι, κουφὸς κλ. Οἱ Πορτογάλλοι ἄποικοι, τῶν ἀρχαίων Αἰολέων καὶ Φωκαέων διατηροῦσι σχεδὸν τὴν αὐτὴν προφορὰν, ὡς eu queru, eu nao queru.=ἐου κέρου, ἔου νάου κέρου=ἐγὼ θέλω, ἐγὼ δὲν θέλω.

Ἡ γλαῦξ τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς σοφίας τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ἀπομιμεῖται κάλλιστα τὴν φωνὴν ταύτην κράζουσα ἢ ᾄδουσα τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς ἐξωχικὰ καὶ κατερρειπωμένα ἐξωκκλήσια ἐναρμονίως τὸ κω, κω, κω, εἶτα δὲ διὰ τῆς στροφῆς, ἢ ἐπῳδῆς ἐπαναλαμβάνει τὸ κωκωξαω, κωκωξαω, ὅθεν καὶ κωκωξαιη ἢ κωκωξιχη ἀλβανιστὶ τὸ πτηνὸν τοῦτο λέγεται.

Καὶ ὁ κόκκυξ, ἢ κοῦκκος, τὴν αὐτὴν σχεδὸν φωνὴν ἐκφέρει. ἐπαναλλειπτικῶς καὶ δισυλλάβως κωκω, κωκω. ὅθεν καὶ κωκο-ια ἀλβανιστὶ λέγεται ὁ κόκκυξ ἢ ὁ κοῦκκος, λέξις ὀνοματοπεποιημένη.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν φωνηέντων.

183

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἐγίνετο παραδεκτὸν ἐν παγκόσμιον, ἢ τοὐλάχιστον πανευρωπαϊκὸν ἀλφάβητον,—ὡς εἶναι καὶ ἓν σύστημα ἀριθμῶν καὶ ἓν εἶδος σημείων μουσικῆς,—διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐγράφοντο ὅλαι αἱ γνωσταὶ γλῶσσαι τῆς οἰκουμένης. Αἱ ὠφέλειαι αἵτινες θὰ προέκυπτον ἐξ αὐτοῦ θὰ ἦσαν ἀνυπολόγιστοι. Πρῶτον μὲν ἡ εὐκολία τοῦ ἐκμανθάνειν τὰς διαφόρους γλώσσας· δεύτερον δὲ ἤθελε τείνει ἡ μέθοδος αὕτη εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ παραδοχὴν μιᾶς παγκοσμίου γλώσσης· τρίτον θὰ ἔπιπτον τὰ μεσότοιχα ἅτινα διαχωρίζουν τὰ ἔθνη, καὶ θὰ ἐξέλειπον αἱ ἀπέχθειαι αἵτινες κατὰ δυστυχίαν ὑπάρχουν σήμερον μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἤθελε τῷ ὄντι ἐπέλθη χαρμοσύνως ἡ προσδοκωμένη παμβασιλεία τῆς εἰρήνης, τῆς προρρηθείσης ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ ἀρχέτυπος καὶ πρωτοφυὴς γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου ἦτο σύγκραμα ἀνάρθρων καὶ ἀτέρπνων φωνῶν καὶ φθόγγων, ὡς τοῦτο φαίνεται καὶ σήμερον μεταξὺ τῶν ἀγρίων καὶ κατωτάτων ἀνθρωπίνων ὄντων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν Ὠκεανίων νήσων.

Ὁ ἄγριος ἄνθρωπος τῶν ἰσημερινῶν,—διότι οἱ τόποι οὗτοι ὑπῆρξαν ἡ πρώτη κοιτὶς αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς τερπνότητος τοῦ κλίματος, ἐξ ὧν μετὰ ταῦτα διεσκορπίσθη ἐξ ἀνάγκης, — δὲν ἔχει πολλὰς καὶ ποικίλας ἀνάγκας, ὡς ὁ τῶν ψυχρῶν κλιμάτων, διότι δὲν ἔχει ἀνάγκην φορεμάτων, σκευῶν, οἰκιῶν, ἐπίπλων κλ. καὶ ἑπομένως λέξεων πολλῶν, ὅπως ὀνομάσῃ καὶ ἐκφράσῃ τὰς ποικίλας ἀνάγκας αὐτοῦ. Περιφέρεται ὡς νομὰς καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην μονίμου κατοικίας. Δὲν ἔχει ἀνάγκην φορεμάτων καὶ ἐπίπλων, διότι καὶ τὸ κλῖμα δέν τον ἐπιτρέπει νὰ καλυφθῇ, ἐκτὸς μιᾶς μόνης περιβολῆς περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ καὶ αὐτῆς σχεδὸν ἀχρήστου: δὲν ἔχει ἀνάγκην οἰκίας καὶ ἐπίπλων διότι κοιμᾶται εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὅταν πεινᾷ εὑρίσκει εἰς τὰ δάση πολλὰ ζῶα ἄγρια, ὡς αὐτὸς, τὰ ὁποῖα φονεύει καὶ τρώγει ὠμὰ ὡς κύων· εἰς τοὺς ποταμοὺς ἁλιεύει ἰχθύας τοὺς ὁποίους καταβροχθίζει ὡς γλάρος, εἶτα πίπτει καὶ κοιμᾶται ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, ἅτινα εἰσὶν ἡ μόνη κατοικία καὶ αὐτόματος σκηνή του. Ἑπομένως καὶ ὀλίγας λέξεις ἔχει, μόλις 50—100 τὰς ὁποίας καὶ προφέρει ὁ μὲν οὕτως ὁ δὲ ἄλλως ὑποβοηθούμενος ὑπὸ χειρονομιῶν, σημείων, καὶ μορφασμῶν, πρὸς διασάφησιν τῶν ἀγροίκων ἐννοιῶν καὶ ἀναγκῶν του. Ἔπειτα ἔρχεται εἰς συγκοινωνίαν μετὰ ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἀνταλλάσσει τὰς ἰδέας του καὶ τὰ φρονήματά του καὶ οὕτω αὐξάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ

Δὲν ἠμποροῦν λοιπὸν νὰ ἐγκαταλειφθοῦν καὶ νὰ τεθοῦν εἰς ἐντελῆ ἀχρηστίαν τὰ πρῶτα ταῦτα τραχέα γράμματα τῆς φύσεως καὶ οἱονεὶ οἱ ὁδηγοὶ καὶ ἡγήτορες τῶν ὁμαλῶν· καὶ κακῶς ἀντικατεστάθησαν ταῦτα διὰ τῶν ἀποτροπαίων καὶ κακοήχων μπαμ καὶ μπουμ καὶ νγκαμ καὶ νγκουμ καὶ νταμ καὶ ντουμ. Ἀλλ' οὔτε δύνανται κἂν αἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱονεὶ ἐκνευρισμέναι αὗται φωναὶ νὰ ἀντικαταστήσωσι καὶ ἐκφράσωσι τὸν ἀνδρικὸν τόνον τοῦ βαμ καὶ βωμ. καὶ γαμ καὶ γωμ. καὶ δαμ καὶ δωμ.

Ἔπειτα τὰ διὰ τοῦ νπ ἢ μπ συνεκφωνούμενα εἰς τὰς λέξεις τὸν πάτον, τὸν πάτταλον, τὸν πηλὸν τὴν πολλὴν, τὸν πόλον, τὸν πολπὸν καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς μ ἀμπάλλω ἐμπάλλω ἀμπολὴ ἐμπολὴ κτλ. δὲν παριστάνουν οὔτε δύνανται νὰ παραστήσουν τὸ νβ, καὶ μβ, εἰς τὰς λέξεις τὸν βατον, τὸν βάτταλον, τὸν βηλὸν, τὴν βολὴν, τὸν βόλον, τὸν βολβὸν, ἀμβάλλω, ἀμβολὴ, ἐμβάλλω, ἐμβολή. Οὔτε τὸν κ, εἰς τὰς λέξεις τὸν καιρὸν, τὸν καρπὸν, τὸν κῆπον ἔνκαιρος, ἐνκέφαλος, ἐνκαινίζω, ἐνκόπτω, — διότι ἀρχικῶς οὕτως πως ὀρθότατα ἐγράφοντο,—νὰ συμβληθῇ μὲ τὸ νγ εἰς τὰς λέξεις τὸν γύρον, τὸν γονέα, τὴν γυναῖκα, τὸν γόνον, ἔνγαμος, ἐνγενὴς, ἐνγὺς, ἔνγυος, ἔνγονος, ἔνγραφον, — διότι οὕτω πως ἐγράφοντο καὶ αὗται. Οὔτε τὸ ντ, εἰς τὰς λέξεις τὸν τόκον, τὸν τόμον, τὸν τύπον, τὸν τύλον, τὸν τόπον, τὸν τρόπον, τὸν τεκτὸν, τὸν ἔντομον, τὸν ἔντοξον, τὸν τέ-

νοντα, μὲ τὸ νδ εἰς τὰς λέξεις τὸν δοκὸν, τὸν δόμον, τὸν δοῦπον, τὸν δοῦλον, τὸν δόρπον, τὸν δεκτὸν, τὸν ἔνδρομον, τὸν ἔνδοξον, τὸν τένοντα κ.τ.λ. Ὅπως λοιπὸν ἀναπληρώσωμεν τὰ κεχηνότα ταῦτα μέρη πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ β, τὸ γ, καὶ τὸ δ ἐπροφέροντο κατὰ τόπους καὶ ὡς τραχέα καὶ ὡς ἁπαλά, ἂν καὶ δὲν ἠγάπον τόσον τὰ τραχέα ὡς καὶ σήμερον, ἔλεγον ὅμως καὶ Βαβυλὼν, καὶ Ἁβυλων, Αγαμέμνων. καὶ Ἀγαμέμνων καὶ Δάρδανος καὶ Δαρδάκος.

Κακὴ εἶναι λοιπὸν ἡ ἐπινόησις τοῦ νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὸ νπ, μπ, νκ, ντ, διὰ τὸ νβ, μβ, γ καὶ δ, διότι τοῦτο εἶναι νὰ ἀφαιρέσωμεν τὴν δύναμιν ἐξ ἑνὸς στοιχείου καὶ νὰ τὴν δώσωμεν εἰς ἕτερον, καὶ οὕτω νὰ ἀλλάξωμεν ἢ νὰ μεταβάλωμεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς φωνὰς αὐτῶν. Τότε ποῦ μέλλωμεν νὰ σταματίσωμεν; Τοῦτ' αὐτὸ ἔπραξεν ἡ βαρβαρότης ἡ κατάχρησις καὶ ἡ ἀβελτηρία τῶν αἰώνων, μεταβάλουσα δηλονότι τὴν γλυκείαν προφορὰν τῶν διφθόνων ει, οι, υι, εἰς ἁπλᾶς μονοφθόγγους ι, ι, ι. καὶ αὐτὸ τοῦτο ζητεῖ νὰ μεταβληῃ καὶ τὴν δύναμιν τῶν συμφώνων ἢ νὰ παραλλάξῃ αὐτά.

Ὅταν τὰς λέξεις ἄντρον, πάντων, πόντος, ὄντως, Ἀμύντας, Ἀμάντης, Διαμάντης, Στέντωρ, Μέντωρ, ἐντελέχεια Τερεντία, Γεροντία κτλ. προφέρομεν ὡς ἄνδρον, πάνδων, πόνδος, ὄνδως, Ἀμύνδας, Ἀμάνδης, Διαμάνδης, Στενδωρ, Μένδωρ, Τερενδία, Γερονδία (ἀγάλλα

τεργάστω καταστάσει, τὸ σῶμά του, τὰ ὄργανά του, καὶ ἡ γενικὴ αὐτοῦ φυσικὴ καὶ διανοητικὴ διάπλασις καὶ διασκευὴ εἶναι ἰσχυροτέρα καὶ οὕτως εἰπεῖν κτηνωδεστέρα, καὶ ἡ προφορά του ἐπομένως τραχυτέρα καὶ παχυστομωτέρα καὶ σχεδὸν ἄναρθρος. Καθόσον δ' οὗτος ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς πολιτίζεται καὶ μορφοῦται, κατὰ τόσον φυσικῶς καὶ σωματικῶς ἐκλύεται καὶ χαυνοῦται· ὅθεν καὶ ἡ προφορά του μεταβάλλεται καὶ ἀλλοιοῦται. Οὐχ ἧττον ὅμως, ὅταν ἡ προφορὰ αὕτη ἐκλυθῇ παντελῶς, χάνει τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀνδρικότητα αὐτῆς, ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκνευρούμενος καὶ ἐκτεθηλυζόμενος χάνει τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν.

Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἐγκεντρισμὸς, δηλαδὴ ἀνακαινισμὸς ἤτε ἠθικὸς ἤτε φυσικὸς εἶναι οὗτος. Αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν σήμερον μεταξὺ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὅτι καὶ οἱ βάρβαροι καὶ ἄξεστοι λαοὶ καὶ τὰ ἐκλελυμένα καὶ ἐκτεφυλισμένα ἔθνη ἀνακαινοῦνται διὰ τῆς ἐγκεντρώσεως, τῆς ἐπιγαμίας καὶ ἐπιμιξίας δηλονότι. Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὰς γλώσσας καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπαράβατος νόμος τῆς φύσεως· ἄλλως πως χάνονται καὶ παντελῶς ἐξαφανίζονται. Ἀνακαινισμὸς λοιπὸν χρειάζεται εἰς τὰ ἤθη, ἀνακαινισμὸς εἰς τὰς δοξασίας καὶ ἀνακαινισμὸς καὶ βελτίωσις καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ὁρίσαντες ὡς θετικὴν τὴν προφορὰν τῶν φωνηέντων ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις εἴ-εἴπομεν, ἤδη ἐναπομένει νὰ ὁρίσωμεν καὶ τὴν τῶν διφθόγγων, ἥτις ἐστὶν ἡ αὐτὴ ὡς ἡ τῶν φωνηέντων, συνεκφωνουμένων ὁμοῦ διὰ μιᾶς φωνῆς. Καὶ τοῦτο σημαίνει τὸ δίφθογγος, ὅτι δύο φθόγγους διὰ μιᾶς φωνῆς ἐκφέρομεν. Διαφέρει συνίζησις τῆς διφθόγγου, διότι ἡ μὲν συνιζάνει δηλ. συγκαθίζει ἢ συγχωνεύει δύο φωνήεντα εἰς μίαν φωνὴν ὡς τὴν τρισύλλαβον λέξιν γήραϊ, εἰς δισύλλαβον ἐκφέρομεν γήρᾳ. Συνίζησις εἶναι ἐπίσης καὶ δύο λέξεις χωρισταὶ, ὡς πᾶσι μέλλουσα, εἰς μίαν λέξιν ἐκφερόμεναι, πασιμέλλουσα.

Τοιούτων ὄντων τῶν διφθόγγων. οἱ μὲν Νεοέλληνες προφέρουσι τὰς αι, αυ, ει, ευ, οι, ου, υι, ηυ κλ· ἀείποτε ὡς μονοφθόγγους ε, αὐ ἢ αφ, ι, εβ ἢ εφ, ι, ου, ι κτλ. οἱ δὲ Ἄγγλοι, τἀνάπαλιν, τὰ μονόφθογγα φωνήεντα a, e, i, o, u, y, πολυτρόπως· δηλ. τὸ a καὶ ὡς α, καὶ ὡς εα, καὶ ὡς ει, καὶ ὡς ο, κτλ. ὅπερ καὶ τοῦτο ἄτοπον καὶ σύγχυσις μεγάλη, διότι ἕκαστον φωνῆεν ἢ καὶ σύμφωνον πρέπει νὰ ἔχῃ μίαν καὶ μόνην φωνὴν, ὅπως καὶ ἕκαστον ζῶον τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ, ἄλλως, ἂν ὑπάρχει τραγέλαφος εἶναι ἔκτρωμα ὀλιγό-

Τὸ κ ὡς τὸ ἑλληνικὸν ν πρὸ τοῦ ι φυλάττον τὴν αὐτὴν ὑγρὰν προφορὰν καὶ πρὸ ὅλων τῶν ἄλλων φωνηέντων οἷον, κα, κε, κι, κη, κο, κυ, = νιὰ, νιέ, νιὴ, νιὶ, νιὸ, νιὺ, ἐκτὸς τοῦ ω ὅπερ τραχὺ καὶ δὲν συναρμόζεται· καὶ ὡς τὸ Ἱσπανικὸν n μετὰ περισπωμένης ἄνωθεν αὐτοῦ ὡς εἰς τὰς λέξεις nino, nono, nuno=κικο, κοκο, κυκο.

Τὸ χ ὡς τὸ ἑλληνικὸν καὶ ὡς τὸ γερμανικὸν ch εἰς τὰς λέξεις china κτλ. δὲν εἶναι ὅμως ὁμοιοπρόφερτον ὡς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλῶσσας.

Τὸ κ ὡς ἡ δασεῖα τῆς ἑλληνικῆς καὶ τὸ λατινικὸν h εἰς τὰς λέξεις ἔνθα προφέρεται εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὡς εἰς τὰς γαλλικὰς λέξεις haine, heros κτλ.

Τὰ διπλᾶ γράμματα

ΠΣ=PS	Franc.	psaume	ΔΖ=DZ	Eugl.	adze
ΠΣΗ=PSH	Engl,	pshaw	ΔΣ=J	»	jam
ΚΣ=X	»	Xanthe	ΤΣ=TS	»	rats
ΚΣΗ=KSH	»	Ksherkshes	ΤΣΗ=CH	»	chin

Τὸ σσ εἶναι ἴσον μὲ τὸ ἑλληνικὸν ψ καὶ τὸ λατινικὸν ps ὡς εἰς τὴν γαλλικὴν λέξιν psaume=ψαλμός· ἀλβανιστὶ σσαλμ.

Τὸ σσ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν psh ὡς εἰς τὴν ἀγγλικὴν λέξιν Pshaw· ἀλβανιστὶ σσερητιμη πτάρνισμα.

Τὸ κσ εἶναι ἴσον μὲ τὸ ἑλληνικὸν ξ καὶ τὸ λατινικὸν x εἰς τὰς λέξεις Xanthe=Ξανθὴ, ἀλβ. κσωλη, πίλος.

Τὸ κο δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ εἶναι ὅμοιον μέ τὸ λατινικὸν ksh εἰς τὴν Περσικὴν λέξιν Ksherkshes· ἀλβανιστὶ κοιλη=ὁμιλία.

Τὸ δz δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν dz εἰς τὴν ἀγγλικὴν λέξιν adze· ἀλβανιστὶ δzολ=βῶλος.

Τὸ δʒ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν, εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν j εἰς τὴν ἀγγλικὴν λέξιν jam· ἀλβανιστὶ δʒακ, ἐπωμίς· τουρκιστὶ δζαμὶ=τέμενος.

Τὸ τσ ὡς εἰς τὴν νεοελληνικὴν κατσίκι, ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν ts εἰς τὴν λέξιν etsi καὶ τὴν ἀγγλικὴν rats, ἀλβανιστὶ τοσωη,=τεμάχιον.

Τὸ το ὡς εἰς τὰς νεοελληνικὰς λέξεις Τοάμις, Τοίτσος, καὶ ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν ch εἰς τὰς ἀγγλικὰς λέξεις chin, chapel· ἀλβανιστὶ τοωχ, τοωση,=παιδίον, παιδίσκη.

Τὰ συριστικά.

Z=Z Ƨ=J Σ=S Ξ=Sh

Τὸ ς προφέρεται ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ νεοελληνικὸν ἄνευ οὐδεμιᾶς παραλλαγῆς καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ϛ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν προφέρεται ὅμως ὡς τὸ γαλλικὸν j εἰς τὰς λέξεις jamais, jardin, jeune, jour.

Τὸ σ ὡς τὸ ἑλληνικὸν καὶ ὡς τὸ λατινικὸν s ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ϖ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν· προφέρεται ὅμως ὡς ch γαλλικὸν εἰς τὰς λέξεις chêne, chemise ἢ τὸ ἀγγλικὸν, sh εἰς τὰς λέξεις shop, ship.

Τὰ ὑγρόφωνα.

J=L L=LL P=R ꟼ=RR

Τὸ J κεφαλαῖον εἶναι τὸ ἀντίστροφον τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ Λ ἴσον τοῦ σημερινοῦ Λ καὶ προφέρεται ὡς τὸ νεοελληνικὸν λ πρὸ τοῦ α, φυλάττον τὴν αὐτὴν τραχεῖαν προφορὰν πρὸ ὅλων τῶν φωνηεντων, οἷον

λα, λε, λη, λι, λο, λω, ἐκτὸς τοῦ υ, ὅπερ ψιλὸν καὶ δὲν συναρμόζεται· καὶ ὡς τὸ λατινικὸν L πρὸ τοῦ a, o, καὶ u προφέρεται εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ Λ τὸ ἀντίστροφον τοῦ λ, ὡς τὸ ἑλληνικὸν λ πρὸ τοῦ ε φυλάττον τὴν αὐτὴν ὑγρὰν προφορὰν πρὸ ὅλων τῶν ἄλλων φωνηέντων οἷον, Λα, Λε, Λη, Λι, Λο, Λυ=λ̱α, λ̱ε, λ̱η, λ̱ι, λ̱ο, λ̱υ ἐκτὸς τοῦ ω, ὅπερ τραχὺ καὶ δὲν συναρμόζεται, καὶ ὡς τὸ λατινικὸν ll προφέρεται ὅπως εἰς τὴν Ἱσπανικὴν καὶ Οὐαλλικὴν γλῶσσαν οἷον, llamo, Lloyd.

Τὸ ρ ὡς τὸ ἑλληνικὸν καὶ ὡς τὸ λατινικὸν r, καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ῥ ὡς ρρ ἐν τῷ μέσῳ λέξεως εἰς τὴν ἑλληνικὴν, καὶ ὡς τὸ λατινικὸν rr, καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὰ ῥινόφωνα.

M=M N=N И=И X=Ch X=H

Τὸ μ ὡς τὸ ἑλληνικὸν καὶ ὡς τὸ λατινικὸν m καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ν ὡς τὸ ἑλληνικὸν ν καὶ ὡς τὸ λατικὸν n πρὸ τῶν α, ε, καὶ ο φυλάττον τὴν αὐτὴν τραχεῖαν προφορὰν καὶ πρὸ ὅλων τῶν ἄλλων φωνηέντων οἷον, να, νε, νη, νι, νο, νω, ἐκτὸς τοῦ υ ὅπερ ψιλὸν καὶ δὲν συναρμόζεται.

τέχον τῆς φωνῆς φωνήεντος καὶ συμφώνου, διόπερ καὶ μεσάζων δ ί ω τ α εἶναι· διότι ἀρχομένου μὲν φωνήεντος προφέρεται ὡς ἡμισύμφωνον ͵α=γ͵α ἢ ja, ἑπομένου δὲ ὡς α͵ μονόφθογγος, καὶ ὡς ἐκ τῆς διπλῆς ταύτης φύσεως δίγαμμα ἀλβανικὸν λέγεται, ὡς ἦτο τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν F, τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν ἐπροφέρετο ὡς δασὺ h, ποτὲ δὲ ὡς g, v, ἢ f, ἢ ὡς τὸ σημερινὸν υ τὸ ὁποῖον προφέρεται ποτὲ μὲν ὡς β ἢ φ ἄλλοτε δὲ ὡς ἁπλοῦν φωνῆεν υ.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις μένει ἀτόνιστον τὸ ι, ὡς ἔφθημεν, τονίζεται δὲ μόνον τὸ ἑπόμενον ἢ προηγούμενον αὐτοῦ φωνῆεν, ἐξαιρέσει τῆς ἀπαρτιζούσης τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ διφθόγγου, ἥτις σύγκειται ἐκ δύο ιι, καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τονίζεται τὸ πρῶτον ίι, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸ δεύτερον ιὶ.

Προφέρεται δὲ σχεδὸν ὡς ὑπακουομένου συμφώνου ὁμοιάζοντος τὸ γ πρὸ τοῦ ι, ἢ τὸ ἰταλικὸν j ἢ ἀγγλικὸν y, πρὸ τοῦ e, ὡς ά͵, έ͵, ή͵, ί͵ ό͵, ύ͵ ώ͵ καὶ ͵ὰ, ͵έ, ͵ή, ͵ί, ͵ό, ͵ύ. ͵ώ=τῶν ἰταλιστὶ àj, èj, ìj, òj, ùj, καὶ jà, jè, jì, jò jù. Ἀλβ. ϖαρδ. αι, κει, βηι, ϖιι, μοι, τϖοι, κυι, ϖϙωι, ιαϑη, ιεϖη, ιητρη, ιικι, ιοϰα, ιωαι.

Ἡ προφορὰ αὕτη τῶν ἀλβανικῶν διφθόγγων ἀπαντᾶται συχνάκις καὶ εἰς τὴν νεοελληνικὴν καὶ μάλιστα μεταξὺ τῶν Ἀκαρνάνων καὶ Εὐρυτάνων τοιαύτη προφορὰ εἶναι κοινοτάτη ὡς εἰς τὰς λέξεις ἀ͵τὸς=ἀετὸς, Ἀχά͵α ἐκέ͵νο, λέγε͵, θέλε͵, βό͵δι, ῥό͵δι, ὅ͵ος=ὅποιος

BKSH

ιάνης, ιαλί, ιατρὸς, γιέρος, γιερὸς, γιόκας, γιύφτος κλ. καὶ ὄχι ὡς ἐτὸς, Ἀχέα ἐκῖνο, λέγι, θέλι, βίδι, ῥίδι, ἴος ἴάνης, ὕαλι, ἴατρὸς, γἴέρος, γἴερὸς, γἴύφτος.

Ἐπίσης καὶ τὰς διφθόγγους αυ, ευ, ηυ, ιυ, ου, υυ, ωω προφέρονται ἀλβανιστὶ ὡς ἐπρόφερον αὐτὰς οἱ ἀρχαῖοι Ἴωνες καὶ οἱ σήμερον Τραπεζούντιοι καὶ ὡς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Σφηξὶ ἀπομιμούμενος τοῦ σκύλλου τὴν ὑλακὴν ποιεῖ αὖ, αὖ=κου, ἄου· οἷον, αὐτὸς, εὖτε, ηὖτε, ἴυξ, οὗτος, ὡς καὶ οἱ Ἀλβανοὶ τὰς προφέρουσι καυ, θλαυ, δευ, δρευ, τσου, σκου=κάου, βλάου, δέου, δρέου τσόου, σκόου. κτλ.

Τρίφθογγοι,

Ὁμοίως συντριαζόμενα ἀλλήλοις τὰ φωνήεντα ἀποτελοῦσι ὑπέρογκον ἀριθμὸν τριφωνηέντων διφθόγγων καθαρῶν προφερομένων διφθόγγως. Τὰ κυριώτερα τούτων εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

αια, αιε, αιη, αιι, αιο, αιυ, αιω.
ειε, ειε, ειη, ειι, ειο, ειυ, ειω.
ηια — — — — — —

Σημειωτέον ὅμως ὅτι αὗται εἰσὶ σύνθετοι ἐκ τῶν φωνηέντων καὶ τῶν κυρίων διφθόγγων ὡς α—ια, α—ιε, α—ιη· —